242

பெரிய எழுத்து திருவிளையாடல் புராணம் உரையுடன்

REGISTRAR OF BOOKS
17 OCT 1957
MADRAS

விலை ரு 1-4-0

A.R.M
MADRAS.

O-, 8
N 57
102614

சரஸ்வதி புத்தகசாலை, 175, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

ஸ்ரீ

கிருஷ்ண சகாயம்

கா. குமாரசுவாமி தேசிகர் இயற்றிய

பொழிப்புரை அடங்கிய

பெரிய எழுத்து

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

அமரம்பேடு. இராஜரத்தின முதலியார்

மலர்மகள் விலாசம் பிரஸ்

23, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை - 1.

1957

இதன் விலை ரூபா 1

கிடைக்குமிடம்:

சரஸ்வதி புத்தகசாலை
175, செட்டியார் தெரு
கொழும்பு.

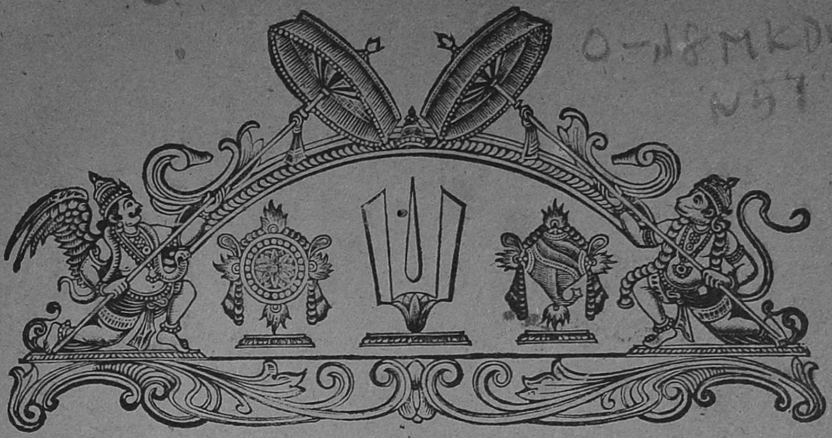

ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமிதூது

மூலமும் - உரையும்

விநாயகர் துதி

நீடாழியுலகத்து மறைநாலொடைந்தென்று நிலை நிற்கவே, வாடாததவவாய்மைமுனிராசன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள், ஏடாகவடமேருவெற்பாகவங்கூரெழுத் தாணிதன், கோடாகவெழுதும்பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

(இ-ள்) நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பூலோகத்திலே வேதம் நான்குடனே ஐந்தாம்வேதமென்னப் பிரசித்தமாக நிலைத்திருக்கும்படி தளர்ச்சி யடையாத மெய்த் தவத்தையுடைய வேதவியாச மகாமுனிவர் மஹாபாரதஞ் சொன்ன நாளிலே, மகாமேருவை ஏடாகவும், தனது கொம்பை வெள்ளிய கூருடைய எழுத்தாணியாகவுங் கொண்டு அந்தப் பாரதக்கதையை எழுதியருளிய விநாயகக்கடவுளைப் பணிந்து பக்திசெய்வாம். 1

சரஸ்வதி துதி

பொருப்பிலேபிறந்துதென்னன்புகழிலேகிடந்துசங்கத்
திருப்பிலேயிருந்துவைகையேட்டிலேதவழ்ந்தபேதை
நெருப்பிலேநின்றுகற்றோர் நினைவிலேநடந்தோரேன
மருப்பிலேபயின்றபாவை மருங்கிலேவளருகின்றாள்.

(இ-ள்) பொதியமாமலையிலே பிறந்து பாண்டியன் கீர்த்தியென்னும் பசும்பொன் தொட்டிலிலே கிடந்து

கிருஷ்ணன் என்பது வடமொழி; கருநிறம் பொருந்திய திரேகமுடையவர்.

சங்கப்பலகையிலே யிருந்து வைகையாற்றிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளால் விடப்பட்ட ஏட்டினிடமாய் எதிரேறித்தவழ்ந்த பேதையாகிய சரஸ்வதி பின்பு நெருப்பிலே போடப் பச்சோலையாய் வேகாமல் நின்று, கற்றபேர் நினைவிலே நடந்து ஆதிவராகமுகக் கொம்பிலே மருவிய பூமிதேவி மருங்கிலே இலங்குங் குணமணப்பிள்ளையாக வளர்கின்ற அக்கலைமகள் என் நாவிலே நிற்கும்படிக்கு நமஸ்கரிக்கின்றேன் எ-று. 2

பாடற்றொகை

தரும மெய்த் தரும னேவத் தாளிணை சிவப்ப மாயோ
னரவுயர் கொடியோன் பக்க லழகுறு நாடு வேண்டித்
துரகத விரத மேறித் தூதுபோய் மீண்ட பாடல்
இரவியங் கதிர்போல் வீசு மிருசதத் தறுபான் மூன்றே.

(இ-ள்) தருமமே உருவாயிருக்கின்ற தருமராஜன் தனக்காகத் துரியோதனனருகே தூது போகும்படி ஏவினதினாலே, ஆதி பராபர வஸ்துவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி நான்கு வேதங்களாலுங் காணப்படாத பாதாரவிந்தங்கள்சிவக்கக் குதிரைகட்டி அலங்கரித்த இரதத்திலே எழுந்தருளி அஸ்தினபுரியென்னும் பட்டணத்துக்குத் தூதுவனாகச் சென்று சர்ப்பக் கொடியோனாகிய துரியோதனனை அழகுபொருந்திய நாடுகேட்டு அவனுடனே யுத்தப்பிரசங்கம்பேசி மீண்டதைக் குறித்தபாடல் சூரியகிரணம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற இருநூற்று அறுபத்து மூன்றாம் எ-று. 3

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி துதி

பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மைநெடும் பிறவியினும் பிரியானாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினாற் றேரூர்தற் கிசைந்தருளுஞ் செங்கண் மாலைப், பார்படைத்த சுயோதனற்குப் படையெடே னமரிலெனப் பணித்த கோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கை தொழுவார் பிறவாழிக் கரைகண் டாரே.

(இ-ள்) பூலோகமெங்கும் சவுரியத்தினாலே கீர்த்தியைப்பெற்ற அருச்சுனன் இரணியவதை நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது பிரகலாதனாகியும், இராவணவதை

நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது விபீஷணனாகியும், பூமிபாரந் தீர்ப்பது காரணமாக எழுந்தருளினபோது அருச்சுனனாகியும், இப்படி மூன்று அவதாரங்களிலும் பிரியாதவனா யிருந்து சிறப்பைப்பெற்ற நட்பினால் அந்த அருச்சுனனுக்கு ரதசாரதியாக இசைந்தருளிய செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய திருமாலை, பூமியையாளுகின்ற துரியோதனன் வேண்டினபோது அந்தப்பாரதயுத்தத்திலே நான் ஆயுதங் கையிலெடுப்ப தில்லை என்று உறுதிசொன்ன தேவராஜனை, மேக வண்ணனை ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியைக் கைதொழுதவர் கள் பிறப்பு என்னுங் கடலை நீந்தி முத்தியாகிய கரை யைக் கண்டவர்களே யாவர் எ-று. 4

நூல் வரலாறு

ஞானமன்பொ டினிதுரைத்து ஞானமுனி யகன்ற தற்பின் சாமபேத, தானதண்ட மென நிருபர் கரும முறை மையிற்புகலுந் தகுதி நோக்கித், தூநறுந்தண் டுளவோனைத் தூதுவிடுவ தற்கெண்ணிச் சுனைக டோறும், ஏனலந்தண் கிரிப்பெருந்தே னிறைக்கு மெழிற் குருநாட னியம்பு வானே.

(இ-ள்) தருமபுத்திர மகாராஜன் வனவாசம் பன் னிரண்டு வருஷமும், அஜ்ஞாதவாசம் ஒரு வருஷமும் ஆகப் பதின்மூன்று வருஷமுந் தொலைந்து, உபலாவிய மென்னும் பட்டணம் வந்திருந்து, துரியோதனன் பக்கல் உலூகமாமுனியான தன்னுடைய குருவை யனுப்பித் துரியோதிரன் திருதராஷ்டிரனுடனே உலா விக்கொண்டு சஞ்சயமகாமுனியான தன்னுடைய புரோ கிதனை அழைத்து நீர்போய் ஞானப்பிரசங்கம்பண்ணித் தருமபுத்திராதியரை இன்னும் வனவாசமே போகத் தக்கதாகச் சொல்லி வாருமென்ன, அந்தப்படியே புரோகிதன் ஆசீர்வதித்து அன்புடனே ஞானப்பிரசங் கம் பண்ணி, நீங்கள் இன்னுந் தபசு பண்ணுவதே உறுதியென்று சொல்ல, இதை மறுத்துச் சத்துருசம் மாரஞ் செய்து பிரதிக்கினை முடிப்பேன் என்று வீம சேனன் சொல்லியனுப்ப, அந்தப்படியே சஞ்சயமகா முனிபோனபின்பு, சாமபேத தான தண்டம் என்னும் இராஜநீதி முறைமைப்படி சொல்லத்தக்கதென்று

அறிந்து பரிமளம்பொருந்திய பரிசுத்தமாகிய துளப மாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரைத் தூதுவிடுவ தற்கு எண்ணிச் சுனைகள்தோறுஞ் செந்தினைப் பயிர் களையுடைய தண்ணிய மலைகள், மிகுந்த தேனை யிறைக் கின்ற குருநாட்டுக்கு அதிபதியான தருமபுத்திர மகா ராஜன் சொல்லுவான் எ-று. 1

செஞ்சொன் முனி சஞ்சயனுக் கியா முரைத்த கருமமு முன் சென்ற காலை, யஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவனிசைத்த கருமமு நீ யறிதி யன்றே, நஞ்சுதனை மிக வருந்தி நன்மருந்து மந்திரமும் விரைந்து நாடா, தெஞ்சினர்தங் களைப்போல விருக்குமதோ யார்மனத்து மிருக்குஞ் சோதீ.

(இ - ள்) செவ்வையான சொற்களைச் சொல்லிய சஞ்சயமுனிவனுக்கு நாம் சொன்ன வசனமும் நாம் அனுப்பிய முன்சென்ற உலூகமுனியான புரோகித னுடனே துரியோதனன் அப்போது பேசிய வசனமும் தேவரீருடைய திருவுளமே அறியும் அல்லவோ? விஷத்தை அதிகமாகக் குடித்து அதுதீர நல்ல மருந் தும் மந்திரமும் உயிர் நீங்குவதற்குமுன்னே விசாரியா மல் ஜீவனை விட்டவர்கள்போல நாங்கள் போகாத படிக்கு ஒருபுத்தி எங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும் சர்வலோகத்தார் மனத்திலுமிருந்து விளையாடுகின்ற சோதிசொரூபரே! என்று இன்னுஞ் சொல்லுகிறான் தருமராஜன் எ-று. 2

அருஞ்சமரம் புரியும்வகை யவருரைத்தா ராயினு மறமொன் றின்றிப், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கட னன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருகக் கூறும், பொருஞ் சமர நெடுமுரசப் பூங்கொடியோன் றனைநோக்கிப் புயப் போர்வாண, னிருஞ்சமரந் தொலைத்தபிரா னிளைஞரையு முடனிருத்தி யியம்பு வானே.

(இ - ள்) குருக்ஷேத்திரப்பூமியிலே அரிய யுத்தஞ் செய்யத்தக்கதாகத் துரியோதனாதியர்கள் சம்மதிப்பார்க ளானாலும் அது நன்றன்று; நாம் முந்தி யுத்தஞ் செய் யச் சம்மதித்துச் சொல்லுகிறதும் முறைமையல்ல என்று கிருபாவெள்ளம் பெருகும்படி சொல்லிய பொருகின்ற நெடிய முரசக்கொடிபடைத்த தருமபுத்திர மகாராஜனைப் பார்த்து மேகம்போன்ற ஆயிரம்

புயங்களையுடைய போரிற்சிறந்த பாணாசுரனை ஜயித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியானவர் வீமசேனன் அருச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் என்று சொல்லப்பட்ட இளைஞரையும் கூடவைத்துக்கொண்டு இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினார் எ-று. 3

செய்வரா லினமூகளுந் திருநாடு பெறநினைவோ
சென்று மீளப், பைவரா யருங்கானிற் பயின்றுதிரி தர
நினைவோ பகைத்த போரி, லுய்வரா ரெனவிரைவி
னுருத்தெழுந்து பொரநினைவோ வுண்மை யாக,
வைவரா மவனிபர்க்கு நினைவேதென் றருள்புரிந்தா
னமரர் கோமான்.

(இ-ள்) கழனிகளிலெங்கும் வராலினங்கள் குதித்து விளையாடுகின்ற சிறந்த குருநாட்டை வாங்கிக்கொண்டு அரசாட்சிசெய்ய நினைவோ? மறுபடியும் பழையபடியே துன்பமுடையவராய் வனத்திற்சென்று வசித்திருந்து திரிய நினைவோ? அல்லது பகைத்துச்செய்கிற யுத்தத்தில் பிழைப்பவர் யார்? என்று சொல்லித் துரியோதனதியரைப் பிரதிக்கினைப்படியே கோபித்துப் பொருது ஜயிக்க நினைவோ? ஐவராகிய உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கின்ற உண்மையான எண்ணம் என்ன? என்று கேட்டருளினார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் எ-று. 4

வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கி
னுயர் வரைக்காடென்னச், செயிரமரில் வெகுளிபொரச்
சேரவிரு திறத்தேமுஞ் சென்று மாள்வேங், கயிரவமுந்
தாமரையுங் கமழ்பழனக் குருநாட்டிற் கலந்து வாழ,
உயிரனையாய் சந்துபட வுரைத்தருளென் றானறத்தி
னுருவம் போல்வான்.

(இ-ள்) வைராக்யமென்னுங் கடூரமாகிய நெருப்பை அதிகமாக மூட்டி வளர்த்தால், உயரவளர்ந்து தானே விளைந்து எரிந்து அழிந்துபோகின்ற மூங்கிற்காடு போலக் குற்றம்பொருந்திய யுத்தத்திலே கோபத்தோடு போர் செய்தலால் இரண்டு திறத்தோரும் போய் ஒருமிக்க மாண்டுபோவோம். அப்படி வராமல் செவ்வல்லியும் தாமரைமலரும் பரிமளிக்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த குருநாட்டிலே அம்மலர்களைப்போல நாங்கள் விரோதமில்லாமல் கலந்து வாழும்படி எங்கள் உயிரையொத்த

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! நீர் தூதுசென்று பயன்படும்
படி அவர்களையும் எங்களையும் கூட்டியருளவேண்டும்
என்று சொல்லினார் தருமத்தின் வடிவம்போல விளங்
கிய தருமபுத்திரர் எ-று. 5

அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூ தாடிநீர் வென்ற
வந்நா ளவன்றான் சொன்ன, விரதமொழி தவிராமல்
வெங்கானம் போய்மீண்டீர் வெய்யோ னுங்கள், குரு
நிலத்திற் பாதியினிக் கொடாதிருந்தா லாங்கவனைக்
கொன்றுபோரி, லிருநிலத்தை யாளவினித் துணிவதே
கடனென்றா னெம்பிரானே.

(இ-ள்) சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோதன
னுடனே மறுபடியும் சூதாடி நீங்கள் வென்றபோது
அவன் சொல்லிய சத்தியச் சொல் தப்பாமல் பன்
னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஜ்
ஞாதவாசமும் போய்வந்தீர்கள். வெய்யவனாகிய அந்தத்
துரியோதனன் உங்களுடையகுருதேசத்தில் பாதியைக்
கொடாமற் போனானாகில் அப்போது அவனைக்கொன்று
போர்முகத்திலே பெரிய பூமியை ஆளுகைக்கு இனித்
துணிவதே முறைமையென்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர். 6

குரவரையுங் கிளைஞரையுங் குலத்துரிய துணைவரை
யுங் கொன்று போர்வென், றரவநெடுங் கடலாடை
யவனியெலாந் தனியாளு மரசுதன்னிற், கரவுறையு
மனத்தாதை முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே கானந்
தோறு, மிரவுபகற் பலமூல சாகநுகர்ந் துயிர்வாழ்த
லினிது நன்றே.

(இ-ள்) துரோணாசாரி முதலிய ஆசாரியரையும்
சல்லியன் முதலிய சுற்றத்தாரையும் இன்னும் பாட்டன்
மாமன் மைத்துனன் முதலான பேரையும் கொன்று
போரில்வென்று சப்திக்கின்ற நெடிய கடலை ஆடையாக
வுடைய பூமிமுழுவதும் தனியே அரசாளுகிற அர
சைப் பார்க்கிலும் கபடந் தங்கிய மனத்தையுடைய
பெரிய தகப்பனாராகிய திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயமுனி
யுடனே சொல்லியனுப்பிய சொற்படியே வனந்தோறும்
போய் இரவும் பகலும் கனி காய் கிழங்கு சருகுகளைப்
புசித்துக் காலம் போக்குகிறதே மிகவும் நல்லது
என்றார் தருமபுத்திரர் எ-று. 7

கோதிலா னிந்தமொழி கூறுதலு மாமாயன் கூற லுற்ருன், மோதமருக் கிளைத்துநீர் மொய்த்தபெருங் கானகத்தே மூடுகிச் சென்ருற், பூதலத்தோ ரேசாரோ புகன்றபெரு வஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ, நீதியோ வெனவுரைத்தா ணங்கதற்கு நிகழ்தரும னிகழ்த்த லுற்ருன்.

(இ-ள்) பழுதில்லாத தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த வசனஞ்சொன்ன மாத்திரத்திலே, ஆதிமூலமான ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சொல்லுவார்; தருமபுத்திரரே! நீங்கள் மோதுகின்ற யுத்தத்திற்குத் தோற்று மரங்கள் நெருங்கிய பெரிய வனத்தினிடத்திலே வாசம்பண்ண விரைந்துபோனுல், பூலோகத்தில் உண்டானபேர் தாயாதியுடனே யுத்தப்பண்ணி ஜயிக்க மாட்டாமற் போனுர்கள் என்று ஏசமாட்டார்களோ? தம்பிமார் சொன்ன சபதமும் பொய்யாய்ப் போகாதோ? இது நீதி யாகுமோ? என்று சொல்லினுர். அதுகேட்டுப் பின்னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திரர் எ-று. 8

நீதூது நடந்தருளி யெமதுநிலை வவர்க்குரைத்தா னினைவின் வண்ணந், தாதூதி யளிமுரலுந் தண்பதியுந் தாயமுந்தான் ருராணுகின், மீதூதுவளைக்குலமும் வலம் புரியு மிகமுழங்க வெய்ய காலன், மாதூதர் மனங்களிக் கப் பொருதெனினும் பெறுவனிது வசையு மன்றே.

(இ-ள்) சர்வஞ்ஞுனு தேவரீர் எங்கள் நிமித்தம் துரியோதனனிடத்துத் தூதுசென்று எங்களுடைய எண்ணத்தைத் துரியோதனுதியர்கட்குச் சொல்லினுல் அந்தப்படியே மகரந்தப் பொடியையூதி வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற குளிர்ந்த பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த நகரத் தில் எங்கள் பங்குக்கு உரிய செல்வத்தையும் கொடாமற் போனுனுகில் அதன்மேல் ஊதப்பட்ட இடப்புரிச் சங்குகளும் வீரக்கொம்பு முதலிய நானுவித வாத்தியங் களும் மிகுதியாக முழங்கக்கூடிய கொடிய யமதூதர் மனங்களிக்கும்படி போர்க்களத்தில் யுத்தஞ் செய்தாகி லும் தாயாதி பாகமாகிய எங்கள் பூமியைப் பெறுவேன். இது எமக்கு அபகீர்த்தியல்ல என்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திரர் எ-று. 9

மூந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரி னடந் துழவர் முன்றிரேறும், நந்தூரும் புன்னாட்டின் றிறம் வேண்டு நாடொன்று நல்கானாகி, லைந்தூர்வேண் டவை யிலெனி லைந்திலம்வேண் டவைமறுத்தா லடுபோர் வேண்டு, சிந்தூரத் திலகநுதற் சிந்துரத்தின் மருப் பொசித்த செங்கண் மாலே.

(இ-ள்) முந்தியூருகின்ற கொடிய சர்ப்பக்கொடியுடைய துரியோதனனது பழைய பதியான அஸ்தினாபுரத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளிப் பள்ளர் முற்றங்கள்தோறுஞ் சங்கினங்கள் ஊருகின்ற நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டைக் கேளும். அது கொடானாகில் எங்கள் ஐந்துபேருக்கும் இந்திரப் பிரஸ்தம், ஏகப்பிரஸ்தம், அவந்தி, வாரணாபுரி, அஸ்தினாபுரிஎன்கிற ஐந்தூருங் கேளும்; அவையில்லையென்று மறுத்தானாகில், ஐந்து மனைகேளும்; அவையும் இல்லையென்றால் யுத்தத்திற்குச் சம்மதித்து வாரும்; சிந்தூரத்திலதம் பொருந்திய மதயானைக் கோடுமுறித்த வீரம்பொருந்திய சிவந்த கண்களையுடைய மாயனே! என்றார் தருமபுத்திரர். 10

மூத்தோன்மற் றிவையுரைப்ப விளையோன்வெஞ் சினமனத்தின் மூள மூள, நாத்தோமி லுரைபதறக் கதுமெனவுற் றெழுந்திறைஞ்சி ஞால மெல்லாம், பூத்தோனே பூந்தவிசிற் பூவைபுணர் மணிமார்பா புன்மை யாவுந், தீர்த்தோனே யூனமிலான் மானமிலா துரைப் பதற்கென் செய்வ தென்றான்.

(இ-ள்) மூத்தவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த வசனஞ் சொல்ல, வீமசேனன் கேட்டு அவன் மனதிலே கோபம் அதிகரிக்க நாவினிடத்திலே குற்றமில்லாத சொற்கள் பதறச் சீக்கிரத்தில் வந்து எழுந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரைப் பணிந்து பூலோக முழுவதும் உண்டாக்கினவரே! பதுமாசனத்தில் இருக்கின்ற மகாலக்ஷ்மிபொருந்திய கௌஸ்துவாபரணந்தரித்தமார்பையுடையவரே! நம்பினபேர் குறைகளைத் தீர்த்தவரே! குற்றமற்ற அண்ணனவர் மானமில்லாமற் சொல்வதற்கு நான் செய்வதென்ன என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அந்த வீமசேனன் எ-று. 11

விரிகுழற்பைந் தொடிநாணி வேத்தவையின் முறையிடுநாள் வெகுளே லென்று, மரபினுக்கு நமக்குமுலகுள்ளளவுந் தீராத வசையே கண்டாய், எரிதழற்கானகமகன்று மின்னமும்வெம் பகைமுடிக்க விளையாநின்ருய், அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினு முரசுயர்த்தோ யுனதருளுக் கஞ்சி னேனே.

(இ-ள்) விரிந்த கூந்தலேயும் பசிய வளையலேயும் உடைய திரௌபதி நாணமடைந்து 3-லக்ஷத்து 6000-பட்டவர்த்தனரும் 6-லக்ஷத்து 69000-மகுடவர்த்தனரும் பதினெண்பூமி மன்னர் மண்டலீகரும் இராஜவர்க்கமும் வீஷ்மாச்சாரி கிருபாச்சாரி அசுவத்தாமர் கர்னன் சகுனி சல்லியன் அதிரதர் மகாரதர் சமரதர் முதலிய சமஸ்தபேரும் நிறைந்த ராஜசபையிலே மானபங்கம் பண்ணுவித்தநாளில் தஞ்சமில்லாதவர்போல முறையிட்டபோது நீ கோபியாதே என்று சொல்லி குருகுலத்துக்கும் நமக்கும் பூலோகமுள்ளளவுந் தீராத பழிப்பு வசனமுண்டாக்கினீர்; அதுவும் அல்லாமல் கள்ளக்கயிறு கொண்டு சூதாடி தீப்படுகின்ற காடே போகச் சொல்லிவிட அதை நீக்கியும் இன்னமும் அக் கொடிய பகையை முடிக்க இளைக்கின்றீர்; ஆதலால் துரியோதனனுடைய கொடுமையைப்பார்க்கிலும் தர்மபுத்திரரே! உம்முடைய கிருபைக்கு மிகவும் பயந்தேன் என்று பின்னுஞ்சொல்லுவான் வீமசேனன் எ-று. 12

காணுளவுனைவிடுத்த கண்ணிலாவருளிலிதன் காதன் மைந்தன், ருணுளுந் தரணியெல்லா மொருகுடைக்கீழ் நீயாளத் தருவ னின்றே, மேனுணம் முரிமையறக் கவர்ந்தபெருந் துணைவனுனை வெருத வண்ணம், வாணுள வானவர்கோன் றன்பதமற் றவன்றனக்கே வழங்கு வேனே.

(இ-ள்) உம்மை வனவாசம் போகச்சொன்ன கண்ணில்லாத திருதராட்டிரனுடைய ஆசைமிகுந்த குமாரனை துரியோதனன் தான் ஆளுகின்ற பூலோகமெல்லாம் ஒருகுடைக்கீழ் இன்றைக்கே நீர் ஆளத்தருவேன்; அல்லாமல் முன்னுளில் நமது ஆட்சியான நாட்டைக் கைக்கொண்ட அந்தத் துரியோதனன் தேவரீரை வெறுத்துவிடாதபடி அவனுக்கு வீரசொர்க்கத்தை

யாளும்படி இந்திரபதத்தைத் தருவேன் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன் எ-று. 13

போர்முடித்தா னமர்பொருது புலம்புறுசொற் பாஞ்சாலி பூந்தண் கூந்தற், கார்முடித்தா னிளையோர் முன் கழறியவஞ் சினமுடித்தான் கடவுட் கங்கை, நீர் முடித்தா னிரவொழித்த நீயறிய வசையின்றி நிலைநின் றோங்கும், போர்முடித்தா னிப்படியே யார்முடித்தா ரிவ னுடனே பிறப்பதே நான்.

(இ-ள்) ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரே! எங்கள் அண்ணன் ஆவியார் துரியோதனனுடனே யுத்தஞ்செய்து முடித்தார். மேகம் போன்ற கூந்தலையும் புலம்புகின்ற சொல்லையுமுடைய திரௌபதியை முடிக்கச்செய்தார். தம்பிமார் சபையிலே பேசிய சபதங்களையும் முடிப்பித்தார். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்காஜலத்தை உருத்திர தேவர் கையிலே பிர்மகபாலங்கொண்டு இரப்பதைத் தவிர்த்தருளிய உமது சித்தமறியப் பூலோகத்திலே நிலைநின்று உயர்ந்த கீர்த்திமான்என்னும்பேர் பிரசித்தமாக முடித்தார். இப்படி யாவர் முடிக்கப் போகிறார்கள்? இவருடனே பிறந்த நான் கீர்த்திபெற்றது போதும் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன்.

அணிந்துவருஞ் சமரிலெதிர்ந் தரவுயர்த்தோ னுடனரச ருடல மெல்லாந், துணிந்திரண்டு படப்பொருது தொல்லையுல கரசாளத் துணிவ தல்லால், தணிந்தற மூங் கிளையுறவுங் கொண்டாடித் தானின்னந் தனித்தூ தேவிப், பணிந்திரந்து புவிபெற்றுண் டிருப்பதற்கே துணிகின்றான் பட்ட பாடே.

(இ-ள்) போர்க்கோலங்கொண்டு வருகிற பெரிய யுத்தத்திலே எதிர்த்து சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனுதியரையும் அவனுக்குச் சகாயமாய்வரும் அரசர்களுடைய சரீரங்களெல்லாம் இரண்டு துண்டாகும்படி போர்செய்து பழைய பூலோக முழுவதையும் அரசாட்சி செய்யத் துணிவதைவிட்டுப் பொறுமைகொண்டு தருமத்தையும் உறவையும் பாராட்டி இன்னமும் ஒப்பற்ற தூதுவிடுத்து அவனை வணங்கிப் பூமியை யாசித்துப் பெற்றுக்கொண்டு சவுக்கியமாகப் புசிக்கவே

பண்ணுகின்றார் தருமபுத்திர மகாராஜர். இவர் பட்ட பாட்டை என்ன சொல்வேன் என்றான் வீமசேனன்.

பரிவுடன்மற் றிவைகூறும் பவனகுமா ரனைமலர்க் கை பணித்து நோக்கிக், குருகுலத்தோர் போரேறே குற்றமது பார்க்குங்காற் சுற்றமில்லை, யொருகுலத்திற் பிறந்தார்க ளுடன்வாழும் வாழ்வினைப்போ லுறுதி யுண்டோ, விருவருக்கும் வசையன்றோ விருநிலங்கா ரணமாக வெதிர்ப்ப தென்றான்.

(இ-ள்) இப்படி வருத்தத்துடன்சொல்லிய வாயுபுத் திரனாகிய வீமசேனனை மலர்போன்ற கையாலமர்த்திப் பார்த்துக் குருகுல சிகாமணியாகிய வீமா! குற்றம் பார்க்குமிடத்தில் சுற்ற முண்டோ? ஒரு குலத்திலே பிறந்த அண்ணன் தம்பிமாருடனே கூடிவாழும் பெரு மையைப் பார்க்கினும் வேறு ஒரு கீர்த்தியும் உண்டோ? இப் பூமண்டலத்தைப் பெறுவது காரணமாக எதிர்ப் பது நம்மிருவருக்குங் குற்றமல்லவோ வென்றும், பின் னும் சொல்லுவார் தருமபுத்திர மகாராஜன் எ-று. 16

உரிமையுடன் றம்பியரான் றுணர்வறியா மையி னவைக்க ணுரைத்த மாற்றம்,பரிபவமோ கேட்டோர்க் குப் பரிபவமென் பதுபிறராற் பட்டா லன்றோ, கருதி லது மற்றெவர்க்கு மொவ்வாதோ கண்மலரிற் கைப டாதோ, பொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்ததே யெனமொழிந்தான் புகழே பூண்பான்.

(இ-ள்) உரிமையுள்ள தம்பிமார்கள் அறியாமையி னாலே சபையிலே சொன்ன வார்த்தைகள் நமக்கு இழிவை யுண்டாக்குமோ? இழிவென்பது அன்னிய ராற் சொல்லப்பட்ட தல்லவோ? அது நினைக்கும் இடத்தில் ஒருவருக்கும் பொருந்தாதோ? கண்மலரிற் கைப்பட்டால் அந்தக் கையைத் துணிக்கலாமோ? யுத்தம் பின்னுலிருக்கவே யிருக்கின்றதென்றார் கீர்த்தி யையே தரிக்கின்ற தருமபுத்திர மகாராஜன் எ-று. 17

சூடுகின்ற துழாய்முடியோன் சுரருடனே முனிவர் களுஞ் சுருதி நான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத் திரு நாடு பெறத்தூது செல்லவேண்டா, வாடுகின்ற மடப் பாவை தன்வரமுமென்வரமும் வழுவாவண்ணங்,கோடு

கின்ற மொழியவன்பா லெனைத்தூது விடுகவினிக் கொற்ற வேந்தே.

(இ-ள்) துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்கு வேதங்களும் இன்னுந் தேடுகின்ற பாதங்கள் சிவப்ப நாம் நம்முடைய திருநாடு பெறும்பொருட்டுத் தூது செல்லவேண்டாம். வாடுகின்ற திரௌபதியினுடைய பிரதிக்கினையும் என் சபதமும் நிறைவேறும் பொருட்டுத் துரியோதனனிடத்தில் என்னைத் தூது அனுப்பும் தருமபுத்திரரே! என்றான் வீமசேனன் எ-று. 18

மலைகண்ட தெனவென்கைம் மறத்தண்டின் வலிகண்டு மகவான் மைந்தன், சிலைகண்டு மிருவர்பொருந் திறல்கண்டு மெமக்காகத் திருமா னின்ற, நிலைகண்டு மிவள்விரித்த குழல்கண்டு மிமைப்பொழுதி னேரார் தம்மைக், கொலைகண்டு மகிழாம லவன்குடைக்கீ ழுயிர் வாழக் குறிக்கின் றீரே.

(இ-ள்) மலையைக் கண்டதுபோல உன்கையிலிருக்கின்ற தண்டாயுதத்தினுடைய பிரபலங்கண்டும், அருச்சுனனுடைய காண்டீபத்தின் வலிமைகண்டும், நகுல சகாதேவருடைய வல்லமை கண்டும், நமக்குச் சகாயமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிருக்கும் நிலைமை கண்டும், இமைப்பொழுதில் திரியோதனனாதியரை சர்வசங்காரம் பண்ணி மகிழ்ச்சி யடையாமல் பகையாளியுடைய குடையின் கீழே வாழும்படி குறித்திருக்கின்றீர், தரும புத்திரரே! என்றான் வீமசேனன் எ-று. 19

வெப்புயவீ மனும்வெகுண்டு மீண்டுமிவை யெடுத் துரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பரந்தாமன் கருணையுடன் பரிந்து நோக்கி, யப்புவியின் முன்பிறந்தோ ரரசுநெறி முறையுரைத்தா லதுகேளாமற், றம்பியரு மறுப்பரோ தலைவவினிக் கடுங்கோபந் தணிக வென்றான்.

(இ-ள்) வலிய புயமுடைய வீமசேனன் மறுபடியுங் கோபித்து இந்த வசனங்கள் சொல்ல, மேகம் போன்ற திருமேனியும் பசும்பொன்போன்ற நெடிய சக்ராயுதமுமுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்கிருபையுடன் பவுரிகொண்டு பார்த்து இப்பூமியின்மீது முன்பிறந்த

தமையன்மார் இராஜநீதி முறைமை சொன்னால் அதைக்கேளாமல் தம்பிமார் மறுப்பார்களோ? தலைமை பெற்ற வீமசேனனே! இனிக் கடியகோபத்தைத் தணிக்கக் கடவாய் என்று திருவுளம் பற்றினார் எ-று. 20

மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன் றிருமதலை
வணங்கி நின்று, முக்காலங் களுமுணரு முகுந்தனுக்கு
முதல்வனுக்கு மொழிவான் மன்னோ, வக்காலம்
பொறுத்தவெலா மமையாம லின்னமிருந் தறமே
சொன்னா, லெக்காலம் பகைமுடித்துத் திரௌபதியுங்
குழன்முடிக்க விருக்கின் றாளே.

(இ-ள்) மைபோலுங் கரிய மேகவாகனனான தேவேந்திரனுடைய குமாரனான அர்ச்சுனன் வணக்கஞ் செய்து நின்று திரிகாலங்களையும் அறியும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்குந் தருமபுத்திராருக்கும் சொல்லியதாவது, அந்தக் காலத்தில் துரியோதனன் பண்ணிய குற்றங்களைப் பொறுத்த பொறுமைகள் எல்லாம் போதாமல் இன்னமும் தருமத்தையே பாராட்டினால் எந்தக் காலத்தில் பகையை முடித்துத் திரௌபதை கூந்தலை முடிக்க இருக்கின்றாள் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் எ-று. 21

தேவரா யினும்பழைய தெயித்தியரா யினுமற்றுஞ்
செப்பு கின்றோர், யாவரா யினுமெதிர்ந்தோ ருயிருண
வென் றிருப்பதுவே யென்கை வாளி, மூவரா யவர்க
ளுக்கு முதல்வனா கியமூர்த்தி முகிறோய் பூக,மீவரா லுக
ளும்வயற் குருநாடென்னிவனவன்பால்வேண்டுமாறே.

(இ-ள்) தேவர்களானாலும் பழைய அசுரர்களானாலும் பின்னுஞ் சொல்லுகின்ற வலிமை பெற்றபேர் எவர்களானாலும் எதிர்த்த பேர்களுடனே உயிரைத் தனக்குப் புசிப்பென்று நினைத்திருப்பது என் கைப்பாணம், திரிமூர்த்திகளுக்கு முதல்வரான ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரே! மேகந்தோய்கின்ற கமுகின்மேல் வராலினங்கள் பாய்கின்ற கழனிகள் சூழ்ந்த குருநாட்டை என்ன நிமித்தம் இந்தத் தருமபுத்திரர் துரியோதனனிடத்தில் வேண்டுகின்றது என்று பின்னுஞ்சொல்லுவான் எ-று.

தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச்
செயலொன் றின்றி, நீண்டானே கரியானே நிமலா

வென் றாற்றினளாய் நின்றுசோர,மாண்டார்போ லது
கண்டு மன்னவையில்யாமிருந்தமாசுதீர,வேண்டாவோ
வேண்டுவது மேம்படுநல்லறமேயோ வேந்தர்வேந்தே.

(இ-ள்) அக்கினியைப் போன்ற தீண்டத்தகாத பதிவிரதமுடைய திரௌபதையைச் சபையிலே துரியோதனன் துற்சாதனனை விட்டுத் துகிலுரிந்தபோது அவள் யாதொரு செயலும் இல்லாதவளாய், நெடிய விராட்சொரூபத்தை யுடையவனே! நீலவண்ணனே! நிமலா! என்று முறையிட்டவளாகி நின்று சோர்வடைய அதைக்கண்டும், மாண்டவர்களைப்போலவே ராஜசபையிலே நாம் இருந்த குற்றந்தீரவேண்டாமோ? அவனிடத்தில் பூமியை இரந்து கேட்பது நல்ல தருமந்தானோ? அரசர்க்கரசனாகிய தருமபுத்திரரே! என்று பின்னுஞ்சொல்லுவான் அருச்சுனன் எ-று. ()

பொன்னுருந் திகிரியினான் போனாலும் பொறைவேந்தன் புகன்ற வெல்லாஞ், சொன்னாலு மவன்கேளான் விதிவலியாற் கெடுமதிகண் டோன்றுந் தன்றே, யெந்நாளு மூவர் நிலத்தி னென்முளைவித் திடினும் விளைவெய் திடாது, பன்னாகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும் விடமொழியப் பயன்கொ டாதே.

(இ-ள்) பொன்போன்ற பிரகாசத்தையுடைய சக்ரதானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் தூதராகப் போனாலும், தருமபுத்திரர் சொன்ன வார்த்தைகள் எல்லாம் சொன்னாலும், அந்தத் துரியோதனன் கேளான். விதியின் வலியால் கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றுது. எந்நாளும் உவர் நிலத்திலே நல்ல விதைகளை விதைத்தாலும் விளையமாட்டா. நச்சுப்பல்லையுடைய பாம்புக்குப் பால்வார்த்து வளர்த்து வந்தாலும் விஷத்தையல்லது வேறொரு பயனைக் கொடாது எ-று. 24

பார்த்தனிவை புகன் றிறைவன் பணித்தருள விருந்ததற்பின் பரிவி னேடுந், தீர்த்தனிரு பதமிறைஞ்சித் தருமனையுங் கைதொழுது சினங்கொள் வேலா, னீத்தநெடுங் கடலெழுபா படலைவர் பெறுவரெனு நிகழ்ச்சி பொய்யோ, கோத்தருமந் தனிலாண்மை கூறுதோ கூறுகநீ கொற்ற வேந்தே.

(இ-ள்) அருச்சுனன் இந்த வசனஞ்சொல்லக் கிருஷ்ணபகவான் கையமர்த்த, அவனிருந்த பின்பு, நகுலன் அன்புடனே கிருஷ்ணபகவானுடைய உபய பாதங்களையும்வணங்கித் தருமபுத்திரனையும் தொழுது, ஜலமயமான சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமியைப் பெருமை பொருந்திய பஞ்சபாண்டவர்கள் பெறுவார்களென்று சொல்வது பொய்யோ? தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய சவுரியஞ் செல்லாதோ? சொல்லுக: நீ வெற்றியை யுடைய அரசனே என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான். ()

கேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக் குக் கிரியொன் றேந்து, கோவலன்போ யுரைத்தாலுங் குருநாடு மரசுமவன் கொடுக்க மாட்டா, னுவலம்பூ தலத்தரசர் நாடிரந்தோ மெனநம்மை நகையா வண் ணங், காவலன்றன் படைவலியு மெனதுதடம் புயவலி யுங் காண லாமே.

(இ-ள்) கேவலமாகத் தீர்த்தற்கு அரிய பகை யிருக்க, மேகஞ் சொரிகின்ற அதிக மழைக்குப் பசுத் திரளைக் காக்கும்பொருட்டுக் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக ஏந்திய கிருஷ்ணபகவான் தூதுபோய்ச் சொன்னாலும், நமது குருநாட்டையும் அரசையும் அத் துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டான். ஆகையாலே சம்புத்தீவாகிய இந்தப் பூமியிலே யிருக்கின்ற அரசர்க ளெல்லாரும் நமது நாட்டை நாமிழந்தோம் என்று நகையாதிருக்கும்படி துரியோதனனுடைய சேனை வலிமையும் என்னுடைய விசாலமாகிய புயவலிமையும் பார்க்கலாமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன்.

அன்ன நடை யரம்பைதனை யவுணர்கவர்ந் திட விமையோ ரரசுக் காக, முன்னமவ ருடன்பொருது சிறைமீட்டா னங்குலத்து முதல்வனன்றோ, மன்னவை யில் யாங்காண மடவரலைத் துகிலுரிந்த வலியோன் றன்பா, லின்னமிரந் தவன்குடைக்கீ ழிருந்தக்கா னம்மையுல கென்சொ லாதே.

(இ-ள்) அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஊர்வ சியை அசுரர்கள் கவர்ந்துகொண்டுபோகஅவள்பயந்து முறையிடுவது தெரிந்து இந்திரன் பொருட்டு முற் காலத்திலே அந்த அசுரருடனே வானில் ரதத்தைக்

கடாவி யுத்தஞ்செய்து சிறைமீட்டவன் நம்முடைய குலத்தலைவனாகிய புரூரவச்சக்ரவர்த்தியல்லவோ? ராஜ சபையிலே நாம் காணும்படி துரௌபதியைத் துகி லுரிந்த துரியோதனனிடத்தில் இன்னும் யோசித்து அவன் குடை நிழலில் இருந்தால் நம்மை யுலகமென் சொல்லாதென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன்.

கானெறிபோய்க் கரந்துறைந்து கடவநாள் கழித் ததற்பின் கான நீங்கி, ஈனமிலா வகைவந்தார் நந் துணைவ ரெனச்சிறிது மிரங்கா னாகின், மாநகரும் வள நாடு மூரிமையுந்தன் மொழிப்படியே வழங்கா னாகிற், றானறியா தவன்பிறர்போய்க் கற்பித்தா லறிவனோ தரணி வேந்தே.

(இ-ள்) வனவாசம் பன்னிரண்டு வருடமும் அஞ் ஞாதவாசம் ஒரு வருடமும் இருந்து கழிந்ததற்பின், நாட்டைவிட்டு ஈனமில்லாதபடி வந்தார்கள் அண் ணன் தம்பிமார்களென்று கொஞ்சமு மிரக்கஞ்செய்யா னாகில், தாயாதி பாகத்தையும் மகத்தாகிய தமது நகரை யும் வளமைதங்கிய நாட்டையும் முன் சொல்லியபடி கொடாமற் போவானாகில், தானே யறியாதவன் ஒரு வன்போய்ச்சொன்னால் அறிவானோ? பூமிக்கரசனான தருமராஜாவே! என்றான் நகுலன் எ-று. 28

நகுலனிவை யுரைத்ததற்பி னன்றெனக்கை யமைத் தருளி நகுலன் சொல்லும், இகல்விசயன் றன்மொழி யுந் திறல்வீம னியம்பியதும் யாவுங் கேட்டோம், புக லரிய வுணர்வுடையோய் புகழுடையோய் திறலுடை யோய் புகல் நீயென்ன, முகிலனைய திருமேனி முகுந்த னுக்கு மனமுருக மொழிகின் றானே.

(இ-ள்) நகுலன் இந்த வசனஞ் சொல்ல, நல்ல தென்று கையமர்த்தருளி நகுலன் சொன்னதும், வலி மையுடைய அருச்சுனன் சொன்னதும், சவுரியத்தை யுடைய வீமசேனன் சொன்னதும், எல்லாந் தெரிந் தோம். சொல்லுதற்கரிய அறிவையும் கீர்த்தியையும் உடைய சகாதேவா! உனது கருத்தைச் சொல்லென்று கிருஷ்ணபகவான் கேட்க, மேகவண்ணனான திருமால் திருவுள்ள முருகும்படி சொல்லுவான் சகாதேவன். 29

சிந்தித்தபடி நீயுஞ் சென்றாலென் ஒழிந்தாலென் செறிந்தநூறு, மைந்தர்க்குண் முதல்வனிலம் வழங்காமலிருந்தாலென் வழங்கினாலென், கொந்துற்ற குழலிவளு முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்த செய்கை, யந்தத்தின் முடியும்வகை யடியேற்குத் தெரியுமோ வாதிமூர்த்தி.

(இ-ள்) ஆதிநாராயணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே! நீ நினைத்தபடியே தூதுபோனாலென்ன, போகாதிருந்தாலென்ன, துரியோதனன் பூமி கொடாவிட்டாலென்ன, கொடுத்தாலென்ன, வாசனைபொருந்திய கூந்தலைத் துரௌபதை முடித்தாலென்ன, விரித்தாலென்ன, நீர் நினைத்த காரியம் முடிவிலே முடியும் விதம் அடியேனுக்குத் தெரியுமென்றான் சகாதேவன்.

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே யன்றலகை முலைப்பாலுண்டு, மருதிடைச்சென் றுயர்சகடம் விழவுதைத்துப் பொதுவர்மனை வளர்ந்தமாலே, யொருவருக்குந் தெரியாதிங் குன்மாயை யானறிவே னுண்மையாகத், திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ வதுவெனக்குங் கருத்தென்றான் தெய்வ மன்னான்.

(இ-ள்) வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலை யணிந்த கிரீடத்தை யுடையவரே! அன்று பூதகியினுடைய முலைப்பாலுண்டு, நாரதர் சாபம் பெற்றிருந்த நளகூபன் மணிகூபன் என்ற இருவரின் மருதமரங்களை யொடித்து, சாபவிமோசனஞ்செய்து, சகடறவுதைத்த கிருஷ்ணபகவானே! இங்கே நீர் செய்கின்ற மாயம் ஒருவருக்குந் தெரியாது; எனக்குத் தெரியுமாகையால், சத்தியமாக உம்முடைய திருவுளத்துக்கு நினைப்பு எதுவோ எனக்குமதுவே கருத்தென்றான் தெய்வத்தை யொத்த சகாதேவன் எ-று. 31

இவ்வண்ணஞ் சகாதேவ னியம்புதலு நகைத்தருளி யிகலோர் சொன்ன, வவ்வண்ணம் புகலாமல் விரகுரைத்தா னிவனென்ன வவனோ டாங்கோர், பைவண்ண மணிக்கூடந் தனிலெய்திப் பாரதப்போர் பயிலா வண்ண, முய்வண்ணஞ் சொல்லுகநீ யுபாயமெனத் தொழுதுரைப்பா னுரங்கொள் வேலான்.

(இ-ள்) இந்தப்பிரகாரம் சகாதேவன் சொன்ன மாத்திரத்திலே கிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்புகொண்டு தருமபுத்திரராதியர் சொன்ன அவ்விதம் சொல்லாமல் இவனுபாயமாகச் சொன்னனென்று அவனுடனே அங்கே நாகரத்தினத்தால் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஓர் ஏகாந்த தானத்திலேபோய் இந்தப் பாரதயுத்தஞ் செய்யாதிருக்கும் விதத்தையும் உய்யும் விதத்தையும் சொல்லென்று கேட்க, அவரை வணங்கிச் சொல்லுவான் சகாதேவன் எ-று. 32

வேறு

நீபாரத வமரில் யாவரையு நீறுக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணு
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயன்றி
மாபா ரதமகற்ற மற்றூர்கொல் வல்லாரே.

(இ-ள்) ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே! நீ பாரதயுத்தத்தில் சர்வதேசத்து இராஜவர்க்கத்தையும் குருக்ஷேத்திரத்திலே கூட்டிச் சாம்பலாக்கிப் பூமிபாரந்தீர்க்க இந்த யத்தனஞ்செய்தாய்; மேகவண்ணனே! பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்பவனே! யுத்தத்திற்கு ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! கோவிந்தனே! உன்னையல்லாமல் இந்த மகாபாரதத்தை நீக்கவல்ல வேறேயாரிருக்கிறார்கள் சொல்லுவாய் எனறு பின்னுஞ் சொல்லுவான் சகாதேவன் எ-று. 33

பாராளக் கன்னனிகற் பார்த்தனைமுன் கொன்றணங்கி
காரார் குழல்களைந்து காலிற் றளைபூட்டி [ன்
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும்யான் கட்டுவனேல்
வாராமற் காக்கலா மாபா ரதமென்றான்.

(இ-ள்) கர்னமகாராஜனை இப்பூமி யாளும்படி பட்டங்கட்டி அவனைக்கொல்லுகிறேன் என்று பகைத்திருக்கின்ற அருச்சுனனை முன்னே கொன்று, திரௌபதியுடைய மேகம்போன்ற கூந்தலைக்களைந்து, காலிலே விலங்கிட்டு, உன்னையும் யான் நேராகக் கைப்பிடித்துக் கட்டுவனேயானல். இந்த மகாபாரதயுத்தம் வாராமல் காக்கலாம் என்றான் சகாதேவன் எ-று. 34

மூன்ன நீ கூறியவை யெல்லா முடித்தாலு
மென்னை நீ கட்டுமா றெவ்வா றெனமாய

னுன்னை நீ தானு முணராதா யுன்வடிவந்
தன்னை நீ காட்டத் தளைந்திடுவன் யானென்றான்.

(இ-ள்) ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் முன்னம் நீ சொல்லியபடி அவைகள் எல்லாஞ் செய்துமுடித்தாலும் என்னைப் பிடித்துக் கட்டும்விதம் எவ்வாறு எனக் கேட்க உன்னுடைய பெருமையறிவார் யார்? உனக்கேற்பட்ட வடிவைக் காட்டினல் நான் கட்டுவேன் என்றான் சகாதேவன் எ-று. 35

மாயவனு மன்பன் மனமறிவான் கட்டுகவென்
றூய வடிவுபதி னாரு யிரங்கொண்டான்
றூயவனு மூலமாந் தோற்றமுணர்ந் தெவ்வுலகுந்
தாய வடியிணைக டன்கருத்தி னாற்பிணித்தான்.

(இ-ள்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அன்பனுடைய மனமறியும்படியாக நம்மைக் கட்டும்பிள்ளாய் என்று தமது இச்சையினலாகிய பதினாறுயிரம் வடிவுகொண்டார். பரிசுத்தனாகிய சகாதேவனும் அவ்வடிவுகளுக்கெல்லாம் ஆதியாகிய வடிவை ஞானத்தாலறிந்து எல்லா வுலகங்களையுந் தாவியளந்த இரண்டு பாதங்களையுந் தன் கருத்தாகிய கயிற்றினாலே கட்டினான். 36

நீதேவ னென்றறிந்து நெஞ்சாற் றனைக்கட்டுஞ்
சாதேவன் கண்களிக்கத் தானேயாய் முன்னின்று [ன்
பூதேவ ருங்கனகப் பூங்கா நிழல்வைகு
மாதேவ ருந்தேடிக் காணு மலரடியோன்.

(இ-ள்) பதினாயிரம் வடிவிலே மூலமாகிய வடிவையறிந்து நீதான் தேவனென்று நிச்சயித்து மனதினாலே தன்னைக் கட்டிய சகாதேவனுடைய கண் களிக்கும்படி தானேயாகி பிரத்தியக்ஷமாய் நின்றார்; பூலோகத்துத் தேவர்களும் பொன்மயமாகிய மலர்களையுடைய பஞ்ச தருவின் நிழலிலே தங்கிய பெருமை பொருந்திய தேவர்களுந் தேடிக் காணாத தாமரை மலரையொத்த அடியுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் எ-று. 37

அன்பாலின் றென்னை யறிந்தே பிணித்தமைநன்
றென்பாதந் தன்னை யினிவிடுக வென்றுரைப்ப

வன்பார தப்போரில் வந்தடைந்தே யைவரையு
நின்பார்வை யாற்காக்க வேண்டும் நெடுமாலே.

(இ-ள்) பக்தியினுலே இன்று என்னைத் தெரிந்து கட்டியபடியால் என்னுடைய பாதத்தை இனி நீவிடக் கடவாயென்று கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல, வன்மை பொருந்திய பாரதயுத்தத்திலே எங்களுக்காக வந்து சேர்ந்து, உன்னையே புகலென்று வந்து எங்கள் ஐவரையும் கடாக்ஷத்தினுலே இரக்ஷிக்கவேண்டும் நெடிய மகாவிஷ்ணுவே! என்ருன் சகாதேவன் எ-று.

என்றென் றிறைஞ்சி யிருதா மரைத்தாளி
லொன்றுங் கதிர்முடியாற் கோமென் றுரைத்தருளி
யின்றிங் கிருவேமு மிப்போ துரைத்தமொழி
யொன்றும் பிறரறிய வோதா தொழிகென்ருன்.

(இ-ள்) இப்படியாகச் சொல்லி வணங்கி இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களில் நமஸ்கரித்த சகாதேவனுக்குப் பாண்டவர்களைக் காப்பதாக நிச்சயஞ் சொல்லி இப்போது நாமிரண்டுபேரும் பேசிய அந்த ரங்கத்தை அன்னியர் அறியும்படி சொல்லாதே என்ருர் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் எ-று. 39

ஆண்டிருந்த வவைநீங்கி யறிவுடையோ ரிருவோரும்
பாண்டவர்கண் முன்னெய்திப் பழுதில்புகழ்ப் பாஞ்சா
நீண்டகருங் குழல்சோர நின்ருளை முகம்நோக்கி [லி
யீண்டவரி லிளையோனுஞ் சந்துமிக வினிதென்ருன்.

(இ-ள்) அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி அறிவுடைய அவ்விரண்டுபேரும் தருமபுத்திரர் முதலானோர் இருக்கின்ற சபைக்குவரக் குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய துரெளபதை கருமைபொருந்திய நீண்ட அளகபாரஞ் சோர நிற்பவளைச் சாத்தகியாழ்வார் நோக்கி, இந்தச் சமயம் மிகவும் நல்லசமயம். நீ கேட்கவேண்டிய வரங்களை வேண்டிக் கொள்ளென்ருர் எ-று. 40

தருமனுக்குங் கருத்திதுவே தமருடன்போர் புரியாமல், இருநிலத்தி னுடன்வாழ்த லெனக்குநினை வென்றுரைத்தான், வரிமலர்க்கண் புனல்சோர மலர்மறந்த குழல்சோர, விரைமலர்ச்செஞ் சேவடிக்கீழ் வீழ்ந்தழுதாண் மின்னனையாள்.

(இ-ள்) சாத்தகியாழ்வார் சொன்னதைக் கேட்ட பாஞ்சாலி ஞாதிகளுடனே யுத்தஞ்செய்யாமல் பெருமை பொருந்திய இப்பூமியின்கண் கூடிவாழவே தரும புத்திரருக்குங் கருத்து; இந்தச் சகாதேவருக்கும் இதுவே கருத்து என்ருல், என்னுடைய பிரதிக்கினை முடிப்பது என்றேவென்று செவ்வரிபரந்த கண்களில் நீரொழுகவும், மலர்கள் செறிந்த குழல் சோரவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய விரிந்த செந்தாமரைப் பாதங்களில் விழுந்து பிரலாபித்தாள் மின்னலையொத்த வடிவை யுடையவளான துரௌபதி எ-று. 41

சாலக் கனகன் றனிமைந் தனைமுனிந்த
காலத் தவனறைந்த கற்றூ ணிடைவந்தாய்
மூலப்பே ரிட்டழைத்த மும்மதமால் யானைக்கு
நீலக் கிரிபோன்முன் னின்ற நெடுமாலே.

(இ - ள்) ஆதிபகவானுன நாராயணன் எங்கே யிருக்கின்ருனென்று கேட்க, தூணிலுமிருப்பான் இந்தத் துரும்பிலு மிருப்பானென்று சொன்ன ஒப்பற்ற குமாரனுகியபிரகலாதனை இரணியன் மிகவும்கோபித்து அக்காலத்தில் அவனுலறையப்பட்ட கற்றூணிலே நரசிங்கவடிவங்கொண்டு வந்தாய்; ஆதிமூலமே யென்றழைத்த மும்மதங்களையும் பொழியாநின்ற யானைக்கு நீலமலைபோல் எழுந்தருளி எதிரேவந்த நெடிய மகா விஷ்ணுவே என்ருள் எ-று. 42

கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோ
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார் [ன்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்கு மென்மான மார்வேறு காத்தாரே.

(இ-ள்) கற்றையாகிய என்னுடைய அளகபாரத்தைப் பிடித்துத் திரிதராஷ்டிரன் பெற்ற பிள்ளையாகிய துற்சாதனன் மானபங்கமாகத் துகிலைப்பற்றி உரியும் போது, பஞ்சபாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்கள். வெற்றி பொருந்திய சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே! உம்மையன்றி அன்றுதினம் என் மானத்தை

யார் வந்து காத்தவர்கள் கோவிந்தாவென்று பின்னும் 43
சொல்லுவாள் துரௌபதி எ-று.

மன்றி லழைத்தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைந்தூர் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தால்
அன்று விரித்த வருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதினி யெம்பெருமா னென்றழுதாள்.

(இ - ள்) மன்னவர்கள் நிறைந்த சபையிலே யழைத்து எனக்குக் குற்றத்தைச்செய்த கொடிய பாதகனாகிய துரியோதனன்பால் சுத்தவீரர்களாகிய பாண்டவர்கள் தமக்கு ஐந்தூர் பெற்று உண்டிருப்பாராகில் அன்று விரித்த அரிய அளகபாரத்தைத் தீவினையுடைய அடியேன் இனி என்றைக்கு முடிப்பது எமது கடவுளே! என்றழுதாள் துரௌபதி எ-று. 44

தண்டிருந்த திவன்கரத்திற் றனுவிருந்த தவன்கரத்தில்
வண்டிருந்த பூங்குழன்மேன் மாசிருந்ததென விருந்தா
கண்டிருந்தீ ரெல்லீருங் கருதலர்பா லூர்வேண்டி [ள்
யுண்டிருந்து வாழ்வதற்கே யுரைக்கின்றீ ருரையீரே.

(இ - ள்) இந்த வீமசேனன் கையில் தண்டாயுதமிருந்தது; அந்த அருச்சுனன்கையில் வில்லிருந்தது, இந்தத் துரௌபதியினது வண்டுகள் சூழ்ந்த பூங்குழல்மேல் குற்றமிருந்ததெனும்படியிருந்தாள்; நீங்களெல்லோரும் பார்த்திருந்தீர்கள்; சத்துருக்களிடத்திலே ஊர்வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு புசித்து உயிர்வாழ்வதற்கு நினைக்கின்றீர்களே! இதற்கு உத்தரவு சொல்லுங்களென்றார் சாத்தகியாழ்வார் எ-று. 45

சண்டமுகி லுருமனைய சராசந்தன் றனக்கஞ்சி
வண்டுவரை யரணாக வடமதுரை கைவிட்ட
திண்டிறன்மா தவன்மதியோ திகழ்தருமன் றன்மதியோ
பண்டுமவர்கருத்தறிந்துபார்போய்வேண்டுவதென்றான்

(இ-ள்) பிரளயகாலத்து மேகத்தின் இடியையொத்த சராசந்தன் என்னும் அரசனுக்குப் பயந்து வளப்பந் தங்கிய துவாரகை யென்னுங் கோட்டையைக்கொண்டு வடமதுரை என்னும் பட்டணத்தைக் கைவிட்ட வலிய

சவுரியத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய மதி யோ? பிரதாபத்தையுடைய தருமருடைய மதியோ? முன்னமே துரியோதனுடையர் கருத்துத் தெரிந்திருந் தும் மீண்டும் அவர்பாற்போய் பூமியை வேண்டுவது என்றார் சாத்தகியாழ்வார் எ-று. 46

சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைக்குழலா ளழுதாற்
கோத்தருமன் முதலாய குலவேந்தரைவரையும் [றக்
பார்த்தருளி யருள்பொழியும் பங்கயக்கணெடுமாலு
மேத்தரிய பெருங்கற்பி னிளையாளுக் கிவையுரைப்பான்.

(இ-ள்) சாத்தகியாழ்வா ரெழுந்துநின்று இந்த வசனஞ்சொல்ல, சடைபட்ட குழலையுடைய துரௌபதி பிரலாபித்துப் புலம்ப, அப்போது தருமபுத்திரர் முத லாகிய ஐவரையும்பார்த்து அஞ்சாதீர்களென்றமைத்து கிருபாவெள்ளம் பொழிகின்ற தாமரைக்கண்ணனாகிய கிருஷ்ணபகவானும் துதிப்பதற்கரிய பெரிய கற்புடைய துரௌபதிக்கு இவைகளை அருளிச்செய்தார் எ-று. 47

தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய்மீண்ட
னல்லாயுன் பைங்கூந்த ஞனே முடிக்கின்றேன் [தற்பி
எல்லாருங் காண வினிவிரிப்ப தெண்ணரிய
புல்லார்த மந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே.

(இ-ள்) பழமையாகிய சவுரியத்தையுடைய பஞ்ச பாண்டவர்க்காகத் தூதுபோய் வந்தவுடனே பாஞ்சா லியே! உன்னுடைய பசிய கூந்தலை தானே முடிப்பேன் எல்லோரும் பார்க்கும்படி பின்னல் விரிக்கப்படுவது எண்ணிக்கையற்ற சத்துருக்களுடைய அந்தப்புரத்தி லிருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய பூவையணிந்த கூந்தல்க ளென்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 48

மைக்குழலாய் கேளாய் மருவா ருடற்புலத்துப்
புக்குழலா குங்கொழுவாம் போர்வா ளபிமன்னுத்
தொக்குழலும் வெங்கோன்மைத் தொல்வேந்தர் தங்கு
இக்குழலுஞ் சேர முடியா திரானென்றான். [லமும்

(இ - ள்) கரிய கூந்தலையுடைய துரௌபதியே! கேட்பாயாக: சத்துருக்களுடைய தேகங்களாகிய

வயலிலே உழுதற்குரிய கொழுபடையென்று சொல்லத் தக்கதுவாம். யுத்தத்திலேசிறந்தவாளாயுதத்தையுடைய அபிமன்னன் ஒன்ருகக்கூடி யுழலுகின்ற கொடுங்கோ லின் தன்மையையுடைய அரசர்களின் குலங்களையும் உன்னுடைய அளகபாரத்தையும் ஒருங்குசேர முடி யாமல் விடான் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் எ-று. 49

பெண்ணீர்மை குன்ருப் பெருந்திருவின் செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத்திருதன் கண்ணிற் கருணையெனுந்
தெண்ணீரி னூற்பொருந்தத் தேற்றினன் சாற்றுகின்ற
மண்ணீ ரனலனிலம் வான்வடிவா மாமாயன்.

(இ-ள்) பெண்களுக்கு வேண்டிய சிறந்த குணங் கள் குறைவில்லாத துரௌபதியினுடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களிலிருக்கும் நீரைக் கிருபையென் னும் தெளிந்த நீராற் பொருந்தும்படி தெளியச்செய் தார் சொல்வதற்கு அரிதாகிய பஞ்சபூத வடிவமாகிய பெருமைபொருந்திய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 50

துன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர்
கன்று சினமனத்தோர் கல்லா தவரிளையோர்
ஒன்று மறைமை யுணரா தவர்மகளிர்
என்றுமிவர் மந்தணத்தி னெய்தப் பெறுதாரே.

(இ-ள்) நிறைந்த வியாதியுடையவர்கள், துறந்த மகான்கள், ஒருவருக்கும் அடங்காதவர்கள், கன்றிய கோபமுள்ள மனத்தை யுடையவர்கள், கல்வியில்லாத வர்கள், பெண்பிள்ளைகள் இன்னோர் என்றும் இரகசி யம் பேசுமிடத்தில் இருக்கத் தகுதியற்றவர்கள் எ-று.

என்னக் கழறி யிருந்தோ ருரைதவிர்த்து
நின்னைப் பவரில்லாய் நீயே கெனவுரைப்ப
மன்னர்க்கு மன்னவன்பான் மாயோனுந் தூதாகிப்
பொன்னுற்ற நேமிப்பொருபரித்தேர் மேற்கொண்டான்

(இ - ள்) இப்படி தருமராஜன் சொல்லி யிருந்த மற்றவர் வசனங்களை யடக்கிக் கிருஷ்ணபகவானை நோக்கி உமக்குச் சமானம் ஒருவருமில்லாத தேவரீரே!

தூதுபோக வேணுமென்று பஞ்சபாண்டவர் வேண்டிக்கொள்ள, வணங்காமுடியோனாகிய துரியோதனனிடத்திலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தூதாகி மகாமேருமலைக்குச் சமானமாகிய குதிரைகட்டிய தேரின்மேலேறிக்கொண்டார் எ-று. 52

சங்கு மணிமுரசுஞ் சல்லரியுந் தாரைகளும்
எங்கு முழங்க வெழில்வெண் குடைநிழற்றப்
பொங்கு கவரி புடையிரட்ட வெண்ணிலா
வங்க மொருநான்கு மவனிபருந் தற்சூழ.

(இ - ள்) அப்போது சங்கவர்க்கங்களும் அழகிய பேரிகைகளும் சல்லரிகளும் தாரைகளும் எவ்விடத்திலும் சப்திக்க, அழகிய சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற, பிரகாசம் பொருந்திய வெண்சாமரைகளிரண்டுபக்கங்களிலும் வீசிவரக் கணக்கில்லாத இரதகஜ துரகபதாதிகளும் பூமியையாளும் அரசர்களும தம்மைச் சூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 53

கல்வரையும் பாலைக் கடுஞ்சுரமுங் கானியாறும்
நல்வரையு நீர்நாடு நாளிரண்டிற் சென்றருளித்
தொல்வரைய கோபுரமு நீண்மதிலுஞ் சூழ்ந்திலங்கு
மல்வரைய தோளான் வளமா நகர்கண்டான்.

(இ - ள்) கல்லுகள் பொருந்திய பருவதங்களும், பாலையென்னுங் கொடிய சுரங்களும், கானியாறும், நீர்நாடும், இரண்டு நாளையிற் கடந்துபோய்ப் பழமையாகிய மலைக்கொப்பான கோபுரங்களும், நெடிய மதில்களுஞ் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற மல்யுத்தத்திற் சிறந்த தோளையுடைய துரியோதனனது வளமைதங்கிய நகரத்தைக் கண்டார் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் எ-று. 54

வேறு

மேவு செந்துகிர்த் திரளுமா மரகத விதமுங்
கோவை வெண்கதிர்த் தாளமு நிரைநிரை குயிற்றித்
தாவும் வெம்பரித் தேரினுன் றனக்கெதிர் சமைத்த
காவ ணங்களிற் றேன்றின பச்சிளங் கமுகம்.

(இ-ள்) அந்த மார்க்கத்தில் பசுமையு மிளமையும் பொருந்திய கமுகுகள் பழுத்த குலைகளும் பாளைகளும்

விளங்கியது எப்படி யிருக்கிறதென்றால் சிவந்தநிறத்தையுடைய பவளங்களும் வெவ்வேறு விதமான மரகதங்களும் கோவைசெய்த வெவ்விய கிரணத்தையுடைய முத்துக்களும் வரிசையாகப் பதித்து தாவி நடக்கும் குதிரைகள் கட்டிய தேரையுடைய கிருஷ்ண பகவானுக்கு எதிரே யுண்டாகிய மண்டபங்கள்போல் இருந்தன எ-று. 55

வம்பு லாமகில் சந்தனம் வருக்கைமா கந்தஞ்
சம்ப கந்தமா லம்பல திசைதொறுந் தயங்க
உம்பர் நாயகன் வரவுகண் டுளங்களி கூர்ந்து
தும்பி பாடின தோகைநின் றுடின சோலை.

(இ-ள்) பரிமளம் வீசிய அகிலும் சந்தனமும் பலாவும்மாவும் வாசனைபொருந்தியசண்பகமும் பச்சிலை மரமும் எந்தத் திசைகளிலும் விளங்கியிருக்கப்பட்ட சோலையில் தெய்வநாயகனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வருதலைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து வண்டுகள் பாடின, மயில்கள் நின்று கூத்தாடின எ-று. 56

அணிகொ ளத்தின புரியெனு மணங்குசெந் திருவின்
கணவ னுக்கெதிர் காட்டுநீ ராசனங் கடுப்ப
மணமி குத்தசெந் தாமரை மலருடன் சிறந்த
புணரி யிற்பெரும் புனலையுங் கொள்வன பொய்கை.

(இ-ள்) அழகினைக்கொண்ட அஸ்தினபுரி யென்னும் பெண் மகாலக்ஷ்மிக்கு நாயகனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்கு எதிரே காட்டுகின்ற ஆலாத்திக் கொப்பாக வாசனை மிகுந்த சிவந்த தாமரைமலருடன் சிவந்த கடல்போல் நிறைந்த நீரையுங் கொண்டிருந்தன பொய்கைகள் எ-று. 57

நடந்த நாயகன் கோலமாய் வேலைசூழ் ஞாலம்
இடந்த நாளிடை யதுவழி யாகவந் தெழுந்து
படர்ந்த பாதல கங்கையப் படர்மதில் சூழ்ந்து
கிடந்த தாமெனச் சிறந்தது தாழ்புனற் கிடங்கு.

(இ-ள்) தூது நடந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பூர்வத்திலே வராக ரூபமாய்ச் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமி

யைப் போர்த்த நாளில் அதுவழியாக வந்தெழுந்து
பரவிய பாதாளகங்கை அந்தநகரின் பெரிய மதிலை
வளைந்து கிடந்ததென்று சொல்லத்தக்கதாய்ச் சிறந்
தது தாழ்ந்த நீரையுடைய அகழி எ-று. 58

அடி நிலத்திலே படிவன விடிமுகி லனைத்து
முடி நிலத்தினுக் குடுபதத் தினுமுடி வில்லை
நெடிய சக்கரப் பொருப்பையு நிகரிலா விதற்கோர்
படிவ குத்ததா மெனும்படி பரந்தது புரிசை.

(இ-ள்) கீழ்நிலத்திலே படிவனவாகும் இடியை
யுடைய மேகங்களெல்லாம் அதினுடைய மேல் நிலத்
துக்கு நக்ஷத்திர பதவியிலு முடியவில்லை, நீண்ட சக்கர
வாள கிரியையும் நிகரில்லா இதற்கு ஒருபடி யொப்பா
கச் செய்ததாம் என்று சொல்லும்படி பரந்திருந்தது
அஸ்தினபுரியின் மதில் எ-று. 59

பகலி னுங்கடும் பரிதிதன் கதிர்பரப் பாமல்
இகலி யெங்கணு மெறிந்துகால் பொருதலி னேத்திப்
புகலு கின்றமந் தாகினித் தரங்கமே போல
வகல்வி சும்பிடை மிடைவன நெடுங்கொடி யாடை.

(இ-ள்) பகற்காலத்திலும் வேகத்தையுடைய
சூரியன் தன் கிரணங்களை வீசாமலிருக்கும்படி வலிமை
கொண்டு எவ்விடத்திலும் வீசுகின்ற காற்று பொருது
கிறபடியால் உயர்வாகச் சொல்லுகின்ற கங்கையி
னுடைய அலைகள்போல அகண்ட ஆகாயத்தினிடத்
திலே நெருங்குவன நெடிய கொடியாகக் கட்டிய
வஸ்திரங்கள் எ-று. 60

புயங்க பூமியோ புரந்தரற் கமைத்தபொன் னுலகோ
தயங்கு செல்வநீ டளகையோ நிகரெனுந் தரத்த
வியங்கு கார்முகில் வரையினின் றெழுவன போல
வயங்கு காரகி னறும்புகை யுயிர்ப்பன மாடம்.

(இ-ள்) நாகலோகமோ? இந்திரனுக்குச் செய்த
பொன்மயமான தெய்வலோகமோ? விளங்காநின்ற
செல்வம் நிறைந்த அளகாபுரியோ? இந்த நகரென்று
சொல்லும்படி சஞ்சரிக்கின்ற கரிய மேகங்கள் மலை

களின்மேலே நின்று எழுவனபோலப் பிரகாசிக்கின்ற கரிய அகிலினது நன்மையாகிய புகைகளை வீசுகின்றன மாளிகைகள் எ-று. 61

மன்னர் வேழமுஞ் சேனையு மெதிரெதிர் மயங்கப்
பின்னு முன்னுமெம் மருங்கினும் பெயரிடம் பெருமற்
றுன்னி நின்றவ ரேகுமி னேகுமி னென்னு
மென்னு மோசையே யுள்ளன வீதிக ளெல்லாம்.

(இ-ள்) அரசர்களுடைய யானைகளுஞ் சேனைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிட்டு மயங்கப் பின்னு முன்னும் எந்தப் பக்கங்களிலும் பெயர்ந்து செல்ல இடம் பெறமாட்டாமல் நெருங்கி நின்றவர்கள் செல்லுங்கள் செல்லுங்கள் என்னுஞ் சொல்லினையுடைய சப்தங்களே உண்டாகி யிருக்கின்றன வீதிகள் எல்லாம் எ-று. 62

வரையெ லாம்பல வனமெலாங் கடலெலாம் விளைந்த
தரையெ லாம்படு பொருளெலாந் தனித்தனி குவித்த
நிரையெ லாங்கவ ராவண நீர்மையைப் புலவோ[தோ.
ருரையெலாந் தொடுத்துரைப்பினு முவமை வேறுள

(இ - ள்) மலைகள் எல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற மாணிக்க முதலிய திரவியமும், காடுகளெல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற சங்கு முதலிய திரவியங்களும், நாடுகள் எல்லாவற்றினும் உண்டாகின்ற செந்நெல் முதலிய திரவியங்களும், வெவ்வேருகக் குவித்து வரிசையாக வைக்கப்பட்ட கடைவீதியினுடைய குணத்தை வித்துவான்கள் கற்ற சொற்களெல்லா மெடுத்துச் சொன்னு லும் வேறே அவமானம் உண்டோ? எ-று. 63

விரவு கான்மல ரினும்பல வீரரின் விதங்கள்
பரவை வெண்மண லினும்பல புரவியின் பந்தி
யிரவில் வானமீ னினும்பல யானையி னீட்ட
நிரைகொள்கார்த்துளியினும்பலதேரணி நிலையே.

(இ - ள்) காட்டிலிருக்கின்ற பல மலரைக்காட்டிலும் சுத்த வீரர்கள் அதிக மிருப்பார்கள்; சமுத்திரத்தினுடைய வெள்ளை மணலைக்காட்டிலும் குதிரைப்பந்திகளதிகமாயிருக்கும்;இராத்திரியில் ஆகாயத்திலேதோன்

றும் நக்ஷத்திரங்களைப் பார்க்கிலும் யானையின் கூட்டங்கள் அதிகமா யிருக்கும் நீரைக்கொண்ட மழைத்துளியினும் தோரணிக ளதிகமா யிருக்கும் எ-று. 64

ஆசி லாமறை யந்தண ராலய மொருபான்
மாசி லாமுடி மன்னவர் மாளிகை யொருபாற்
காசி லாமதி யமைச்சர்தங் கடிமனை யொருபாற்
பேசி லாவள வணிகர்தம் பேரிட மொருபால்.

(இ-ள்) குற்றமில்லாத நான்கு வேதமும் தெரிந்த பிராமணருடைய திருமாளிகைகள் ஒருபக்கத்திலிருக்கும்; களங்கமில்லாத கிரீடந்தரித்த அரசர் அரண்மனைகள் ஒருபக்கமிருக்கும்; பழுதிலாத புத்தியிற் சிறந்த மந்திரிகளுடைய புதுமை பொருந்திய வீடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும்; சொல்லுமிடத்தில் நிறைந்த அழகையுடைய வைசியருடைய இடம் பொருந்திய வீடுகள் ஒருபக்கத்தில் இருக்கும் எ-று. 65

மங்க லந்திகழ் மனையெலாம் வலப்புரி யோசை
திங்க டோய்நெடுந் தலமெலாஞ் செழுஞ்சிலம் போசை
யங்கண் மாநக ரனைத்தும் முரசதி ரோசை
யெங்க ணுங்கட வுளரிடந் தொறுமுழ வோசை.

(இ-ள்) கல்யாணஞ் செய்கின்ற வீடுகளெல்லாம் வலம்புரியென்னும் சங்கத்தொனியாயிருக்கும். சந்திரன் தோய்கின்ற நெடிய மாடவரங்கமெல்லாம் செழுமை தங்கிய சிலம்போசையா யிருக்கும். அழகிய இடத்தை யுடைய மகத்தாகிய நகரமுழுதும் வீரமுரசு வெற்றி முரசு தியாகமுரசென்னும் மூவிதப்பேரிகையோசையா யிருக்கும். எவ்விடத்திலும் தேவாலயந்தோறும் மத்தள வோசையா யிருக்கும் எ-று. 66

முன்றி லின்கணின் றிடம்பெரு வரசர்மா முடிக [றிச்
ளொன்றொ டொன்றைந்தெற்றிமே லொளிர்பொறிசித
சென்றுசென் றுறுதிசைதொறுந் திகழ்ந்ததுசெம்பொற்
குன்றெ னும்படி குருகுல நாயகன் கோயில்.

(இ-ள்) தெருவாசலிலே நிற்க இடம்பெரு அரசர்களுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றோடொன்று தேய்ந்

தும் இடிபட்டும் மேலே பிரகாசிக்கின்ற அபரஞ்சிப் பொடிகள் தெரித்துப்போய் பொருந்துகின்ற திக்குகள் தோறும் விளங்கியது மகா மேருமலை யெனும்படி நின்றது துரியோதனனுடைய அரண்மனை எ-று. 67

என்றிசைக்குநல் லொளிநிமி ரெழின்மணி மகுடக்
குன்றிசைக்கும்வண் கோபுர நீணகர் குறுகித்
தென்றிசைக்குளிர் செண்பக மலர்தொறுஞ் சிறைத்தே
னின்றிசைக்கும்வண் சோலைவா யமர்ந்தன னெடுமால்.

(இ-ள்) சூரியனென்று சொல்லுகின்ற பிரகாச முயர்ந்த அழகிய ரத்தினங்கள் பதித்த சிகரங்களை யுடைய மலையென்று சொல்லுகின்ற வளத்தைப்பெற்ற கோபுரத்தையுடைய நெடிய அஸ்தினபுரத்திற்சேர்ந்து அதற்குத் தென்றிசையில் குளிர்ச்சி பொருந்திய சண்பகமலர்கள்தோறும் சிறிய வண்டுகளிருந்து பாடு கின்ற வளப்பம்பொருந்திய சோலையி லெழுந்தருளினார் கிருஷ்ணபகவான் எ-று. 68

அன்று தூதுகொண் டிலங்கைதீ விளைத்தவ ரைவர்க்
கின்று தூதுவந் தெயிற்புறத் திருத்தன ரென்னத்
துன்று தூதுவண் டினமுரா ருடையலான் றனக்குச்
சென்று தூதுவ ரியம்பினர் சேவடி வணங்கி.

(இ-ள்) முற்காலத்தில் ஒரு குரங்கைத் தூதாக விடுத்து இலங்காபுரியை அக்கினியைமூட்டியழித்தவர் பஞ்சபாண்டவர்க்காக இன்று தூதாகவந்து மதிற்புறத் திச் சோலையிலிருந்தாரென்று நெருங்கிய மலரி னிடத்து வண்டுகள் பாடுகின்ற பசிய மலர்மாலை யணிந்த துரியோதன இராஜனுக்குத் தூதுவர்போய்ச் சிவந்த பாதங்களை வணங்கிச் சொன்னார்கள் எ-று. 69

தொல்லை நாயகன் வந்தன னென்றலுஞ் சுரும்பார்
மல்லன் மாலையா னேவலான் மாநகர் மாக்கள்
எல்லை நீண்மதில் வட்டம்யோ சனையெழு நூருஞ்
செல்வ மாநகர்த் தெருவினை யொப்பனை செய்தார்.

(இ-ள்) ஆதிநாயகனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தூது வந்தார் என்று சொன்னமாத்திரத்தில், வண்டு

கள் நிறைந்த வளத்தையுடைய மாலையையணிந்த மார்பனான துரியோதனராஜனது ஏவுதலினாலே மகத்தாகிய அஸ்தினாபுரத்தில் உள்ளவர்கள் விருத்தமாகிய நெடிய எழுநூறுயோசனை யளவு அகன்றிருக்கின்ற பெரிய பட்டணவீதிகளை அலங்கரித்தார்கள் எ-று. 70

மின்னு மாமுகிற் பல்லிய விதங்கண்முன் முழங்க
மன்னர் மன்னவ னெழுந்தனன் மாலெதிர் கொள்வான்
என்னை நீயவற் கெதிர்செல்வ தென்றுதன் மருகன்
றன்னை வன்பொடு தகைந்தனன் கொடுமைகூர் சகுனி.

(இ-ள்) மின்னுதல் செய்கின்ற பெரிய மேகங்களைப் பார்க்கினும் நானாவித வாத்தியங்களும் முழங்க அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை எதிர்கொள்ள வெழுந்தான், அதுகண்டு தூது வருகிறவர்களை எதிர்கொள்வது என்ன மரியாதை யென்று தனக்கு மருமகனாகிய அந்தத் துரியோதன ராஜனை அன்பினாலே தடுத்துவிட்டான் கொடுமை மிகுந்துள்ள சகுனியானவன் எ-று. 71

சீர்வ லம்புரி திகிரிசேர் செங்கையான் றனக்குக்
கார்வ லம்புரி கோயிலுங் காட்சியு மமைத்துப்
போர்வ லம்புரி நிருபரு மிளைஞரும் போற்றத்
தார்வ லம்புரி யவனிருந் தனன்பொலந் தவிசின்.

(இ-ள்) சிறப்பு மிகுந்த சங்குசக்கரஞ் சேர்ந்த சிவந்த திருக்கரங்களுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு மேகங்கள் வலஞ்செய்யப்பெற்ற அரண்மனையுங் காணத் தக்கபொருள்களும் பொருந்தச்செய்து, யுத்தகளத்திலே வலிமைபெற்ற ராஜவர்க்கமும் பந்துக்களும் வணங்க, நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த புஜத்தையுடைய துரியோதனராஜன் சிங்காதனத்திலிருந்தான் எ-று. 72

தொல் பகீரதி மைந்தனுந் துரோணனுஞ் சுதனும்
வில் விதுரனுங் கிருபனு முதலிய வேந்தர்
மல்கு மூவிரு பத்துநூ றுயிர மகிபர்
செல்வ நாயகற் கியோசனை யிரண்டெதிர் சென்றார்.

(இ-ள்) அப்போது நெடுங்காலமா யிருக்கின்ற கங்காபுத்திரராகிய வீஷ்மாச்சாரியரும் துரோணாசாரி

யரும் அசுவத்தாமாவும் வில்லிலே வல்லவனான விதுரமகாராஜனும் கிருபாசாரியரும் இவர்கள் முதலிய அரசர்களும் நெருங்கிய அறுபது நூறாயிரமன்னர் மண்டலீகரும் கிருஷ்ணபகவானை இரண்டுயோசனை தூரத்திலே போய் எதிர்கொண்டார்கள் எ-று. 73

வந்து வந்திரு மருங்கினு மன்னவர் வணங்கப்
பைந்து ழாய்முடிப் பரமனுங் கண்மலர் பரப்பி
அந்த மாநகர் புகுந்தபி னரசனிற் புகாமற்
புந்தி கூரருள் விதுரன்வாழ் வளமனை புகுந்தான்.

(இ-ள்) வந்து வந்து இரண்டு பக்கத்திலும் அரசர்கள் யணியப் பசிய திருத்துழாய் மாலையைச்சூடிய திருமுடியுடைய கிருஷ்ணனும் அவர்களைப் பார்த்துக் கிருபைகூர்ந்து அஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்தபின்பு துரியோதனராசன் அரண்மனைக்குப்போகாமல்கிருபை மிகுந்த மனமுள்ள விதுரமகாராஜன் வாழ்கின்ற வளப்பத்தையுடைய அரண்மனையிலே எழுந்தருளினார். 74

வேந்தர் யாரையும் விடைகொடுத் தகன்றபின் விமலன்
வாய்ந்த மாளிகை நடுவணோர் மண்டபங் குறுகி
யாய்ந்து வல்லவர் நவமணி யழுத்திய வரியே
றேந்து மாசன மிடப்பொலிந் ததன்மிசை யிருந்தான்.

(இ-ள்) எதிர்கொண்ட அரசர்களுக் கெல்லாம் செலவுகொடுத்து அவர்கள் போனபின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் பொருந்திய உப்பரிக்கையின் நடுவே ஒரு மண்டபத்திற்போய், சிற்பங்களாய்ந்த வல்லவர்கள் அமைத்த நவரத்தின மழுத்திய ஆண்சிங்கந் தாங்குகின்ற ஆசனங்கொடுக்க, அதன்மேல் பிரகாசத்துடனே எழுந்தருளி யிருந்தார் எ-று. 75

இருந்து வந்தரு ளிறைவனை யிறைஞ்சின னிறைஞ்சிப்
பெருந்து வந்தனைப் பிறப்பையு மிறப்பையும் பிரித்தான்
மருந்து வந்தனை யமரருக் கருளிய மாயோன்
விருந்து வந்தன னென்றுள முருகிய விதுரன்.

(இ-ள்) இப்படி வந்திருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை வணங்கினன்; வணங்கிப் பெரிய பந்தமாகிய

ஜநநத்தையும் மரணத்தையும் நீங்கினான்; தேவாமிர் தத்தை விரும்பி வந்தனை செய்த தேவர்களுக்குத் திருப் பாற்கடலைக் கடைந்து கொடுத்தருளிய நாராயண மூர்த்தி தன் வீட்டுக்கு விருந்தாக வந்தார் என்று மன முருகிய விதுரன் எ-று. 76

கோடு கொண்டகைக் குரிசிலை யலர்ந்தகோ கனதக்
காடு கண்டெனக் கண்டுதன் கண்ணிணை களியாத் [ன்
தோடுகொண்டதார் விதுரனிப்பிறப்பையுந் தொலைத்தா
வீடு கண்டவர்க் கியம்பவும் வேண்டுமோ வேண்டா.

(இ-ள்) பாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கை ஏந்திய திருக்கரத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்திலே மலர்ந்திருக்கிற கரசரணாதி அவயவமாகிய தாமரை மலர்க் காட்டைக் கண்ட வண்டுகள்போலத் தன்னு டைய கண்களிரண்டுங் களிப்பையடைந்து, இதழைக் கொண்ட பூமாலையணிந்த விதுரன் இப்பிறப்பையும் நீக்கினான்; மோக்ஷவீட்டை யறிந்தவர்களுக்குச் சொல் லவும் வேண்டுமோ? வேண்டாம் எ-று. 77

உள்ளி னானுணர்ந் துள்ளமு முருகினா னெழுந்து
துள்ளி னான்விழுந் திணையடி சூடினான் றுயரைத்
தள்ளி னான்மலர்த் தடக்கையாற் றத்துவ வமுதை
யள்ளி னானெனக் கண்களா லருந்தினா னளியோன்.

(இ-ள்) நினைத்தான் நினைந்து மனம் உருகினான், எழுந்திருந்து துள்ளினான், கீழேவிழுந்து இரண்டு பாதங்களையும் சிரசிற் சூட்டினான், துன்பத்தை நீக்கி னான், தாமரை மலர்போன்ற விசாலமாகிய கைகளால் தத்வாமிருதத்தை அள்ளினவன் என்னும்படி கண் களால் பகவா னழகையுண்டான் விதுரன் எ-று. 78

முன்ன மேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்ன காதிபப் பாயலோ பச்சையா லிலையோ
சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதி நீ யெய்தற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி லென்றான்.

(இ-ள்) முன்னமே நித்திரை செய்தருளிய பழைய பாற்கடலோ? சேஷசயனமோ? பசியவடவாலிலையோ?

சொல்லிய நான்கு வேதங்களோ? நினைத்து நீர் வருவதற்குமுன் என்ன தவத்தைச் செய்ததோ இந்தச் சிறு குடிசை என்றான் விதுரன் எ-று. 79

மும்மை யாகிய புவனங்கண் முழுதையு மருந்தும்
எம்மை யாளுடை நாயகன் விருந்தினுக் கிசைந்தான்
அம்ம வென்றன னறுநூ றுயிர மடையர்
தம்மை நோக்கினனவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்.

(இ-ள்) திரிபுவனங்களை யெல்லாம் உண்டருளிய முதல்வராகிய எம்மையாளாகவுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் விருந்துக்குச் சம்மதித்தார் என்று ஆச்சரியப்பட்டனன்; அப்போது ஆறு நூறுயிரஞ் சமயற்காரரைப் பார்த்தான்; அவர்களும் சீக்கிரத்திலே சமைத்தார்கள்.

வந்த கொற்றவேல் வரிசிலை யவர்க்கும்வா ளவர்க்குங்
கந்த டர்ப்பன கரிக்கும்வெங் கவனவாம் பரிக்கு
மைந்து பத்துநூ றுயிர மரசர்க்கு மெவர்க்கு
மிந்தி ரற்குமெய் தாவமு தெனும்படி யியற்ற.

(இ-ள்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடனே வந்த வேல் வாள் வில் முதலிய ஆயுதத்தை யுடையவர்க்கும், கட்டுத் தறியை முறிப்பனவாகிய மதயானைகளுக்கும், வெவ்விய வேகத்தையும் தாவுகின்ற தன்மையையும் பொருந்திய குதிரைகளுக்கும், ஐம்பது நூறுயிரம் இராஜாக்களுக்கும், இந்திரனுக்குங் கிடைக்காத அமிருதமெனறு சொல்லுப்படி சமைத்தார்கள் எ-று. 81

அமைத்த வாசநன் னீர்கொடு மஞ்சன மாடிச்
சமைத்த பல்கறி யடிசிறப் விருப்பினு லருந்தி
யுமைக்கு நாயக னிரவொழித் தருளினு னுதவ
விமைப்பி லாரமு தருந்திய வியல்பென விருந்தார்.

(இ-ள்) வாசனைகலந்த நீரைக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து, சமைக்கப்பெற்ற பலவித கறிகளையும் அமுதையும் அன்னங்களையும் தம்முடைய விருப்பினுற் புசித்து, உமாதேவிக்கு நாயகனுகிய உருத்திரபகவான் பிச்சைத் தொழிலை மாற்றியருளிய மகாவிஷ்ணு கொடுக்கத் தேவர்கள் அமுதத்தையுண்ட தன்மையென்று சொல்லும்படியாக இருந்தார் எ-று. 82

வாச நீரும்வண் சுண்ணமு முறைமுறை வழங்கப்
பூசு றுந்தொழிற் பூசினூர் சூடினூர் புனைந்தார்
வீசு சாமர மிரட்டவெண் மதிக்குடை நிழற்றக்
கேச வன்மணிக் கேசரித் தவிசிடைக் கிளர்ந்தான்.

(இ - ள்) வாசனையுடைய பனி நீரும், வளத்தை யுடைய பச்சைக் கர்ப்பூரங்களும் கிரமப்படி கொடுக்க, பூசத்தக்க சந்தன முதலியவையும் பூசினூர்கள், மலர் முதலியவைகளைச் சூடினூர்கள். ஆபரண முதலியவை களை யணிந்தார்கள். வீசுகின்ற வெண்சாமரைகளிரட்ட வெள்ளிய சந்திரவட்டக்குடை நிழலைச்செய்ய, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இரத்தினங்களாற்பதிப்பித்த சிங்கா தனத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார் எ-று. 83

ஞான கஞ்சுக விதுரன்வாழ் மனையினு யகனும்
போன கம்பரி வுடனுகர்ந் திருந்தவப் பொழுதிற்
ருனு மேருவுக் கப்புறத் தவ்வமு தருந்தப்
பானு வும்பெருங் குடதிசைப் பரவையிற் படிந்தான்.

(இ-ள்) ஞானமயமான அங்கிபூண்ட விதுரமகா ராஜன் வாழ்கின்ற திருமனையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அறுசுவையுண்டியை புசித்திருந்த சமயத்திலேதானும் மேருமலைக் கப்புறத்திலிருக்கிற அமுதத்தைப் புசிக்கச் சூரியனும் பெரிய மேற்றிசைக் கடலிலே மூழ்கினுன். 84

கருதி யந்தணர் யாவருந் தங்கடன் கழிப்பச்
சுருதி யென்னும்வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத்துப்
பரிதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பரந்த
குருதி யாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால்.

(இ-ள்) அந்தச் சமயம் பிராமணர்கள் எல்லாரும் மாலைப்பொழுதிலே தாங்கள் செய்யும் மாலைக்கடனைக் கழிக்க நினைத்து வேதமென்கிற வில்லின்மேல் நீரா கிய பாணத்தைக் கையாற்ருெடுத்துச் சூரியனுடைய பெரிய சத்துருக்களின்மேல் விட்டபடியால் பரவிய உதிரம் என்று சொல்லும்படி மிகவுஞ் சிவந்தது மேற்குத்திசை எ-று. 85

தரங்க வாரிதிப் புறத்தெதிர் மலேந்தவெஞ் சமரில்
உரங்கொள் கூர்நெடும் படைகளா லுடன்றமந் தேகர்
துரங்க மேழுடைக் கடவுளை நிரை நிரை துணித்த
கரங்கள் போன்றன கரைதொறும் வளர்துகிர்க் காடு.

(இ-ள்) அலேகளேயுடைய சமுத்திரத்துக் கப்புறத் தெதிரே போரிடுகின்ற வெவ்விய யுத்தத்திலே வலிமையைக்கொண்ட கூர்மைபொருந்திய பெரிய ஆயுதங்களால் அவுணர்களுடைய தேகங்களின்மேல் எழுகுதிரையையுடைய சூரியனும் வரிசை வரிசையாகத் துணித்த கைகள்போலு மிருந்தன, கரைகள்தோறும் வளர்கின்ற பவழக்காடு எ-று. 86

நீதி யிற்புகல் பகலெலா நீரர மகளிர்
மீது றைத்தெழும் வெவ்வெயில் படாவகை விரித்துப்
போது புக்கதென் றினம்படச் சுருக்கிய பூம்பட்
டாத பத்திரம் போன்றன தாமரை யடவி.

(இ - ள்) நீதியினுற் சொல்லுகின்ற பகற்பொழுதெல்லாம் நீரரமகளிர்கள் தங்கள் மேலே பட்டு விழுகின்ற வெவ்விய வெயில் படாத விதம் விரித்துப் பொழுது போயிற்றென்று ஒன்ருகச் சுருக்கிய அழகிய பட்டுக் குடைகள் போன்றது அங்கே மலர்ந்த தாமரைக்காடு எ-று. 87

கலந்து மங்கல முழுவுவெண் சங்கொடு கறங்க
மிலேந்த பூங்குழல் வனிதையர் மெய்விளக் கெடுப்பக்
கலந்த தாமரைத் தடமெலாங் குவிந்தது கண்டு
மலர்ந்த தாமரை வாவிபோன் றதுநகர் வட்டம்.

(இ - ள்) மங்கல பேரிகைகள்போல வெண்ணிறமான சங்குகள் சப்திக்கவும், மலர்மாலேயைத் தரித்த கூந்தலேயுடைய மங்கையர்கள் மெய்மையான தீபங்களெடுக்கவும், தடாகங்கள் தோறும் அலர்ந்த தாமரை மலர்கள் குவிந்ததைக் கண்டு மலர்ந்த தாமரைத் தடாகத்தைப் போன்றது பெருமை பொருந்திய அஸ்தினுபுரி யென்னும் வட்டம் எ-று. 88

உரக புங்கவன் மணிமுடி யொப்பன தீபம்
இருமருங்கினு மாயிர மாயிர மேந்த
வரிசு மந்தபே ராசனத் தழகுட னிருந்த
புரவ லன்றனேப் புண்ணிய விதுரனும் போற்றி.

(இ - ள்) ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முடிகளை ஒப்பனவாகத் தீபங்களை இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டாயிர மேந்தவும், சிங்கத்தினால் சுமக்கப்பட்ட பெரிய ஆசனத்திலே அழகுடன் எழுந்தருளி இருந்த கிருஷ்ணபகவானைப் புண்ணியத்தையுடைய விதுர மகாராஜன் வணங்கி எ-று. 89

பொங்க ராவணை பொலிவறப் போந்தபின் பொதுவர்
தங்கள் பாடியில் வளர்ந்துமா மருதிடைத் தவழ்ந்து
கங்கை மாநதி கால்வழி கருணையங் கடலே
யிங்கு நீதனி நடந்தவா றுரைத்தருளென்றான்.

(இ - ள்) பொலிவினையுடைய சேஷசயனமானது பொலிவு நீங்கவந்து, பின்பு ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து, மகத்தாகிய மருதமரத்தினிடையில் தவழ்ந்து, கங்கை நதி திருவடியிலே பெருகப்பெற்ற கிருபைக்கடலே! இவ்விடத்திலே நீர் தனித்தெழுந்தருளியவிதத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றான் விதுரன் எ-று. 90

தோட்டு வந்துசெந் தேனுகர் சுரும்புசூழ் தொடையாய்
காட்டு வந்துமுன் றிரிந்துதங் கடவநாள் கழித்து
நாட்டு வந்தபே ரைவர்க்கு நற்குரு நாடு
கேட்டு வந்தன மென்றனன் விதுரனுங் கேட்டான்.

(இ-ள்) பூவிதழிலேவந்து சிவந்த தேனைப் புசிக்கின்ற வண்டுகள் சூழ்ந்த மாலையையணிந்த விதுரமகாராஜனே! காட்டிலே முன்னே சந்தோஷமாய்த் திரிந்து தங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய நாளைக்கழித்து நாட்டிலே வந்திருக்கிற பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நல்ல குருநாட்டைக் கேட்க வந்தோம் என்று அருளிச் செய்தார்; அதை விதுரனுங் கேட்டான் எ-று. 91

முழக்கி னுயர் முரசுயர்த் தவன்றனக் குரிமை
வழக்கி னலறிந் தடலர வுயர்த்தகோன் வழங்கான்
றழக்கி னீரு திசையினு முரசெழச் சமரி
லுழக்கி னலல துணர்வனோ வென்றவ னுரைத்தான்.

(இ-ள்) சத்தத்தி லுயர்ந்த முரசக்கொடி யுயர்த்த தருமபுத்திர மகாராஜனுக்கு உரித்தாகிய நாட்டை

முன்னோர்கள் முறைவழுவாமல் உணர்ந்து வலிமை பொருந்திய சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டான்; குற்றமில்லாத எட்டுத்திக்கிலும் பேரிகை சப்திக்க யுத்தத்திலே கலக்கின லல்லாமல் அறிவானோவென்று சொன்னான் விதுரராஜன் எ-று.

வாளை வாவியி லுகண்டெழ வளரிளங் கமுகின்
பாளை வாயளி முரன்றெழும் பழனநா டுடையா
னாளை வாழ்வவர்க் களித்தில னெனிலெதிர் நடந்து
மூளை வாயுக முடிப்பர்வெம் போரென மொழிந்தான்.

(இ-ள்) வாளைமீன்கள் தடாகத்திலிருந்து குதித்தெழும்புதலால் வளர்ந்துள்ள இளங்கமுகின் பாளையிடத்திலுள்ள வண்டுகள் சப்தித்துப் பாடுகின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த நாட்டையுடைய துரியோதனன், நாளைக்குப் பாண்டவர்களுக்கு வாழ்வைக் கொடாமற் போவானேயானால், எதிர் சென்று மூளையானது வாயிலே சிந்தும்படி யுத்தஞ்செய்து முடிப்போமென் றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் எ-று. 93

விரைந்து பாய்பரி மன்னவ ரிதம்பட மெலிவுற்
றிரந்து வேண்டினுங் கிளைஞருக் கொருபொரு ளீயார்
பரந்த போரினி லெதிர்த்தவர் படப்படப் பகழி
துரந்த போதவர்க் குதவுவர் சொன்னவை யெல்லாம்.

(இ-ள்) சீக்கிரத்திலே தாவுகின்ற குதிரைகளையுடைய அரசர்கள் இதமுண்டாகும்படி வாடி மெலிவுற்று வேண்டிக்கொண்டாலும், பந்துக்களுக்கு ஒரு பொருளையுங் கொடுக்கமாட்டார்கள்; பரவிய யுத்தத்திலே எதிர்த்து நின்றவர்கள் களத்திலுருகும்படியாகப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தவர்களுக்குக் கேட்ட பொருளையெல்லாம் கொடுப்பார்கள் எ-று. 94

என்று பாரினி லியற்கையும் விதுரனுக் கியம்பி
வென்று போர்கெழு நேமியான் விடைகொடுத் தருளிக்
குன்று போற்புயக் காவலர் கொடுந்துடி கறங்க
மன்ற லுண்மலர்ப் பாயலின் மீதுகண் வளர்ந்தான்.

(இ-ள்) இவ்வண்ணமென்று உலகத்தின் இயற்கையும் விதுரமகாராஜனுக்குச்சொல்லி யுத்தத்தில் ஜயம்

பெற்று விளங்குகிற சக்கரத்தை யுடைய கிருஷ்ணபக வான் செலவுகொடுத்து மலைபோலுந் தோளையுடைய காவலர்கள் பறைகளை முழக்க வாசனைபொருந்திய அன்று மலர்ந்த புஷ்பவணையின்மேல் நித்திரை செய் தார் எ-று. 95

குளிரு மாமதி முகத்தொளிர் குமுதவாய் மலர்த்தித்
தவள வாணகை பரப்பிவண் சததள மலர்க்கை
யளவி லேகுவித் தளியொடு மகன்றிலா மையினாற்
களிகொடோள்விலைக்கணிகையைப்போன்றதக்கங்குல்.

(இ-ள்) குளிர்ந்த பெரிய சந்திரனாகிய முகத்திலே விளங்குகின்ற செவ்வல்லியாகிய வாயையும், முல்லை யருப்பாகிய ஒளியையும் உடைய தந்தபந்திகளையும் காட்டி, தாமரை மலர்களாகிய கைகளை யளவாய்க் குவித்து, அளியுடன் மலர்ந்திராமையினாலே களிப் பைக்கொண்ட தோள்களையுடைய வேசியைப்போன்ற அக்கங்குல் எ-று. 96

அலைந்த வாரிருட் கடல்பொறு தொருபுடை யண்டம்
பிளந்த தாமெனக் கரும்படாம் பீறிய தென்ன
வளைந்த வேழ்கடல் வற்றமேல் வடவையின் முகத்தீக்
கிளர்ந்த தாமெனக் கிளர்ந்தன விரவியின் கிரணம்.

(இ - ள்) அலையப்பெற்ற நிறைந்த இருளாகிய சமுத்திரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் ஒருபக்கத்து அண்டம் பிளந்ததாம் எனவும், கரிய வஸ்திரங்கள் கிழிந்ததாம் எனவும், வளைந்திருக்கின்ற ஏழு சமுத் திரமும் வற்றும்படி மேலிருக்கின்ற வடவாமுகாக்கினி பிரகாசித்தது என்று சொல்லவும் விளங்கின சூரிய கிரணங்கள் எ-று. 97

இகலும் வாளர வுயர்த்தவ னிருந்ததொல் பதியில்
அகில நாயக னொருதனி நடந்தவா றறிந்து
மகர வாரிதி யகன்றுமா மருங்குற வணைந்த
கிகிரி போலவந் தெழுந்தன னிரவிகீழ்த் திசையில்.

(இ - ள்) பகைகொண்ட ஒளியையுடைய சர்ப்பக் கொடியை யுயர்த்த துரியோதனன் இருந்த பழைய அஸ்தினபுரத்திலே லோக நாயகராகிய ஒப்பற்ற கிருஷ்ணபகவான் தனியே வந்தது தெரிந்து மகரமீனை

யுடைய சமுத்திரத்தைவிட்டு நீங்கிப் பக்கத்திலே வளைந்த சக்கரத்தைப்போல வந்து உதயமானான் சூரியன் கீழ்த்திசையில் எ-று. 98

சோதி வானநதி மைந்த னும்பழைய சுருதியா லுயர் துரோணனு, மாதி யாகவுயி ரினும்வி யப்புற வடுத்த மன்னவ ரநேகரு, நீதி யாறுவகை யைந்து பத்தொ டறுபத்தொரா யிரவர் நிருபருந், தீதி லாததிற லக்கு ரோணிபதி னொன்று பெற்றமிகு சேனையும்.

(இ - ள்) பிரகாசம்பொருந்திய கங்காபுத்திரனாகிய வீஷ்மாசாரியரும், பழமையாயுள்ள வேதத்தாலுயர்ந்த துரோணாசாரியரும், பரம்பரையாயுள்ள அரசர்களும், பூமியையாளுகின்ற சிற்றரசர்களும் நீதியினால் உயர்ந்த ஐம்பதினாயிரம் மகுடவர்த்தனரும், அறுபத்தோரா யிரம் பட்டவர்த்தனரும், குற்றமற்ற வலியினையுடைய பதினொரு அக்ரோணியாகிய மிகுந்தசேனைகளும் எ-று.

தொக்க வெண்கவரி யால வட்ட நிரை சொட்டை வாள்பரிசை துகிலுடன், கைக்க ளாசியிவைகொண் டுலாவிவரு கன்னி மங்கையர்க ளனைவரு, மிக்க வேதி யர்கள் வல்ல பல்கலைவி தத்தி லுள்ளவர்கள் யாவருந், தக்க தம்பியரும் வந்து சூழவுயர் தரணிமே னிருபர் தம்பிரான்.

(இ-ள்) கூட்டமாகிய வெண்ணிறமான சாமரங்களும், ஆலவட்டங்களும், வளைதடியும், வாளும், உடைவாளும், வஸ்திரமும், கைகளிலே காளாஞ்சிகொண்டு உலாவிவருகிற இளமையான மங்கையர்கள் அநேகம் பேரும், அளவில்லாத பிராமணர்களும், அனேக கலைஞானங்களிலே வல்லமை யுடையவர்கள் யாவரும் தகுதியுள்ள தப்பிமார்களும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு இருக்க உயர்ந்த பூமியிலே அரசர்க்கு அரசனாகிய துரியோதனமகாராஜன் எ-று. 100

நிரை கதிர்க்கனக நீள்சு வர்ப்பவள வுத்திரத் திடை நிரைத்தவொண், பருமணிக்கிரண பற்பராகவயி ரத்துலாமிசை பரப்பிவெண், டரள வர்க்கவயி டூரியப் புதிய கோம ளப்பலகை தைத்துமா, மரக தத்தினொரு கோடி தூணிரை யமைத்த மண்டப மருங்கரோ.

(இ-ள்) வரிசையாகிய கிரணங்களையுடைய பொன்னிஞற் செய்த நெடிய சுவரின்மேல், பவளத்திஞலுத்திரம்போட்டு, அதன்மேல் வரிசையாகப் பருத்த ரத்தினங்களாலும் மாணிக்கங்களாலும் வச்சிரங்களாலும் ஆகிய வயிரத் துலாப்பரப்பி, அதன்மேல் வெள்ளிய முத்துவர்க்கங்களையும் வயிடூரியங்களையும் அழுத்திப் புதிய அழகுள்ள பலகை தைத்து, மகத்தாகிய மரகதத்திஞேடு ஒருகோடி தூண்களை இடையிலே அமைத்த மண்டபத்தின் அருகிலே எ-று. 101

முட்ட நித்தில நிரைத்த பந்தரின கைத்த சீரரி முகத்தகால், வட்ட மெத்தைகொ டமைத்த பீடமிசை வாசவன்கொலென வைகிஞன்,பட்ட வர்த்தனரு மகுட வர்த்தனரும் வந்து சேவடி பணிந்தபி, னிட்ட பொற்றவிசின்முறைமையாலினி திருக்கவென்றவரை ஏவியே.

(இ-ள்) முட்டும்படியாய் முத்திஞல் வரிசைசெய்த பந்தலில் நகைத்தலைச்செய்யா நின்ற சிறந்த சிங்கமுகத்தை யுடையதாய்வட்டமாகிய மெத்தையைக்கொண்டுசெய்த பீடத்தின்மேல் இந்திரனைப்போல் வீற்றிருந்தான். அந்தச் சமயம் பட்டவர்த்தனர்களும் மகுடவர்த்தனர்களும்வந்து சிவந்த பாதங்களை வணங்கிஞர்கள். பின்பு வரிசையாக விட்டிருக்கின்ற பொன்ஞற்செய்த ஆசனங்களின்மேல் முறைமைப்படி இனிமையோடு இருக்கக் கடவீரென்று அவர்களை ஏவுதல் செய்தான் எ-று. 102

காவன் மன்னவர் முகங்க டோறுமிரு கண்பரப்பி யமர் கருதுவோ, ரேவ லின்கண்வரு தூதனு மிடைய னின்று நம்மவையி லெய்தினு, லோவ லின்றியெதிர் சென்று கண்டுதொழு துறவுகூறிலினியுங்களூர், தீவலஞ் செயவடர்ப்பனென்று நனிசீறிஞன்முறைமைமாறிஞன்

(இ-ள்) பூமியைக் காக்கின்ற இராஜாக்களுடைய முகங்கள்தோறும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாற் பார்த்து நம்மோடு யுத்தம்செய்து பூமியைக் கவர நினைக்கும் பாண்டவர்களுடைய ஏவலிஞலேவருகின்ற தூதஞகிய இடையன் இன்று நம்முடைய சபையிலே வந்தால், ஒழிதல் இல்லாமல் எதிர்கொண்டு கண்டு வணங்கி உறவுகொண்டாடிஞல், இனி உங்கள் ஊரை

நெருப்பு வலங்கொள்ளும்படியாய்க்கொளுத்தி விடுவே னென்று மிகவுஞ் சீறினன் முறையை மாறினவனுகிய துரியோதனன் எ-று. 103

இந்த வண்ணமுரைசெய்து மன்னருமிராசராசனு மிருக்கவே, தந்த வண்ணனுடன்வந்த வண்ணலொளி தங்கு கண்டுயி லுணர்ந்தபின், கந்த வண்ணமலர் கொண்டு கைதொழுது காலையிற் பலகடன்கழித், திந்த வண்ண முனிருந்த பேரவையிலேயி னிசைகொள் வேயினன்.

(இ-ள்) இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லி அரச சபையில் அரசர்க்கரசனுகிய துரியோதனனு மிருக்க, வெள்ளை மேனியனுகியபலபத்திரருடனேபிறந்த இசைகொண்ட மூங்கிற் குழலையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், பிரகாசம் பொருந்திய நித்திரை தெளிந்தபின்பு வாசனை பொருந் திய அழகிய மலர்களைக்கொண்டு பூஜைசெய்து காலை யிலே செய்யவேண்டிய கடன்களெல்லாம் செய்து முடித்து, முன்சொன்ன பிரகாசமிகுந்த துரியோதனன் இருக்கப்பட்ட பெரிய சபைக்கு எழுந்தருளினர் எ-று.

துன்னு கங்கைமக னுந்து ரோணனொடு சுதனு நீதிபுனை விதுரனு, மன்னர் மன்னனை யொழிந்த மன்னவரும் வந்து சேவடி வணங்கினர், கன்னனுந் தலை கவிழ்ந்திருந்தன னழன்று ளஞ்சகுனி கருகினன், முன்ன நின்றவர்க ளிட்டபீடமிசை மொய்துழாய் முகிலு மெய்தினன்.

(இ-ள்) நெருங்கிய அச்சபையிலிருந்த வீஷ்மா சாரியாரும், துரோணசாரியாரும், அசுவத்தாமாவும் ஞானநெறியுடைய விதுரமகாராஜனும், துரியோ தனனை ஒழிந்த மற்ற அரசர்களும்வந்து சிவந்த பாதங் களை வணங்கினர்கள். அப்போது கர்ணமகாராஜனுந் தலை கவிழ்ந்துகொண்டு இருந்தான். சகுனி உள்ளங் கொதிப்படைய நினைத்திருந்தான். எதிரே யிருந்தவர் கள் இட்ட பீடத்தின்மீது நெருங்கிய துளபமாலையை யணிந்த மேகவண்ணனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளி யிருந்தார் எ-று. 105

முன்ன கங்குடை கவித்த காளமுகின் முன்னிருந்த பின்முகங்கொடா, தென்ன கந்தனை யொழித்து நென்னலிடை யிந்த மாநகரி லெய்தியும், பொன்ன கங்கொள்புய விதுர னில்லிடை புகுந்த தென்கொலிது புகலெனுப், பன்ன கந்தனை யுயர்த்த கோவுமுரை பகர மாலுமெதிர் பகருவான்.

(இ - ள்) முன்னே கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்த கரிய மேகவண்ணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் எழுந்தருளிய பின்பு, முகங்கொடாமல் என் வீட்டைவிட்டு நேற்றைப்பொழுது இந்தவூரில்வந்தும், வீரலட்சுமியைக்கொண்ட புயத்தையுடைய விதுரன் வீட்டிலே போனதென்ன? சொல்லுமென்று, சர்ப்பக் கொடியை உயர எடுத்த துரியோதனராஜன் கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதற்கு எதிர் உத்தரஞ் சொல்லுவார் எ-று. 106

என்னி னின்னிலொரு பேத மில்லையிது வென்னி னின்னிலது வென்னினு, மின்னின் மின்னிலகு விறனெடும் படைவிதுரன் வந்தெதிர் விளம்பினு, னுன்னி லின்னமுள தொன்று பஞ்சவருரைக்க வந்தவொரு தூதன்யா, னின்னி லின்னடிசி லுண்டு நின்னுடன் வெறுக்க வெண்ணுவது நீதியோ.

(இ-ள்) என் வீடென்றும் உன் வீடென்றும் பேதமில்லை. இது என்வீடு, அது உன்வீடென்று சொன்னாலும், மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கின்ற வெற்றியுள்ள நெடிய வில்லையுடைய விதுரன் எதிர் கொண்டுவந்து பேசினான். அது அல்லாமல் ஆலோசிக்கும் இடத்தில் இன்னம் ஒரு காரியம் உண்டு. பஞ்சபாண்டவர்கள் சொல்லிவிட்ட சொல்லைச் சொல்லவந்த ஒரு தூதன், யான் உன்னிடத்தில் இனிமையுள்ள அன்னத்தை யுண்டு உன்னோடுதானே வெறுக்க நினைப்பது நீதியோ என்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் எ-று. 107

அரவ மல்கிய பதாகை யாய்மதி யமைச்சராயரச ழிப்பினுங், குரவர் நல்லுரை மறுக்கி னும்பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லினு, மொருவர் வாழ்மனையி லுண்டு பின்னுமவருடன மூன்றுபொர வுன்னினு, மிரவியுள்ளளவு மதிய முள்ளளவு மிவர்களே நரகி லெய்துவார்.

(இ-ள்) சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனனே! புத்தியையுடைய மந்திரிகளாய் இருந்து இராஜாங்கத்தையழித்தாலும், ஆசிரியர் சொல்லைத் தடுத்தாலும், ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும், ஒருவர் வீட்டில் சாப்பிட்டுப் பின்பு அவருடன் பகைத்து யுத்தஞ் செய்தாலும், சூரிய சந்திரர் உள்ள நாள்வரைக்கும் இவர்களே நரகத்திற் சேருவார்கள் எ-று. 108

சீத நாண்மலர் மடந்தை கேள்வனிவை செப்பவுந் தெரிய வொப்பிலா, நாத நாயகன் முகத்தில் வைத்த விரு நயன னாகிமிக நகைசெயாத், தூத னாகிவரு தன்மை சொல்லுகென மன்னர் மன்னனிது சொன்னபின், வேத நாறுமல ருந்தி வண்டுளப விரைசெய் தாரவனு முரைசெய்வான்.

(இ-ள்) குளிர்ச்சி பொருந்திய அன்று அலர்ந்த தாமரை மலரில் இருக்கும் இலட்சுமி காந்தராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்ன மாத்திரத்தில், ஒப்பில்லாத நாயகராகிய மாதவனுடைய திருமுகத்தில் வைத்த இரண்டுவிழிகளை யுடையவனாகி, மீளவும் நகைசெய்து தூதனாகிவந்த காரியத்தைச் சொல்லுமென்று துரியோதனன் சொன்னபின்பு, வேதங்கள் மணக்கின்ற தாமரை மலராகிய உந்தியையும் வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலையையும் உடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுவாரானார் எ-று. 109

சூதினாலரசிழந்து நின்றுணைவர் சொன்ன சொல்லும் வழுவாதுபோ, யேதி லார்களென நொந்து தண்ணிழலிலாத கானினிடை யெய்தியுந், தீதி லாவகை குறித்த நாள்பல கழித்துவந்தனர் செகத்தினிற், கோதி லாத குருகுல மகீப வவருரிமைநண்பொடுகொடுத்தியே.

(இ-ள்) உன் துணைவராகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் சூதாடுகையினாலே இராஜ்ஜிய பாரத்தை இழந்து, சொன்ன வார்த்தையுந் தப்பாமற்போய், அயலாரென்று சொல்லும்படி நொந்து குளிர்ந்த நிழலில்லாத காற்றினிடத்தே போயும், குற்றமில்லாதபடி குறித்தநாள் அனேகமுங் கழித்து வந்தார்கள். பூமியிலே குற்றமற்ற குருகுலத்திலே பிறந்த மகாராஜனே! அவர்களுடைய

உரிய பூமியைச் சிநேகத்தோடு கொடுப்பாய் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று.

சொல்ல வாவுரக துவச நின்னுரிய துணைவர் தங்களை யழைத்துநீ, வல்ல வாறு சிலநாட ளித்தவர்கடம்முடன் கெழுமி வாழ்தியே, னல்ல வாய்மை நிலையுடையை யென்றரசர் நாடொறும் புகழ்வர் நண்பு கொண், டல்லவாமென மறுத்தியேலறமு மாண்மையும் புகழுமல்லவே.

(இ - ள்) சொல்லை விரும்புகின்ற சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோதன மகாராஜனே! உனக்கு உரிமையான உடன் பிறந்தவர்களை வரவழைத்துக் கூடியமட்டில் நீ சில நாடு கொடுத்து, அவர்களுடன் கூடிவாழ்வாயேயானால் சத்தியத்தையும் நிலைமையையும் உடையாரென்று அரசர்கள் நாடோறும் புகழ்ச்சி செய்வார்கள்; அப்படி யல்லவென்று மறுத்து உரைப்பாயாகில் அது தருமமும் சௌரியமும் கீர்த்தியும் அல்லவென்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 111

என்றுகேசவ னியம்ப வங்கெதி ரிராச ராஜனுமியம்புவா, னன்று சூதுபொரு துரிமை யாவையுமிழந்துபோயினர்களைவரு, மின்று நீவிரகின் மீளவுங் கவரவெண்ணினனவரி லெளியனோ, சென்று கானிலவரின்னமுந்திரிவ துறுதி யென்றுநனி சீறியே.

(இ - ள்) இந்தப் பிரகாரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சொல்லவும் அங்கே எதிரில் இராஜாதிராஜனாகிய துரியோதன மகாராஜன் அன்று சூதாடித் தங்கள் உரிமையெல்லாம் இழந்துபோனவர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு இன்று நீ உபாயத்தினாலே மறுபடியும் கவர நினைத்தால் அவர்களைப்போல் யானும் எளியவனோ? அவர்கள் இன்னமும் காட்டுக்குப்போய்த் திரிவது உறுதியென்று மிகவும் சீறி எ-று. 112

நீவெறுக்கிலெ னிருந்த மன்னவர் திகைக்கிலென் பல நினைக்கிலென், போய்நகைக்கிலெ னுரைத்த வுண்மைமொழி பொய்த்த தென்றமரர் புகலிலென், வேய்மலர்த் தொடையலைவ ரென்னுடன் மிகைத்து வெஞ்சமர்விளைக்கிலென், ஈயிருக்குமிட மெனினுமிப் புவியில் யான வர்க்கரசி னிக்கொடேன்.

(இ-ள்) நீ வெறுத்தாலென்ன, இந்த ராஜாக்கள் திகைத்தா லென்ன, பலவாருக நினைத்தா லென்ன, போய்ச் சிரித்தாலென்ன, சொல்லிய வாக்குப் பொய்த்துப் போயிற்றென்று தேவர்கள் சொன்னுலென்ன, புட்பமாலையைத் தரித்த பஞ்சபாண்டவர்கள் வெறுத்து வெவ்விய யுத்தம் செய்தாலென்ன, ஓர் ஈ இருக்குமிடமாலும் இந்தப் பூமியிலே யான் அவர்களுக்கு அரசாட்சி கொடுக்கமாட்டேன் என்றுன் துரியோதன மகாராஜன் எ-று. 113

கார் வழங்குருமெ னச்சி னத்திெெடு கண்ணிலான் மதலை கழறவும், பார் வழங்கநினை வில்லையேலவனிபாதியாயினும் வழங்குவாய், தார் வழங்குதட மார்ப வென்னவது தானுமன்னவன் மறுக்க வைந், தூர் வழங்குகென வுற்றி ரந்தனனிவ் வுலகெலா முதவு முந்தியான்.

(இ-ள்) மேகம் முழங்குகின்ற இடியைப்போன்ற கோபத்தோடு திருதராஷ்டிரனுடைய பிள்ளையாகிய துரியோதனன் சொன்னபோது, பூமியைக் கொடுக்க உனக்கு மனமில்லையாகில், அவர்கள் ஊர்களையாவது கொடுப்பாய், நந்தியாவர்த்தமாலையணிந்த பார்பனே! என்று சொல்ல, அவைகளையுந் துரியோதனன் மறுக்க, ஐந்தூராவது கொடுப்பாயென்று இரந்து கேட்டார் இவ்வுலகத்தை யெல்லாந் தரப்பட்ட நாபிக் கமலத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 114

மாடளிக்குல நெருங்கு பைந்துளவ மாலை யாய் மகர வேலைசூழ், நாடளித்திடவு மைந்து பேருடைய நகரளித்திடவும் வேண்டுமோ, காட ளிக்கவத னிடை திரிந்துறை கரந்துபோயி னர்கள் காணவோர்,வீடளிக்கினும் வெறுப்ப ரோவிதனை விடுக வென்றெதிர் விளம்பினுன்.

(இ - ள்) பக்கங்களிலே வண்டின் கூட்டங்கள் நெருங்கப்பெற்ற பசிய துளபமாலையணிந்த கிருஷ்ண பகவானே! மகாமீன்களையுடைய சமுத்திரம் சூழ்ந்த நாட்டைக் கொடுக்கவும், ஐந்துபேருடைய நகரைக் கொடுக்கவும் வேண்டுமோ? நான் காட்டைக் கொடுக்க அதிலே திரிந்து அகமிழந்துபோன பஞ்சபாண்டவர்

கள் காணும்படி ஒரு வீடு கொடுத்தாலும் வெறுப்பார் களோ? இதனை விடக்கடவீரென்று எதிரேசொன்னன் துரியோதனன் எ-று. 115

தந்தை காதலுறு தன்மை கண்டிளைய தாய்பயந்த விருதம்பியர்க், கிந்தவாழ்வுமர சுங்கொடுத்தவனு நின் குலத் தொருவ னிங்குளான், முந்த மாநில மனைத்தி னுக்குமுயர் முறைமை யாலுரிய வரசருக், கைந்துமா நகரு நீகொடாதொழியி னென்ன தாகுமுன தரசியல்.

(இ-ள்) தன்னுடைய தகப்பனுகிய சந்தனுமகா ராஜன் பரிமளகந்திமேல் ஆசைவைத்த தன்மையைப் பார்த்து, இளைய தாயாகிய மச்சகந்தி பெற்ற இரண்டு தம்பிமார்களும் இந்த வாழ்வும் அரசாட்சியுங் கொடுத் தவராகிய வீஷ்மாசாரியரும் உன் குலத்திலே ஒருவர் இதோ யிங்கிருக்கின்றார்; பழமையுள்ள மகத்தாகிய பூமிக்கெல்லாம் உயர்ந்த முறைமையாலே உரிமைபெற் றவர்க்கு ஐந்து நகரமாவது நீ கொடாது ஒழிந்தா யானல், உன்னுடைய அரசாட்சி என்ன பிரயோச னத்தை யுடையதாகும் என்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்.

ஒருகுலத்தினி லிரண்டு மன்னவ ருடன்பி றந்து ரிமை யெய்தின, லிருகுலத்தவரு மொக்க வாழ்வுறுத லெக்கு லத்தினுமி யற்கையே, யொருகுலக்களிறு வளர் திசைக்கண்மிகு புகழ்ப ரப்பியெழு புவிபெறுங், குரு குலத்தவ ரியற்கை நன்றென மொழிந்த னன்கரிய கோவலன்.

(இ-ள்) ஒரு குலத்தில் இரண்டு அரசர்களுடனே பிறந்து உரிமையை யடைந்தால் இரண்டு திறத்தோ ரும் ஒக்க வாழ்வையடைவது எக்குலத்திற்கு மியற்கை யாகும்; பொருகின்ற அட்டகஜங்கள் வளரப்பட்ட திக் குகளிடத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியைப் பரப்பி ஏழுலோகத் தையும் பெற்ற குருகுலத்தாருடைய இயல்பு நன்று யிருக்கிறது என்று சொன்னார் நீலவண்ணரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 117

போராவனை துறந்தமாயனிவை பேசவன்பினெடு பின்னையுஞ், சீராவினை யுயர்த்த கோவும்விழி தீயெ னும்படி செயிர்த்துளே, போரா திருபன் மணிநெடுஞ்

சுடிகை யாயிரங்கொடு பொறுத்தபார், வீரரானவர தல்லவோவுரிமை வேண்டுமோவென விளம்பினன்.

(இ-ள்) பெரிய ஆதிசேஷசயனத்தை விட்டுத் துறந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இவைகளைச் சொல்ல, அன்புடனே பின்னையும் சிறந்த சர்ப்பக்கொடியைப் படைத்த துரியோதனனும் கண்கள் நெருப்பென்னும் படி உள்ளே கோபித்துப் போர்செய்கின்ற சர்ப்பராஜனாகிய ஆதிசேஷனால் நெடிய மணிகளையுடைய ஆயிர முச்சியைக் கொண்டு சுமக்கப்பட்ட பூமியானது சுத்த வீரருடைய தல்லவோ? அப் பாண்டவர்களுக்கு உரிமையும் வேண்டுமோ? என்றான் துரியோதனன் எ-று.

பொய் வளர்ந்தமொழி மன்னன் மற்றிவை புகன்ற பின்பு புயவலியினு, லைவர் தங்களர சுங்கொ டாமலட லாண்மை கொண்டெதி ரடர்த்தியேன், மெய்விளங்க வரு குருநிலத்தினிடை வந்து வெஞ்சமர் விளைக்கவே, கைவழங்குகென நின்ற தூணிடை யறைந்து ரைக்குமிவை காவலன்.

(இ-ள்) பொய்யே பேசுகின்ற துரியோதனன் இவை சொன்னபின்பு புஜபலத்தினாலே பஞ்சபாண்டவர்களுடைய இராஜாங்கத்தைக் கொடாமல் மிகுந்த வலிமை கொண்டு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்ய வருவாயாகில் உண்மை விளங்க வருகின்ற குருக்ஷேத்திரத்திலே வந்து கொடிய யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சம்மதித்துக் கைதட்டிக்கொடுவென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கேட்க எதிரேயிருந்த தூணிலே யறைந்து சொல்லுவான் துரியோதனன் எ-று. 119

புன்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு புறவிலானிரைபுரந்திடு, முன்பிறப்பு முரலோடுகோவிய ருனைப் பிணித்தது மறந்து நீ, மன்பிறப்பிலுயர் குருகுலத்தவர் தம் வாய்மை தானுமொரு மாசிலா, வென்பிறப்புமுண ராமலோ சபையி லிந்தவாசக மியம்பினாய்.

(இ-ள்) இழிந்த பிறப்பையுடைய இடையர்களோடு காட்டினிடத்தில் பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கும் உன்னுடைய ஜனனத்தையும், ஆயர்மாதர்கள் உன்னை உரலுடனே கட்டியதையும் நீ மறந்துவிட்டு இராஜ

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY

குலத்திலே உயர்ந்த குருகுல அரசர்களுடைய க்ஷத்தியத்தையும் ஒரு களங்கமுமில்லாத என்னுடைய பிறப்பையும் அறியாமலல்லவா சபையிலே இந்த வாசகஞ் சொன்னாயென்றான் துரியோதனன் எ-று. 120

ஏவி லங்குசிலை யைவர் வந்தணுகின் யானயர்ந்
தெளிதிருப்பனோ, கோவிலங்குபொர வஞ்சுமோ கரட
குஞ்சரங்கள் பகை கொண்ட கான், மேவி லங்குமுன்
மலைத்தல் கையறைய வேண்டுமென் றது நின் மேன்
மையோ, நாவிலங்குமென வெண்ணியோமிகவு நன்று
நன் றரசர் ஞாயமே.

(இ-ள்) பிரகாசம்பொருந்திய அம்பையும் வில்லையுமுடைய பஞ்சபாண்டவர்கள் வந்தால் யான் பயந்து எளிதாக இருப்பேனோ; மதம்பொழிகின்ற யானைகள் பகைகொண்டு எதிர்த்துவந்தால் சிங்கம் பொருதற்குப் பயப்படுமோ; யுத்தஞ் செய்வதற்கு வருவதானால் முன்னமே கைபோட்டுக்கொடுக்கவேணுமென்பது உனக்கு மேன்மையோ? இப்படிக் கேட்டது என்னுடைய நாவானது தப்புமென்று நினைத்தோ? மிகவும் நல்லது நல்லது அரசருடைய நியாயமென்றான் துரியோதனன்.

அளிவருங்குழல் பிடித்து மன்னவையி லைவருக்கு
முரியாளை நா, னெளிவருந்துகி லுரிந்தபோதருகிருந்து
கண்டவர்க ளல்லவோ, துளிவருப்புனல் பரிந்தருந்தி
யிடு சோறுதின் றுயிர் சுமந்துதோ, ளிளிவருபடி
யிருந்த பாவியரு மின்றுமான நிலை யுணர்வரோ.

(இ-ள்) ஐந்துபேருக்கும் உரியவளாகிய திரௌபதியை இராஜசபையிலே வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலைப் பிடித்து, நானெளிதாகத் துகிலுரிந்தபோது அங்கேயிருந்து பார்த்தவர்களல்லவா? துளியாக வருகின்ற நீரை விரும்பியுண்டு இடுவார் சோற்றைத்தின்று உயிரைச் சுமந்துகொண்டு இழிவுண்டாகும்படி யிருந்த பாவிகளாகிய பாண்டவர்களும் இன்று மானத்தின் நிலைமையை அறிவார்களோ என்றான் துரியோதனன்.

அன்னை யானவரு மிருவராமுதலளித்த தந்தை
யர்களைவராம், பின்னையாசைகொடு குருகுலத்துரிமை
பெறுவராமொரு பிறப்பிலோர், மின்னையாமிவர்களைவ

ரும்பரிவி னொடுதனித்தனி விரும்புவா, ரென்னையா மவரொ டொருகு லத்தரச னென்பதம்ம விவை யென் கொலாம்.

(இ-ள்) தாய்மார் இருவர்களாம்; முன்னே பெற்ற பிதாக்கள் ஐந்துபேராம்; பின்பு ஆசைகொண்டு குரு குலத்து உரிமைபெற்றவராம்; இந்த ஐந்துபேரும் ஒரு சன்மத்திலே ஒருபெண்ணை அன்புடனே தனித்தனி இச்சிப்பாராம்; யானும் அவர்களோடு ஒப்ப ஒரு குலத்து இராஜாக்களென்று சொல்வது என்னையாம். ஆச்சரியம்! இவைகள் என்ன அநீதியாம் என்றான் துரியோதனன் எ-று. 123

ஞாலமுற்று முடையவன் மொழிந்திட நகைத்து வண்டுவரை நாதனுஞ், சால முற்றுமினியவர்கருத்தென நினைந்து பேரவை தணந்துபோய்க், கோலமுற்ற சிலை விதுரன் வாழ்வுபெறு கோயில்சென்றுநனிகுறுகினன், சீலமற்றவர் சினந்தபோதுமொரு தீதிலாதவர்செயிர்ப் பரோ.

(இ-ள்) உலகமுற்றும் உடைய துரியோதனன் இவை சொல்ல, அழகிய துவாரகைக்கு அரசராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சிரித்து, அவன் நினைப்பெல் லாம் விஷமென்று நினைத்து, பெரியசபையை நீங்கிப் போய் அழகிய வில்லையுடைய விதுரன் வாழ்கின்ற அரண்மனை சேர்ந்தார்; நற்குண மில்லாதவர்கள் கோபித்தபோதிலும் யாதொரு குற்றமில்லாதவர்கள் கோபிப்பார்களோ; கோபியார் எ-று. 124

கரிந்து மாலைசரு காகவும்புதிய கமலவாண்முகம் வெயர்க்கவுந், திருந்து கண்ணிணை சிவக்கவுங்கொடிய செய்ய வாயிதழ் துடிக்கவு, மிருந்த பேரவையி னெடி துயிர்த்திடுமி ராசராசனவ னுக்கிவன், விருந்துசெய்த வுறவென்கொலென்றரசரெதிர்விதுரனைவிளம்புவான்.

(இ-ள்) அப்போது பூமாலைகள் கருகிச் சருகாக வும், புதிய தாமரை மலர்போன்ற முகம் வெயர்க்கவும், திருத்தமாகிய கண்களிரண்டும் சிவக்கவும், கொடிய சொற்களைச்சொல்லும்தன்மையுள்ள சிவந்த தன் வாய் உதடுகள் துடிக்கவும், பெருமூச்சுவிடுகின்ற இராஜராஜ னாகிய துரியோதனன் கிருஷ்ணபகவானுக்கு விருந்து

செய்த உறவென்ன? என்று அரசர்க்கு எதிரே விது ரனைப் பேசுபவனானான் எ-று. 125

வன்பினாலவனி வெளவவென் றுகொலென்மனையி லுண்டியை மறுத்தவன், றன்பதாகினியொ டினிதருந் திம்வகை தன்னிலின்னமு தியற்றினான், என்பிதா வொடு பிறந்துமின்றளவு மென்கையோதன மருந்தியு, மன்பு தானுடைய னல்லனென்பகை தனக்கு முற்ற பகை யல்லனோ.

(இ-ள்) வலிமையினாலே பூமியைக் கவரவேண்டு மென்று என்வீட்டுப் போஜனத்தை நீக்கிவிட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தனது சேனைகளோடும் இனி தாகப் புசிக்கும்படி விதுரன் தன் வீட்டிலே இனிமை யுள்ள அமுதுசெய்வித்தான்; என் தந்தையோடு பிறந் தும், இன்றளவும் என்கை யன்னத்தைச் சாப்பிட்டும், என்னிடத்திலே எள்ளளவும் அன்புடையவனல்லன்; எனக்கு வந்த பகையாளி அவனுக்கும் பகையாளி யல்லவோ? என்றான் துரியோதனன் எ-று. 126

முதல் விழைந்தொருவ னுடனியைந்த பொருள் பற்றி யின்புற முயங்கினும், மதிகமென்றபொரு ளொரு வன்வேறுதரி னவனையே யொழிய வறிவரோ, பொது மடந்தையர் தமக்கு மண்ணிலீது புதுமை யல்லவவர் புதல்வனும், விதுர னின்றவனொ டுறவுகொண்டதோர் வியப்பை யென்சொலி வெறுப்பதே.

(இ-ள்) வேசையர் முன்னே ஒருவன் கொடுத்த திரவியத்தைப்பற்றி அவனுடன் இன்பங்கொண்டுகூடி னாலும், மற்றொருவன் அதிக திரவியத்தைக் கொடுப் பானேயாகில், அவனைத்தவிர வேறொருவர்களை யறி வார்களோ? பூமியிலே அவர்களுக்கு இது புதுமை யல்ல. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பொதுமகள் புத்திர னான விதுரன் இன்று அவனோடு உறவுகொண்ட அதிசயத்தை நானென்ன சொல்லி வெறுப்பது என் றான் துரியோதனன் எ-று. 127

இன்னவாறிவ னுரைத்தபோதவ னெழுந்திருந்து வசை யென்னை நீ, சொன்ன வாய்க்குருதி சோரவாள் கொடு துளைத்து நின்முடி துணிப்பனயான், மன்னவா குருகுலத்திலேயொருவன் மைந்தனுருயிரைவௌவினு,

னென்ன வானவர் நகைப்பரேயெனை யுரைத்த நாவுட னிருத்தியோ.

(இ-ள்) இந்தப்பிரகாரம் துரியோதனன்சொன்ன போது, அந்த விதுரன் எழுந்து என்னைக் குற்றஞ் சொன்னவாயிலே இரத்தமொழுகவாளாயுதங்கொண்டு துளைத்து உன் தலையை வெட்டுவேன். ஆனால் அரசர் களில் குருகுலராஜன் ஒருவன் பிள்ளை யுயிரைக் கொன் ருன் என்று தேவர்கள் நகைப்பார்களே! இல்லாவிட் டால் என்னை வசைசொன்ன நாவுடனே இருப்பாயோ என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் எ-று. 128

ஈண்டவர்க்குதவி யாயதூதென விசைப்பவற்குலக மெங்கணு, நீண்டவற்குதவி யாயினேனென நினைத்து நீயெனை யடர்த்தியே, மாண்டவர்க்குதவி யாயபேரற மிசையு மாண்மையும் வளர்த்திடும், பாண்டவர்க்குதவி யாகி லென்னைமுடி மன்னரானவர் பழிப்பரோ.

(இ-ள்) இவ்விடத்திலே பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு உதவியாகிய தூதனென்று சொல்லப்பட்டவராயும், உலகமெல்லாம் வளர்ந்தவராயுமிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்கு விருந்துசெய்து உபகாரமாயினேனென்று நினைத்து என்னை நீ உதாசினமாகப் பேசிக் கோபித் தாயே; மாட்சிமையுடைய பெரிய தபோதனர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் உதவியாகிய பெரியதருமமும் கீர்த்தி யும் சௌரியமும் வளர்கின்ற பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு உபகாரியானால் என்னைக் கிரீடந்தரித்த அரசரானவர் கள் பழிப்பரோ? என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

சொல்லி ரண்டுபுக லேனினிச் சமரினின்று வெங் கணை தொடேனென, வில்லிரண்டினு முயர்ந்த வில்ல தனை வேறிரண்டுபட வெட்டினான், மல்லிரண்டினையு மிருவராகிமுன் மலைந்த காளமுகில் வந்துதன், னில் லிரண்டுதினம் வைகுதற்குலகி லெண்ணிலாததவ மெய்தினான்.

(இ-ள்) இரண்டு வார்த்தை பகரேன்; இனி யுத்த களத்திலே நின்று வெவ்விய பாணந்தொடேன் என்று சிவன் விஷ்ணுவெனச் சொல்லப்பட்ட இரண்டுபேர் கள் விற்களிலுஞ்சிறந்த தன்னுடைய வில்லை இரண்டு

துண்டாக வெட்டினன்; முன்னாலே கஞ்சனால் விடப் பட்ட சாணூரன் முஷ்டியென்ற இரண்டு மல்லர்களை யும் பலபத்திரரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுமாக வந்து வென்ற மகாவிஷ்ணு தன் வீட்டில் இரண்டுநாள் விருந்துண்டு இருந்ததற்கு உலகத்தில் எண்ணில்லாத தவத்தைப் பெற்ற விதுரமகாராஜன் எ-று. 130

அந்தவில்லினை முறித்தவில்லிதன தாலயம்புகுத வச்சுதன், சந்த வில்லுமரன் வில்லு மொப்ப தொரு தாம வில்லினை முறிப்பதே, முந்த வில்லியரி லெண் ணும் வில்லுடைய விசயன் வந்தமரின் மூடுகினு, லெந்த வில்லியெதிர் நிற்கும் வில்லியினி யென்று காவல ரிரங்கினார்.

(இ-ள்) அந்த வில்லை யொடித்துப்போட்ட விது ரன் அரண்மனைக்குப்போக, அப்போது மகாவிஷ்ணு வினுடையவில்லுக்கும் உருத்திரனுடைய வில்லுக்கும் ஒப்பாகிய வெற்றிமாலையை யணிந்த வில்லை முறிப்ப தென்றால் வில்வீரர்கள்முன்னே எண்ணத்தக்க வில்லை யுடைய அருச்சுனன் வந்து யுத்தத்திலே ஆரம்பித் தால் இனி எந்த வில்லையுடையவர் அவனெதிரே நிற்க வல்லவரென்று இறங்கினார்கள் அரசர்களெல்லாம்.

காரனைத்தும் விடுதாரை யன்னபல கணைகளேவி யமர் கருதும்வில், வீரனைப்பழு துரைத்தநீ பகையை யெங்ஙனே தனிகொல் வெல்லுவாய், பாரனைத்து மினி யைவராளும் வகை பண்ணுவித்தனை யழிந்ததுன், பேரனைத்துமென வுள்ளழிந்துசில பேசினானுயர் பிதாமகன்.

(இ-ள்) மேகங்களெல்லாம் ஏககாலத்தில் விடப் பட்ட தாரையைப்போல அனேகம் பாணங்களை யேவி யுத்தஞ் செய்யும் வில்லையுடைய விதுரனைப் பழுது சொன்னநீ பகையை எவ்வாறு அடங்க ஜயிப்பாய்? உலகம் யாவையும் இனிய பாண்டவர்களே அரசாளும் படி செய்துவிட்டாய், உன்னுடைய பெயரோடு கீர்த்தி யாவும் அழிந்தது என்று மனம் நொந்து சில வார்த் தைகள் பேசினார் வீஷ்மாசாரியார் எ-று. 132

பிதாமகன் பரிவுடன்மு னிந்துசில பேசநாசமுறு பேரனும், விதார மொய்ம்பனும் விதுர னல்லதுவில்

வல்லவீரர் பிறரில்லையோ, வுதாரசீலனுய ரங்கர்கோன்
வரிவிலொன்று மேயமையு மூற்றெழுப், பதாதி யோட
மரி லைவரும்படம லைத்திடப்பரணி பாடவே.

(இ-ள்) இப்படி வீஷ்மாசாரியார் வருத்தத்துடனே கோபித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசத் துரியோதனன் பார்த்து, விசாலமாகிய மார்பையுடைய உயர்ந்த விதுர னல்லது வில்லிலே வல்லவர் பிறரெவரு மில்லையோ? மிகுந்த சேனைகளோடு யுத்தத்திலே பாண்டவர்களிறக் கும்படி போர்புரியவும், பரணிபாடவும், உதார குணத் தையு முடைய உயர்ந்த கர்னன் வில்லொன்றுமே போதுமென்ருன் துரியோதனன் எ-று. 133

நீயிருக்கநெடு விற்கையாசிரிய னவனிருக்க நிக ரற்றவன், சேயிருக்கவிறன் மன்னரிப்படி திரண்டிருக்க வெதிர்சென்று நீள், வேயிருக்குமித ழிடையனுக்கு நல் விருந்து செய்தவன் வெறுக்கிலென், போயிருக்கிலென் சிலை மலைந்து நம்மொடெவர் போர் செய்வார்.

(இ-ள்) வீஷ்மாச்சாரியார் நீர் இருக்க, குலகுரு வாகிய துரோணசாரியார் இருக்க, நிகரில்லாத அவர் குமாரன் அசுவத்தாமா இருக்க, வெற்றியையுடைய அரசர்கள் இப்படித் திரண்டிருக்க, நீண்ட மூங்கிற் குழலை இதழிடையில் வைத்து ஊதும் இடையனுக்கு எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்து நல்ல விருந்திட்ட விதுரன் வெறுத்தாலென்ன ? போயிருந்தாலென்ன ? வில்லை யொடித்தாலென்ன? வெற்றிமாலையைச் சூடிய நம்மோடுயார்போர்புரிவார்களென்ருன் துரியோதனன்

என்று கூறவிற லங்கர் பூபதியும் யானிருக்க விகல் விசயனைச், சென்று சீறியுயிர் கொள்ள வல்லவர்கள் யாவரென்றுநனி செப்புவீர், கன்றிணல் விளவெறிந்த கள்வனிவ னின்று தேர்நனி கடாவினு, டன்று போரி னிடை காண லாகுமென தாடல் வெஞ்சிலையி னுண் மையே.

(இ-ள்) இவ்விதமாகத் துரியோதனன் சொல்லக் கேட்ட கர்னமகாராஜன் சொல்லுவான், யானெருவ னிருக்கப் பகைகொண்டுவரும் அர்ச்சுனனை உயிர்வாங்க

யாவர் இருக்கின்றார்கள் சொல்லுவீர்கள். கன்றினாலே விளாம்பழத்தை உதிர்த்த திருடனாகிய கோபால ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகாயமாய் இருந்து இரதசாரத்தியம் செய்தாலும் அன்று யுத்த சமயத்தில் காணலாம் என்னுடைய வில்லின் ஆண்மையை என்று பின்னும் சொல்லுவான் எ-று. 135

அம்ப ரத்தவ ருடன்று சீறினுமொ ரம்பிலே யழிவர் திண்ணம் யான், வெம்ப ணிப்பகழி யேவி லாவியுடன் மீளுவானமரில் விசயனோ, விம்ப ரிற்புகல விருதளத்தினு மெனக்கு நேரொருவ ரில்லையென், றும்பர் கற்பகமு நாண வண்மையி லுயர்ந்த வீரனிவை யுரை செய்தான்.

(இ - ள்) தேவர்கள் கோபங்கொண்டு சீறினாலும் ஓர் அஸ்திரத்தினால் அழிந்து போவார்கள். இது நிச்சயம்; யான் வெப்பத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தை ஏவினனேயானால் அருச்சுனன் யுத்தத்திலே உயிரோடு திரும்புவானோ? இரண்டு திறத்துச் சேனைகளிலும் இவ்வுலகத்தில் எனக்கு நிகராகியவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று சொன்னான் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் கற்பக விருக்ஷமும் நாணும்படி கொடையினாலுயர்ந்த கர்ணமகாராஜன் எ-று. 136

திசையனைத்தினும் வளைந்த தானவரை யிரவிவந்த தொரு திசையின் வாய், நிசையெனப்பொருது வானவர்க் காசளித்து வந்தவிற னீர்மையான், விசையனுக்கு நிகர் நீகொலோகடவுள் வெண்மதிக்குநிகர் வெள்ளியோ, வசைவில் விற்றொழிலும் வல்லையோவென வொரசை விலாதவ னறைந்தனன்.

(இ - ள்) எட்டுத் திசையிலும் சூழ்ந்துகொண்ட அவுணர்களாகிய காலகேய நிவாதகவசர்களைச் சூரியன் உதயமாகிய திக்கிலே கெட்டொழியும் இருளைப்போல, போர்புரிந்து ஜயித்துத் தேவர்களுக்கு அரசு கொடுத்துத் தெய்வலோக மகுடாபிஷேகமும் பெற்றுவந்த காண்டீபனுக்கு நீ ஒப்போ? தெய்வத்தன்மையுள்ள சந்திரனுக்குச் சுக்கிரனொப்பாகுமோ? அசைவில்லாத வில்யுத்தத்திலும் வல்லவன் நீதானோ? என்று ஒரு தளர்ச்சியுமில்லாத வீஷ்மாச்சாரியார் சொன்னார் எ-று.

அவன் மொழிந்தமொழி தன்செவிப் படலு மருகிருந் தமுதருந்து நீ, யிவனுடன் சிலர் பகைக்கின் மற்றவர்த மிசையு மாண்மையு மியம்புவாய், புவனமொன்று படவரினு மென்றனொடு பொருவ ராயினெதிர் பொரவிடாய், சிவனு மென்கணையை யஞ்சு மென்று நனி சீறினனிரவிச் சிறுவனே.

(இ-ள்) அந்த வீஷ்மாசாரியார் சொன்ன சொல்லைக் காதிலே கேட்ட மாத்திரத்திலே, சமபந்தியிலேயிருந்து அன்னத்தையுண்ட நீர், துரியோதனனுடன் சிலர் பகைத்தால், அவர்களுடைய கீர்த்தியையும் வல்லமையையும் எடுத்துப் பேசுவீர். திரிலோகத்தாரும் ஒன்றாய்க் கூடிவந்தாலும், என்னோடு யுத்தம் பண்ணுவார்களோ? ஆனால் விட்டுப்பாரும் ஈசுரனும் என்னுடைய பாணத்துக்குப் பயப்படுவான் என்று மிகவுஞ் சீறினன் சூரியன் புதல்வனான கர்ணமகாராஜன் எ-று

இரவி மைந்தனொடு கங்கை மைந்தனெதிர் வாய்மையொன்றையு மிசைத்திலன், பொர வறிந்திடுது மன்று வெஞ்சமரி லென்றெழுந்து தனி போயினான், அரவவெங்கொடி யுயர்த்த கோவுமிக லரசருக்குவிடை நல்கினான், விரவு பைந்துளப மாலையான் விதுரன் மனையி லுற்றது விளம்புவாம்.

(இ-ள்) அப்படிச் சொல்லிய சூரியன் புதல்வனான கர்ணனுடனே கங்காபுத்திரனான வீஷ்மாசாரியார் ஒரு வீரவார்த்தையுஞ் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் அன்று நடக்கும் கொடிய யுத்தத்தில் சண்டை பண்ணும் போது தெரிந்து கொள்ளுவோம் என்று போனார். அப்போது சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் வலிமையுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் செலவுகொடுத்து விட்டான். முன்பு பசிய துளபமாலையை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் விதுரன் மனைக்கு எழுந்தருளினதை இனிச் சொல்லுவோம் எ-று. 139

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பொருசிலை முறித்த வீரன் கோயிலிற் புகுந்து நேமிக், குரிசிலை வணங்கி யாங்க ணிருப்பவக் குரிசிலேனோக்கி, யிருசிலை யுண்டென் றிந்த விருநிலத் தியம்பும்

வில்லி, ஞெருசிலே முறித்த சீற்ற மென்கொலோ வுரைசெ யென்ருன்.

(இ-ள்) விதுரமகாராஜஞனவன் அரண்மனையில் புகுந்து சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே வணங்கி அங்கேயிருக்க, அவரைப் பகவான் நோக்கி இரண்டுவில்லுகள் உண்டு என்று இந்தப் பெரிய பூமி யிலே சொல்லப்பட்ட விற்களில் அருச்சுனன் வில் லிருக்க மற்ருெருவில்லே ஒடித்ததற்குக் காரணம்யாது? சொல்லென்ருர் எ-று. 140

ஆவது கருதா ஞகி லமைச்சர்சொற் கேளா ஞகில்
வீவது குறியா ஞகில் விளேவது முணரா ஞகி
ஞவது கரவா ஞகி லவனுக்கா நடந்து போரிற்
சாவது பழுதென்றன்ருே சகத்துளோர் சாற்றுகின்ருர்.

(இ-ள்) ஒருவன் தனக்கு ஆகவேண்டிய காரி யத்தை நினேயாஞகில், மந்திரிகள் வார்த்தையைக் கேளாஞகில், கெடுவது நினேயாஞகில், அவனுக்காகப் போய் யுத்தத்தில் சாவது பழுதென்றல்லவா பூலோ கத்தி லுள்ளவர்கள் சொல்லுகிருர்கள் எ-று. 141

செல்வம்வந் துற்ற காலேத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணுர், சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணேயு நோக்கார், வெல்வதே நினேவ தல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணுர், வல்வினே விளேவு மோரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்.

(இ-ள்) செல்வம்வந்து சேர்ந்தகாலத்தில், தெய் வத்தைக் கொஞ்சமாவதும் வணங்கார்; சொல்லவேண் டியவைகளே அறிந்து சொல்லமாட்டார்; பந்துவை யுஞ் சிநேகிதரையும் பாரார்கள்; தாங்கள் ஜயிக்கிறதே நினேக்கிறதல்லாமல் நமக்குப் பகைவர் வலிமை யுள்ள வர் என்று நினேயார்; தீவினே விளேவதும் பாரார் பூமி யிலே வாழ்கின்ற மனிதரென்ருன் விதுரராஜன் எ-று.

நினேக்கவுந் தொழவுமெட்டா நீயெழுந் தருளப் பெற்றுந், தனக்கிது தகுதியென்று தமருடன் வாழ வெண்ணுன், மனக்கடுங் கனலி ஞன்றன் மனத்திஞ லுரைத்த புன்சொ, லெனக்கிசை யாமல் யானு மிருஞ் சிலே யிறுத்த தென்ருன்.

(இ - ள்) நினைக்கவுந் தொழவும் எட்டாத நீரே பிரத்தியக்ஷத்தில் எழுந்தருளப் பெற்றிருந்தும், தனக்கு இது தக்கதென்று ஞாதிகளுடன் வாழ்வதற்கு ஆலோசியாதவனும் மனத்தில் கொடிய கோபாக்கினியையுடைய துரியோதனன் தன்னுடைய மனக்கருத்தோடு உன்னையும் என்னையும் நிந்தித்துச் சொல்லிய இழிவான வார்த்தைகள் எனக்குப் பொருந்தாமையால் யானும் பெரிய வில்லை ஒடித்தேனென்றான் விதுரன்.

மாயனு மகிழ்ந்து நோக்கி மாசுண முயர்த்த மன்னன்
போயருஞ் சேனை யோடு போர்க்களங் குறுகும் போது
நீயவ னருகு நில்லா தொழியி னுன்னேய மைந்தர்
தாயமுஞ் செல்வ மூற்றுந் தரணியும் பெறுவ ரன்றே.

(இ - ள்) அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மகிழ்ந்து விதுரனைப்பார்த்துத் துரியோதனன் சேனையுடனே யுத்தகளத்திற்கு வரும்போது, நீ அவனிடத்தில் இல்லாமல் நீங்கினால் உன்னுடைய நேயத்தைப் பெற்ற குந்திமாதேவி புத்திரராகிய பாண்டவர்கள் தங்கள் பங்கு பாக்கியமும் பூமியும் பெறுவார்கள் என்றான் எ-று. 144

ஏற்றிய நறுநெய் வீசி யிந்தன மடுக்கி னாலுங்
காற்றுவந் துறாத போது கடுங்கனல் கதுவ வற்றோ
நீற்றணி நிமல னன்ன நின்கையில் லிற்ற தாயிற்
சீற்றவே லரசன் சேனை தென்புலம்படர்கை திண்ணம்.

(இ-ள்) அதிகமாகிய நல்ல நெய்யைவிட்டு விறகையடுக்கினாலும் காற்று வந்து சேராதபோது கடிய அக்கினி மூளாதல்லவா? பரமசிவனுக்குச் சமானமாகிய உன் கையில் ஒடிந்ததானால் கோபத்தையுடைய வேலாயுதம் ஏந்திய துரியோதனன் சேனைகள் எமலோகத்தையடைவது நிச்சயம் எ-று. 145

பன்னியபுரையில்கேள்விப் பயனுகர்மனத்தாய் நின்னை
மன்னவன்மொழிந்தவெல்லாம் பொருத்தியென்றருளிமாயோ
னந்நகர் தன்னில்வண்மை யருளழகாண்மைபேசுங்
கன்னனைப்பயந்தகாதற் கன்னிதன்கோயில்புக்கான்.

(இ-ள்) சொல்லப்பட்ட நூல்களின் கேள்விப்பயன் அறிந்த மனமுடைய விதுரராஜனைத் துரியோதனன் சொல்லிய பேச்செல்லாம் பொறுக்கக் கடவையென்று

சொல்லிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், அந்த நகரத்திலே கொடையையும் அழகையும் அருளையும் ஆண்மையை யும் உடைய கர்ணனைப்பெற்ற ஆசையுள்ள குந்திமா தேவியினுடைய வீட்டுக்குப் போனார் எ-று. 146

மண்டல மதிய மன்ன மாசறு முகத்தி னாளுந், திண்டிறன் மருகன் றன்னைச் சென்றெதிர் கொண்டு கண்டு, வெண்டிரை மகர வேலை விரிபுனன் முகந்து தோன்றுங், கொண்டலை மகிழ்ந்து காணுங் குளிர்பசுந் தோகை போன்றாள்.

(இ-ள்) பூலோக சந்திரன்போலக் குற்றமற்ற முகத்தையுடைய குந்திமாதேவியும், மிகுந்த வலிமை யுள்ளமருமகனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணரைக்கண்டு வெண்மை யான அலைகளையும் மகரமீன்களையுமுடைய சமுத்திரத் தினது விரிந்த ஜலத்தை யுண்டு வருகின்ற மேகத்தை மகிழ்ந்து பார்க்கின்ற குளிர்ந்த பசியமயிலையொத்தாள்.

யானுறையில்லின்வந்த தென்னமாதவமென்றேத்திக்
கானுறைமைந்தர்தம்மைக் கண்டனள்போன்றாளாகித்
தேனுறைதுளவினான்றன் செய்யமாமுகத்தைநோக்கி
வானுறைபுரிசைமூதூர் வந்ததென்னருடியென்றாள்.

(இ-ள்) நானிருக்கும்படியாகிய வீட்டில் எழுந்தரு ளியது என்ன மகாதவமென்று வணங்கிக் காட்டிலே யிருக்கின்ற பிள்ளைகளைக் கண்டவள்போல மன மகிழ்ந்து, தேன் பெருகுகின்ற துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து, ஆகாயமளாவிய மதிலையுடைய இவ்வூருக்கு வந்த காரி யம் என்ன? அருளிச்செய்யுமென்றாள் குந்திமாதேவி.

நின்பெரும் புதல்வர் சொல்ல நெடும்புன னாடு வேண்டி, வன்புடை யரசர்கோமான் மனக்கருத் தறிய வந்தேன், றென்புல வேந்தன்வெஃகச் செருத்தொழில் புரிவ னென்று, னென்பல சொல்லினானை யெதிர்க்கவே யியைந்த தென்றான்.

(இ:ள்) உன்னுடைய பெருமை பொருந்திய குமா ரர்கள் சொல்ல, நெடிய நீர்வளத்தையுடைய நாட்டை வேண்டித் துரியோதனனுடைய உள்ளக்கருத்தையறி

யும்படி வந்தேன்; தென்திசையி லிருக்கின்ற யமன் உயிர்களை விரும்பியுண்ண யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சம்மதித்தான்; அவனுடன் பலவார்த்தைகள்பேசினதால் என்ன பிரயோஜனம்; நாளை யுத்தஞ் செய்யும்படி சம்மதித்து வந்தேனென்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று

என்றலுங்குந்திசால விரங்கினளெதிர்ந்தபோரில்
வென்றிடுவார்கள்யாரோ விதியினாலமர்க்களத்திற் [தா
பொன்றிடுவார்கள்யாரோ வென்றுளம்புலர்ந்துநொந்
ளன்றவடன்னைத்தேற்றி யாழியானுரைக்கலுற்றான்.

(இ-ள்) இப்படியென்று சொன்னமாத்திரத்திலே, குந்திமாதேவி மிகவும் இரக்கமுற்நவளாய், எதிர்த்துச் செயிப்பவர்கள் யாவரோ? விதியினால் யுத்தகளத்திலே யிறப்பவர்கள் யாவரோ? என்று மனம்வாடி வருந்தினாள்; அன்று அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்வி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லத் தொடங்கினார் எ-று. 150

தன்மைநானுரைப்பக்கேணின் தந்தைதன்மனையினீயுங்
கன்னியாயிருந்துவாழுங் காலையோர்முனிவன்வந்து
சொன்னமந்திரமோரைந்தி னொன்றினாற்சூரன்றன்னை
முன்னினையவனுமன்று வந்துநின்முன்புநின்றான்.

(இ-ள்) அத்தன்மையை நான் சொல்லக் கேட்பாய்; உன் தகப்பன் வீட்டிலே நீ கன்னிகையாயிருந்து வாழுங்காலத்தில் துருவாச முனிவர் வந்து அனுக்கிரகஞ்செய்த ஐந்து மந்திரங்களில் ஒரு மந்திரத்தால் சூரியனை நினைத்தாய்; அவனும் வந்து உன் எதிரில் நின்றான் எ-று. 151

கதிரவனருளினாலோர் கணத்திடைக்காதல்கூர
மதலையங்கொருவன்றன்னைப் பயந்தபின்வடுவென்றஞ்சி
மிதவையம்பேழைதன்னிற்பொதிந்துநீவிடவப்போதந்
நதியுமம்மகவைக்கங்கை நதியிடைப்படுத்ததன்றே.

(இ-ள்) இப்படி வந்த சூரியனது கிருபையினால் ஒரு க்ஷணத்திலே உனக்கு ஆசை அதிகரிக்க அங்கே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றபின்பு, குற்றம் என்று நினைத்து, நீரிலே மிதக்கப்பட்ட பெட்டியிலே குழந்தையை வைத்து ஆற்றிலே விட்டாய். அப்போது அந்த ஆறு கங்கையிலே கொண்டுபோய்விட்டது. 152

காதனின் புதல்வன் றன்னைக் கண்ணிலா வரசன் பொற்றேர்ச், சூதன்வந் தெடுத்துக்கொண்டு சுதனென வளர்த்த காலை, யாதப னிவனை யாருங் கன்னனென் றழைக்க வென்றான், றாதையும் விசும்பிற் சொன்ன நாமமே தக்க தென்றான்.

(இ-ள்) அப்பெட்டியிலே வைத்து நதியில் விட்ட ஆசையுள்ள உன் பிள்ளையைத் திருதராஷ்டிரனுடைய தேர்ப்பாகன் வந்து எடுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பிள்ளையாக வளர்த்த காலத்தில் சூரியன் இவனை எல்லோரும் கர்ணனென அழையுங்கள் என்று சொன்னான். அவன் தகப்பனும் அசரீரியாற் சொல்லிய நாமதேயமே தகுதியானதென்று சொன்னான் எ-று. 153

பண்புடைக்குமரன்கற்ற படைத்தொழில் பலவுங்கண்டு நண்புடையுரிமையெல்லா நல்கிமாமுடியுஞ்சூட்டி [த் வண்பணியுயர்த்தகோமான்வாழ்வவற்களித்தான்மற்றை திண்பரித்தேர்வல்லோரி லவனையார்செயிக்கவல்லார்.

(இ-ள்) குணத்தையுடைய அந்தப் பிள்ளை கற்றிருந்த ஆயுதத்தொழில் அநேகம் பார்த்துச் சிநேகமுடைய உரிமையை எல்லாங் கொடுத்து கிரீடமுந் தரித்து துரியோதனனவன் செல்வத்தையுங் கொடுத்தான். வலிமையுள்ள புரவிகள் பூட்டிய இரதங்களையுடைய அரசரில் அந்தக் கர்ணனை ஜயிக்கவல்லவர் யாரென்றார் கிருஷ்ணபகவான் எ-று. 154

அந்தநின் மைந்தன் றானே யருஞ்சிலை விசய னோடு வந்தெதிர் மலைய நின்றா னுறவுமற் றறிய மாட்டான் சிந்தையி னையந் தீர விதனை நீ தெளியச் சொல்லிக் கொந்தவி ழலங்க லானைக் கூட்டுக விரைவி னம்மா.

(இ-ள்) உன் பிள்ளையாகிய அந்தக் கர்ணன் வில்லிலே வல்லவனாகிய அருச்சுனனோடு வந்து யுத்தஞ் செய்ய இருக்கிறான். தனக்குத் தம்பியென்று அறியான். மனத்திலிருக்குஞ் சந்தேகந்தீர இச் செய்தியை நீ தெளியும்படி சொல்லிக் கர்ணனைச் சீக்கிரத்தில் ஒன்றாகக் கூட்டிவைப்பாய் என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்.

தம்பிய ரைந்து பேருந் தனித்தனி யேவல் செய்ய வம்பவி ழலங்க லோடு மாமணி மகுடஞ் சூட்டி

யம்புவி முழுதும் நீயே யாளலாம் வருக வென்றால்
உம்பர்கா வனைய கையா னுன்னுரை மறுத்தா னாகில்.

(இ-ள்) தம்பிமார் ஐந்துபேரும் வெவ்வேறு ஏவற் பணிசெய்ய வாசனை வீசுகின்ற மாலையுடனே ரத்தினம் பதித்த முடிசூட்டிக்கொண்டு பூமிமுழுதும் நீயேயாளலாம் வாவென்று சொன்னால் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் பஞ்சதருவுக்குச் சமானமாகிய தியாகத்தைத் தருங் கையையுடைய கர்ணன் சம்மதிப்பான். அப்படிச் சம்மதியாமல் மறுத்தானாகில் எ-று. 156

எரியமுதருந்தக்கான மெரித்தநாளகன்றுபோன
வரவினையங்கர்கோமா னாசுகமாகக்கொண்டான்
வரிசிலைவிஜயன்றன்மேன் மறுகணைதொடுக்காவண்ண
மொருவரம்வேண்டுகென்றானுற்றவர்க்குறுதிசூழ்வான்.

(இ - ள்) அக்கினி புசிக்கும்படி காண்டவவனந் தகித்தநாளில், நீங்கிய சர்ப்பத்தைக் கர்ணன் அம்பாக்கிக் கொண்டான். வரிந்த வில்லையுடைய அருச்சுனன் மேல் ஒருகணையேயன்றி மறுகணை தொடுக்காதவிதம் ஒரு வரமாத்திரம்வேண்டி வாங்கிக்கொள்வாய் என்றார் அடுத்தவர்களுக்கு உறுதிசெய்யும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் எ-று. 157

மன்றலந் தெரியல் வெய்யோன் மதலையென் மைந்த னென்ப, தன்றெனக் குரைத்தா யாயி னவனுட னணுக வொட்டேன், சென்றுயி ரொழிக்கு மாறு செருவினை விளைத்துப் பின்னை, யின்றெனக் குரைத்தா யையா வென்னினைந் தென்செய் தாயே.

(இ-ள்) வாசமுள்ள மாலையணிந்த சூரியன் புதல்வனாகிய கர்ணன் என் பிள்ளையென்பது அன்றே எனக்குச் சொன்னீரானால், அந்தத் துரியோதனனுடனே சேரவொட்டேன். யுத்தகளத்திற்குப்போய் உயிரை ஒழிக்கும்படி யுத்தத்தை மூட்டிவிட்டுப் பின்பு இன்று எனக்குச் சொன்னாய்; ஐயனே! என்ன நினைத்து என்ன காரியஞ் செய்தாயென்றாள் குந்திதேவி எ-று.

கான்பட்டகனவிற்பாயுங் கடுங்கணைவிலக்கினேனேல்
வான்பட்டபுரவித்தேரோன்மகன்படுமகவான்மைந்தன்

ருன்பட்டுமடியுஞ்சென்று தடாதினியிருந்தேனுகில்
யான்பட்டகொடுமைகன்றென் றென்பட்டாளிரங்கிவீழ்ந்தாள்.

(இ-ள்) காண்டாவனத்து அக்கினியிலிருந்து வந்த வேகத்தையுடைய சர்ப்பக்கணையை விலக்க நினைத்தேனேயானுல், சூரியன் புதல்வனுகிய கர்ணன் இறந்து விடுவான். நான்போய் அதை விலக்காமல் விடுவேனேயானுல், இந்திரன் புதல்வனுகிய அர்ச்சுனன் இறந்து விடுவான். யான் படுகின்ற கொடுமை நன்ருயிருக்கின்றதென்று சொல்லி என்ன பாடுபட்டாள்? இரக்கமுற்று வீழ்ந்தாள் குந்திமாதேவி எ-று. 159

தேக்குந்தியகிலுஞ்சாந்துஞ் சிந்துநீர்நதிசூழ்செல்வக்
கோக்குந்தியரசன்பாவை குலைந்தழுங்கொடுமைகண்டு
மீக்குந்தியுறிகடோறும் வெண்ணெயுந்தயிருமுண்ட
வாக்குந்திமலரோன்பின்னு மனத்தளர்வகற்றினுனே.

(இ-ள்) தேக்கு அகில் சந்தனமுதலிய மரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்லுகின்ற நீரையுடைய சிந்து நதி சூழ்ந்த குந்தி தேசத்து அரசன் புத்திரியானவள் குலைகுலைந்து அழுகின்ற கொடுமையைப் பார்த்து மேலே எட்டி உறிகளிலெல்லாம் வெண்ணெயும் தயிரும் உண்ட வாயையும் நாபிக்கமலத்தையுமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மறுபடியும் மனத்தளர்ச்சியை நீக்கினுர் எ-று. 160

பைவருந் தலைக ளைந்து படைத்தபன் னகமே போல
வைவரும் படுத னன்ருே வங்கர்கோன் படுத னன்ருே
வுய்வருஞ் சமரி லாவி யொருவர்போ யொருவ ருய்யார்
நைவருந் துயர மாறி நடப்பதே கரும மென்ருன்.

(இ-ள்) படத்தையுடைய ஐந்து தலைகளைப் படைத்துள்ள ஒரு சர்ப்பம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களும் இறத்தல் நல்லதோ? அங்கதேசத்திற்கு அதிபதியாகிய கர்ணனொருவன் இறப்பது நல்லதோ? பிழைத்தற்கரிய யுத்தத்தில் ஐந்துபேர்களுக்குள்ளே ஒருவர் இறந்து மற்றவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் மனம் தளர்கிற துக்கத்தை நீக்கிக்கொண்டு போவதே காரியமென்ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எ-று. 161

காளமாமுகிலின்மேனி கரியநாயகனுந்தேற்றி
மீளமாதவத்தின்மிக்க விதுரன்வாழ்மனையினெய்த[க்கி
வாளமால்வரையில்வெய்யோன் குறுகினன்வருணன்றி
னீளமால்யானைநெற்றி நிறத்தசெந்திலகம்போன்றே.

(இ-ள்) கரிய மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் தேறுதல் சொல்லி மறுபடியும் மகத்தாகிய தவத்தில் மிகுந்த விதுரன் வாழ்கின்ற அரண்மனைக்குப்போக அப்போது மேற்குத்திசையில் இருக்கின்ற பெரிய யானையினது நெற்றியிலிட்ட சிந்தூரப் பொட்டைப்போல் சக்கரவாளகிரியிலே சூரியன் அஸ்தமனமானுன் எ-று. 162

நாற்றிசை யுலகு தன்னி லுன்மறை யுணர்ந்தோர் தாமும், போற்றிசை மாலை யென்னும் பொற்புடை யணங்கு வைக, மாற்றிசை விலாத செம்பொன் மண்ட பந் தன்னிலாதி, மேற்றிசைக் கடவுளிட்ட வெயின் மணிப் பீடம் போன்முன்.

(இ-ள்) நான்கு திசையுள்ள உலகத்தில் வேதப் பிராமணர்கள் யாவரும் போற்றுகின்ற கீர்த்தியை யுடைய மாலைப்பொழுதென்னும் அழகுள்ள மங்கை யானவளிருக்க, நிகரற்ற மாற்றுள்ள செம்பொன்னுற் செய்த மண்டபத்தில் சூரியன் வருணனு லிடப்பட்ட ஒளியையுடைய இரத்தின பீடத்தை யொத்தான் எ-று.

கொண்டமென் சிறைவண் டென்னுங் கொழுநருக் கிடங்கொ டாமன், முண்டகக் குலத்து மாதர் முகங் குவிந் தூடி நிற்பக், கண்டெதிர் நின்ற காதற் கயிரவக் கணிகை மாதர், வண்டுறை நின்று தங்கள் வாய்மலர்ந் தழைக்க லுற்முர்.

(இ-ள்) மெல்லிய சிறகைக் கொண்ட வண்டுகள் என்னும் நாயகருக்கு இடம் கொடாமல், தாமரைக் கூட்டமாகிய மங்கையர்கள் மலராகிய முகத்தைக் குவிந்துக்கொண்டு கோபித்து நிற்கப்பார்த்து, அல்லிகளாகிய தாதிகள் எதிர்கொண்டு வளத்தையுடைய நீர்த் துறையிலிருந்து தங்கள் வாயைத்திறந்து அழைக்கத் தொடங்கினுர்கள் எ-று. 164

கானெலாமலர்ந்தமுல்லை ககனமீதெழுந்ததென்ன
வானெலாம்வயங்குதாரை நிரை நிரைமலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான்விழவின்வைத்த வெள்ளிவெண்கும்பமென்னத்
தூநிலாமதியம்வந்து குணதிசைத்தோன்றிற்றம்மா.

(இ-ள்) காடெல்லாம் மலர்ந்தமுல்லைகள், ஆகாயத்தின்மேலும் எழுந்ததென்று சொல்லும்படி அவ்வாகாயத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய நக்ஷத்திரங்கள் கும்பல் கும்பலாய்ப்பரவித்தோன்ற, மன்மதனுடைய உற்சவத்தில் வைத்த வெள்ளியால் செய்த பூர்ணகும்பமென்று சொல்லப் பரிசுத்தமாகிய கிரணத்தையுடைய சந்திர மண்டலமானது கிழக்குத் திசையில் உதயமாயிற்று.

தூவியனிலவுதோன்றத் துணைவரைப்பிரிந்தோர்கண்க
காவியுமாம்பலும்பைங் கருவிளமலரும்போன்ற [ள்
மேவியமகளிர்கண்கண் மீனெறிபரவையேழுந்
தாவியலுழையுங்காதற் சகோரமும்போன்றமாதோ.

(இ-ள்) பரிசுத்தமாகிய தன்மையையுடைய சந்திரன் உதயமாகப் புருஷனை நீங்கின மங்கையருடைய கண்கள் நீலோற்பல மரையும் அல்லிமலரையும் குளிர்ந்த கருவிள மலரையும் ஒத்தன. புருஷரைக்கூடிய மங்கையருடைய கண்கள் மீனை வீசுகின்ற ஏழு சமுத்திரத்தையும் தாவுகின்ற மானையும் ஆசையையுடைய சகோர பட்சியையும் ஒத்திருந்தன எ-று. 166

அரவியலல்குலாரு மகிழ்நரு மன்புகூர, விரவிய வம்ளி யெய்தி வீதிமா நகரி யெங்கும், பரவையி னிமிர்ந்த வோதையமர்ந்தபின் பரித்தேர் வேந்த, னிரவிடைச் சூழ்ந்தவண்ண மின்னதென் றியம்புகின்ரும்.

(இ-ள்) பாம்பின் படம்போலும் நிதம்பத்தையுடைய மங்கையர்களும் புருஷர்களும் அன்பு சிறக்கச் சப்பிரகூட மஞ்சத்தை யடைந்து வீதிகளையுடைய பட்டணமெல்லாஞ் சமுத்திரம்போல முழங்கு முழக்கம் அடங்கிய பின்பு அர்த்தராத்திரியிலே துரியோதனன் ஆலோசனை செய்தது இன்னதென்று சொல்லுவாம்.

தந்தையுந்தம்பிமாருங் கன்னனுஞ்சகுனிதானுஞ்
சிந்தையிற்றெளிந்தகல்விச் செழுமதியமைச்சர்தாமு

முந்தரவுயர்த்தகோமா னேவலான்முழுதுமெண்ணி
மந்திரமிருப்பான்வந்தோர் மண்டபங்குறுகினாரே.

(இ-ள்) தகப்பனாகிய திருதராட்டிரானும் தம்பிமார்களும் கர்னனும் சகுனியும் மனதிலே யாராய்ந்து தெளிவாக அறிந்தகல்வி நிறைந்த செழுமையுள்ள புத்தியையுடைய மந்திரிகளும் சர்ப்பக்கொடி யுயர்த்த துரியோதன ராஜன் ஏவலாலே முழுதும் ஆலோசனைசெய்யும் பொருட்டு ஒரு மண்டபத்திலே வந்திருந்தார் எ-று.

தீதறு மதிவல் லோரைச் செழுமதிக் குடையானோக்கிப், பாதவ வனத்திற் போன பாண்டவர் தம்மை மீண்டு, மேதக வழைத்து நாடு வேண்டுமி னென்று மூட்டும், யாதவன் றனித்து வந்தா னென்செய்வ தியம்பு மென்றான்.

(இ - ள்) குற்றமற்ற மந்திரிகளைச் செழுமையுள்ள சந்திரவட்டக் குடையையுடைய துரியோதனன் பார்த்துக் கொடுமையாகிய காட்டுக்குப்போன பஞ்சபாண்டவரை இங்கே மேன்மையாக அழைத்து, உங்கள் நாட்டைக் கேளுங்களென்று மூட்டிவிட்ட கோபாலகிருஷ்ணன் தனித்து வந்தான் ஆகவே அதற்கு நாம் என்ன செய்வது சொல்லும் என்றான் எ-று. 169

பொரும்படை மைந்தன் கூறத் தந்தையும் பொருந்தச் சொல்வா, னிரும்புலி வலையிற் பட்டால் விடுவரோ வெயின ரானோர், வரம்பில்வெஞ் சேனை யோடும் வளைந் தினி மாயன் றன்னைக், கருப்பொழு தகலுமுன்னே கொல்வதே கரும மென்றான்.

(இ-ள்) யுத்தஞ் செய்கின்ற சேனையையுடைய துரியோதனன் கேட்க, தகப்பனாகிய திருதராஷ்டிரனும் பொருந்தும்படி சொல்லுவான்; அருமையாகிய புலியானது வலையிலே அகப்பட்டால் வேடரானவர்கள் விட்டுவிடுவார்களோ? அளவில்லாத வெவ்விய சேனையோடு நீ வளைத்துகொண்டு கோபாலகிருஷ்ணனை இராத்திரியானது நீங்குமுன்னே கொன்றுபோடுவதே நல்ல காரியம் என்றான் எ-று. 170

கண்ணிலா னுரைத்த மாற்றங் கேட்டலுங் காவலோரின், மண்ணிலா ரிதற்கு முன்பு தூதரை வளைந்து

கொன்ரு, ரெண்ணிலா விந்த வெண்ண மெவ்வுழிக் கற்றதென்று, வெண்ணிலா முறுவல் செய்து விகன் னனும் விளம்ப லுற்ருன்.

(இ-ள்) கண்ணில்லாத திருதராஷ்டிரன் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டவளவில், இராஜாக்களில் பூமியிலே எவர்கள் இதற்கு முன்னே தூதர்களை வந்து கொன்ற வர்கள்? எண்ணிக்கையில்லாத இந்தவிதம் எந்த வழிக்கு ஏற்றதென்று வெள்ளிய நிலாவைப்போற் சிரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினுன் விகர்ணன் எ-று.

மூத்தவரிளையோர்வேத முனிவரர்பிணியின்மிக்கோர்
தோத்திரமொழிவோர்மாதர் தூதரென்றிவரைக்கொல் [விற்
பார்த்திவர்தமக்குவேறு பாவமற்றிதனினில்லை
பூத்தெரிதொடையாய்பின்னு நரகினும்புகுவரென்ருன்

(இ-ள்) மூத்தவர்கள், இளையவர்கள், வேதப்பிரா மணர்கள், மிகுந்த நோயாளிகள், துதிசெய்பவர்கள், மங்கையர்கள், தூதர்களென்று சொல்லப்பட்ட இவர் களைக் கொல்வதென்ருல் அரசர்களுக்கு இதைவிட வேறே பாவமில்லை, பூவிற்ரெடுத்த மாலையணிந்த அர சனே! அவர்கள் பின்னும் நரகத்திற் புகுவார் எ-று.

பழியுடைப் பகைஞரேனுந் தன்பெரும் பதியில் வந்தா, லழிவுறக் கோறல் பாவ மாண்மையு மன்ரு மென்பார், கழிகடற் சேனை சூழக் கங்குலின் வளைந்திட் டாலு, மெழிலுடைக் கொண்டல் வண்ண னகப்படா னெவர்க்கு மென்ருன்.

(இ - ள்) பழியையுடைய சத்துருக்களானுலும் தன்னுடைய பெரிய ஊரில் வந்தால் அழிவையடைய அவர்களைக் கொல்லுதல் பாவம்; ஆண்மையும் அல்ல என்று சொல்லுவார்கள்; மிகுந்த கடல்போன்ற சேனை கள் சூழ இராத்திரியிலே வளைந்துகொண்டாலும் அழகு பொருந்திய மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் ஒருவருக்கும் அகப்படார் என்ருன் விகர்ணன்.

வெப்புயவலியான்மாதை விரிதுகிலுரிந்தவீரன் [ன்
றம்பியைமுனிந்துசீறித் தமையனைநோக்கிச்சொல்வா
வம்பவிழலங்கன்மார்ப மந்தணமுரைக்கலுற்ரு [ன்.
விம்பர்மற்றியாதுசொல்ல விளைஞரையழைத்ததென்ரு

(இ - ள்) வெவ்விய புஜத்தினாலே திரௌபதை யைத் துகிலுரிந்த துச்சாதனன் தம்பியாகிய விகர்ண னைப்பார்த்து கோபித்து தமையனான துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்வான். வாசனை பொருந்திய மாலையை யணிந்த மார்பனே! இரகசியம் பேசத் தொடங்கினால் இவ்விடத்திலே சிறியோர்களை அழைத்தது என்ன காரியஞ் சொல்ல என்றான் எ-று. 175

அதிரதர் முதலா வுள்ள வவனிபர் வளைந்து நிற்ப
வெதிர்முகி றவழுங் கோயி லெரியினை யெங்கு மூட்டி
விதுர னு மவனுஞ் சேர வெந்திட மலைவ தல்லான்
மதிபிறிதில்லையின்னே வல்விரைந்தெழுமினென்றான்.

(இ - ள்) அதிரதர் முதலாகிய அரசர்கள் எல்லா ரும் சூழ்ந்திருக்க மேகம் தவழ்கின்ற அரண்மனையிலே நெருப்பை மூட்டிவிட்டு விதுரனுங் கோபாலகிருஷ்ண னுஞ் சேர வெந்து போகும்படி செய்வதல்லாமல் வேறே யோசனையில்லை சீக்கிரத்தில் புறப்படு மென் றான் துச்சாதனன் எ-று. 176

செங்கதி ரெழுந்து சீறிற் செறியிரு ணிற்ப துண் டோ, விங்கிவ னிருந்த வில்லி லெரியிட வேண்டு மோதான், வெங்கணை யொன்றி னாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன், கங்குலி னெழுமி னென்று கன்ன னுங் கனன்று சொன்னான்.

(இ-ள்) சூரியன் கிரணங்களை வீசிப் புறப்பட்டானே யானால் உலகங்களை மூடிய இருளானது நிற்குமோ? இவன் இருந்த வீட்டிலே நெருப்பு போடவேண்டு மோ? வெவ்விய பாணமொன்றினாலே சாகும்படி செய்து மீள்வேன்; இப்பொழுதுதானே புறப்படுங்கள் என்று கோபித்துச் சொன்னான் கர்ணமகாராஜன். ()

பதிப்பெயர்ந் தேகி நாளைப் பகைவரைக் கூடுமா யின், விதிப்பய னென்ன நம்மை வெஞ்சமர் வெல்ல வொட்டான், மதிப்பதென் வேறு கள்ள மாயனை மனை யிற் கோலிச், சதிப்பதே கரும மென்று சௌபலன் பின்னுஞ் சொல்வான்.

(இ - ள்) இந்த ஊரை விட்டுப்போய் நாளை நம் முடைய பகையாளிகளுடனே கூடுவானேயானால், தடுக்

கக்கூடாத விதிப்பயனைப்போல் நம்மை வெவ்விய யுத்தத்திலே ஐயிக்கவொட்டான். வேறே யோசிக்க வேண்டியதென்ன? கோபாலகிருஷ்ணனை வீட்டிலே வைத்து வஞ்சிப்பதே காரியமென்று சகுனியானவன் பின்னுஞ் சொல்லுவான் எ-று. 177

கொல்லுவ தியற்கையன்று குழிபறித் தரக்கரோடு,
மல்லரை யிருத்தி மேலோ ராசனம் வகுத்து நாளை,
யெல்லிடையழைத்து வீழ்த்தியிகலுடன் விலங்கு பூட்
டித், தொல்லருஞ் சிறையில் வைத்த றாதருக் குரிமை
யென்றான்.

(இ-ள்) கொல்லுவது இயற்கையல்ல; குழிவெட்டி இராட்சதர்களுடனே மல்லர்களையும் உள்ளே வைத்து மேலே ஓர் ஆசனஞ்செய்து நாளை இராத்திரியிலே யழைத்து அதிலே விழும்படிசெய்து வலிமையோடு விலங்குபூட்டி அரிய சிறையிலே வைப்பது தூதருக்கு இயற்கை என்று சொன்னான் எ-று. 178

மாதுலனுரைத்தமாற்ற மருகனுமிசைந்துகங்குற்
போதிடையனேகமல்லர் வருகெனப்புகன்றுதானு
நீதியினிருந்துதாழ நிலவறைசமைத்தபின்ன
ராதிநூறாயிரம்போ ரரக்கரையதனுள்வைத்தான்.

(இ-ள்) மாமனாகிய சகுனி சொன்ன சொல்லுக்குத் துரியோதனனும் இசைந்து கேட்டு ராத்திரியிலே அநேக மல்லரை வரச்சொல்லித் தானும் இருந்து கொண்டு நிலவறையை உண்டாக்கி அதிலே முன்னே நூறாயிரம் அரக்கரை வைத்தான் எ-று. 179

மல்லர்பப்பரவர்தம்மை மற்றதினிரட்டிவைத்தான்
வில்லுடைவீரர்தம்மை வேறதினிரட்டிவைத்தான் [ன்
பல்படைவல்லோர்தம்மைப்பதின்மடங்கதனில்வைத்தா
னல்லிலோர்கடிகைதன்னி லறிவனையழைக்கவென்றே.

(இ-ள்) மல்லரையும் பப்பரவரையும் அதற்கிரட்டிப்பு வைத்தான். வில்வீரரை அதற்கிரட்டிப்பு வைத்தான். ஆயுதத்திலே வல்லவர்கள் பலபேரை அவரில் பத்துபடங்கு அதிலே வைத்தான். ராத்திரியிலே ஒரு நாழிகையில் அறிவையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரை அழைக்க வேண்டும் என்றான் எ-று. 180

பெருப்பில வறையை வேயின் பிளப்பினுனிரைத்து மூடி, யரும்பெறன் மணிக ளாலோ ராசன மதன்மே லாக்கிச், சுரும்பிமிர் மாலை தூக்கித் தொழிலுடை விதான மேற்றி, வரம்பிலா வென்றி வேலான் மாறிலா வண்ணஞ் செய்தான்.

(இ-ள்) பெரிய பிலத்துவாரத்தினுடைய அறையை மூங்கில் பிளப்பினுல் நிறைத்து மூடிவிட்டுப் பெறுதற் கரிய ரத்தினங்களாலே ஓர் ஆசனம் அதன்மேல் உண்டாக்கி வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பூமாலை தொங்கக் கட்டிச் சித்திரவிமானமொன்று மேலேவைத்து அநேகம் வெற்றியைத்தரித்த வேலையுடைய துரியோதனன் மாறுபாடு தெரியாதவிதஞ் செய்தான் எ-று. 181

அடியவர் மனத்தி லுள்ள வாரிருட் கங்கு நீர்க்கு
நெடியவ னிருக்க வென்று நிலவறை விரகிற் செய்த
கடியவ னியற்கை யஞ்சிக் கங்குலுங் கடிதிற் போகப்
படியவர் துயிலும் போகப் பரிதியு முதயஞ்செய்தான்.

(இ-ள்) அடியவர்களுடைய மனத்திலேயுள்ள நிறைந்த அஜ்ஞாத இருளை நீக்குகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் இருக்கவேண்டுமென்று உபாயமாய் நிலவறை செய்த கொடியவனுகிய துரியோதனனுடைய குணத்துக்குப் பயந்து இராப்பொழுதுஞ் சீக்கிரத்திலே நீங்கிப் பூமியிலுள்ளவர்கள் நித்திரையும் நீங்கச் சூரியன் உதயஞ் செய்தான் எ-று. 182

சிரந்தரு சுடிகை நாகத் திரண்மணி பலவுஞ் சிந்தி
நிரந்தர மருவி வீழு நிறந்திக ழுதயக் குன்றிற்
பரந்தெழு மருக்கன் சூழ்ந்த படரிருட் கங்குல் கண்டு
புரந்தரன் கோயிலிட்ட பொங்கொளித் தீபம்போன்ருன்.

(இ-ள்) சர்ப்பத்தினுடைய உச்சியிலிருக்கின்ற இரட்சியையுடைய அநேக மணிகளுஞ் சிதறி எப்போதும் அருவிகள் ஒழுகுகின்ற நிறத்தையுடைய உதயகிரியிலே பரவியெழுகின்ற சூரியன் எப்படி யிருக்கின்ருன் என்னில் இருள் சூழ்ந்த இராத்திரியைக் கண்டு இந்திரனெனவன் தன் அரண்மனையிலிட்ட மிகுந்த ஒளியையுடைய தீபத்தை ஒத்தான் எ-று. 183

தொடர்ந்தொளிருதயராகத் தோடுறநெருங்கிமேன்மே
லடர்ந்தரிபரந்துகாம ஞகமவேதம்பாடத்
தடங்கயன்மலேந்துலாவத் தாமரைமுகமுங்காதன்
மடந்தையர்முகமுஞ்சேர மணம்பெறமலர்ந்தமாதோ.

(இ-ள்) தொடர்ச்சிகொண்டு பிரகாசிக்கின்ற உதய ராகத்துடனே நெருங்கி மேலும்மேலும் வண்டுகள் பரவி மன்மதனுடைய ஆகமவேதங்களைப் பாடத் தடாகத்திலே சேற்கெண்டைகள் சண்டையிட்டு உலாவுகின்ற தாமரை முகையினுடைய முகமும் ஆசையையுடைய மாதர்களுடைய முகமும் ஒருங்குற மணம் பெறும்படி மலர்ந்தன எ-று. 184

இருந்துயிலுணர்ந்துவேந்தர் யாவருமிரவிற்சற்றும்
வருந்துயிலிலாதகண்ணன் வாழ்பெருங்கோயில்புக்கார்
பெருந்துயிலநந்தபோகப் பேரணைதுறந்தமாலு [ன்.
மருந்துயிலெழுந்துகாலை யருங்கடன்முறையிற்செய்தா

(இ-ள்) பெரிய நித்திரை நீங்கிய அரசர்களெல்லாம் சற்றுகிலும் நித்திரையில்லாத ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வாழ்கின்ற பெரிய கோயிலுக்குப் போனார்கள். அப்போது சேஷசயனத்திலே யோகநித்திரையை விட்ட மகாவிஷ்ணுவும் அருமையான அறிதுயில் நீங்கி எழுந்திருந்து காலையில் செய்யும் கடன்களெல்லாம் செய்தார் எ-று. 185

மாதவனிருந்தகோயில் வந்தடிவணங்கிமன்னன்
றூதுவராழியங்கைத் தோன்றலேதுளபமாலே
யாதவகுலத்தோரேறே யெழுந்தருள்கென்றுனின்றெம்
மேதகுமரசனென்றூர்முகுந்தனும்விரைந்துசென்றான்.

(இ-ள்) இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இருந்த அரண்மனையில் துரியோதனன் விடுத்த தூதர்கள் வந்து அவர் பாதத்தில் வணங்கி சக்ராயுதத்தையுடைய அரசனே! துளபமாலையணிந்த மார்பனே! யாதவ குலத்தோருக்கு ஓர் ஆண்சிங்கமே! எங்கள் அரசன் உம்மை அழைத்துக்கொண்டுவரச்சொன்னான் என்றார்கள். அதுகேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் சீக்கிரத்திற் போனார் எ-று. 186

கந்தடுகளிற்றுவேந்தன் கண்ணிலாவரசுங்கங்கை
மைந்தனுமுதலாவுள்ள மன்னருமதிவல்லோருந்

தந்திரவகையுமேனை யிளைஞருந்தன்னைச்சூழ
விந்திரனிருக்கையன்ன கோயிலூடினிதிருந்தான்.

(இ-ள்) கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற யானைச் சேனையுடைய துரியோதனராஜன் திருதராட்டிரனும் வீஷ்மாசாரியரும் முதலாகிய அரசர்களும் மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் மற்றத் தம்பிமார்களும் தன்னைச் சூழ இந்திரனுடைய அரசிருக்கைபோன்ற மண்டபமத்தியிலே இனிதாக இருந்தான் எ-று. 187

நாமவேலரசரோடு நால்வகைச்சேனையோடு
மாமுகில்வண்ணன்வந்தா னென்றனர்வரவுகண்டோர்
வீமலர்த்தொடையினானும் வேத்திரத்தவரைநோக்கித்
தாமரைத்தடங்கண்மாயன் றன்னையேவிடுமினென்றான்

(இ-ள்) அச்சத்தைத் தருகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய அரசர்களோடும் ரத கஜ துரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையோடும் மேகவண்ணரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வந்தார் என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு புஷ்பமாலையையணிந்த துரியோதனனும் பிரம்பையுடைய சேவகரைப் பார்த்துத் தாமரை மலர் போன்ற விசாலமாகிய கண்களையுடைய அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைமாத்திரம் விடுங்களென்று சொன்னான்.

தன்பெருஞ்சேனை நிற்கத் தண்டுழாயலங்கலானு
மின்புறநகைத்துவேந்த ரிருந்தபேரவையினெய்த
மின்புணர்துவசநாக விடநிகர்மனத்தினானு
மன்பொடுதிகிரியானை யதன்மிசையிருக்கவென்றான்.

(இ-ள்) தன்னுடைய பெரிய சேனைகளெல்லாம் இருக்கத் துளபமாலை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் இன்பம்பொருந்தப் புன்சிரிப்புகொண்டு அரசர்கள் இருந்த பெரிய சபைக்குப் போகப் பிரகாசமுள்ள சர்ப்பக்கொடியையும் விஷத்துக்குச் சமானமாகிய மனத்தையுமுடையதுரியோதனனும்அன்புடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை அதன்மேலேயிருப்பீர் என்றான்.

இறைவனெழிற்கதிர் மணிகளழுத்திய தவிசினிருத்தலுமே, நெறுநெறெனக்கொடு நிலவறை யிற்புக நெடியவனப்பொழுதே, மறலியெனத்தகு திருபனி

யற்றிய விரகை மனத்துணரா, முறுகு சினத்துட னடிய தலத்துற முடிகக னத்துறவே.

(இ-ள்) ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கிரணங்களையுடைய இரத்தினங்களைப் பதித்த ஆசனத்திலிருந்த வளவிலே நெறு நெறுவென்று கொடிய நிலவறையிலே அதுபுக, அவர் அப்போது கூற்றுவனென்று சொல்லத்தக்க துரியோதனன் செய்த சூதை மனத்திலே யறிந்து, மிகுந்த கோபத்துடனே பாதங்கள் பாதாளத்திலே பொருந்த, சிரம் ஆகாயத்திலே பொருந்த எ-று. 190

அஞ்சின மஞ்சின மென்றுவி ரைந்துய ரண்டர் பணிந்திடவும், துஞ்சின மின்றென வன்பணி யின் கிளை துன்ப முழந்திடவும், வஞ்ச மனங்கொடு வஞ்சக னின்றிடு வஞ்சனை நன்றிதெனு, நெஞ்சில் வெகுண்டுல கொன்றுப டும்படி நின்று நிமிர்ந்தனனே.

(இ-ள்) பயந்தோம் பயந்தோமென்று சீக்கிரத்தில் உயர்ந்த தேவர்கள் வணங்கவும், இன்று இறந்தோம் என்று சர்ப்பக்கூட்டங்கள் துன்பப்படவும், வஞ்ச மனத்தைக் கொண்டு துரியோதனன் இன்று செய்த இந்த வஞ்சகம் நன்ருயிருக்கின்றதென்று மனத்திலே கோபித்து உலகமெல்லாம் ஒன்றுபடும்படி நின்று உயர்ந்தார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எ-று. 191

மல்ல ரரக்கர் குலத்தொடு பப்பரர் வாளினர் வேலி னர் போர், வில்லின ரிப்படி துற்ற நிலத்தறை மேவிய வீரரெலாந், தொல்லை யிடிக்கயர் வுற்றுயி ரிற்றுறு சுடிகை யராவெனவே, கல்லென வுட்கினர் தத்தமு டற்பல கால்கொடு தைத்திடவே.

(இ-ள்) மல்லர்கள் ராட்சதர்கள் பப்பரர்கள் வாளை யுடையவர் வேலையுடையவர் பொருகின்ற வில்லையுடை யவர் இப்படி பூமியிலே வெட்டிய நிலவறையிலே யிருந்த சுத்த வீரர்கள் எல்லாம் இடிக்குப் பயந்தும் வருத்தமடைந்து உயிரற்றிருந்த சிரத்தையுடைய சர்ப் பங்களைப்போலக் கல்லென்னும் ஓசையுடனே அஞ்சி னர்கள்; தங்கள் தங்கள் தேகத்திலே பல கால்களைக் கொண்டு உதைத்திட எ-று. 192

அற்புத பங்கய நற்பத மூந்தலி னக்குழி யின் புடையே, சற்பத லந்தொறு மற்றுவி ழுந்தன தத்தநெ டுந்தலைபோய், மூற்பவ னன்பொர மூக்குவ டுந்துணி பட்டுமு டங்கிய பொன், வெற்பென நின்றனர் வெற் றுட லங்கொடு விற்படை கொண்டவரே.

(இ-ள்) அழகிய தாமரை மலர்போன்ற அழகிய பாதத்தினால் உதைத்தலினால், அந்தக் குழியினிடத் திலே நாகலோகந்தோறும் அற்றுவிழுந்த தம்முடைய நெடிய தலைகளெல்லாம் போய் மூன் வாயுபகவான் போர்செய்ய மூன்று சிகரமுந் துணிபட்டு வளைந்த பொன்மலைபோல் நின்றார்கள்; வெற்றுத் தேகங் கொண்டு விற்படைகொண்ட சுத்தவீரர்கள் எ-று. 192

மேல்வலி யுற்றெதிர் வீசியெ ழிற்கரு மேகநிறத் திருமால், கால்விசை யிற்பட மோதுத லிற்பொரு காமர்பு யத்துணைபோய், நீலநி றக்கவின் வாசவன் வச்சிர நீள்படை யிற்சிறகீர், மால்வரை யொத்தனர் வாகைபெ றக்கதிர் வாள்களெ டுத்தவரே.

(இ-ள்) அழகிய கரிய மேகவண்ணராகிய கிருஷ்ண பகவான் மேலே வலிமைகொண்டு எதிரேவீசிக் கால் விசையினாலே படும்படி மோதுதலினால் பொருகின்ற அழகிய புஜங்களிரண்டும் போய் நீலநிறத்தையுடைய அழகிய இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்தினாலே சிறகு அறுப்புண்ட பெரிய மலைகளை யொத்தார்கள் வெற்றி பெறும்படி வாளாயுதங்களை யெடுத்த சுத்தவீரர்கள்.

வெயில்விடு பைத்தலை யமளி மிசைத்துயில் விபுதர்க ளுக்கரியோன், பயில வுதைத்தலி னவர்களு ரத்திடை பதமலர் பட்டுருவா. மயில்கட விக்கட வுளர்பகை யைக் கதிர் மகுடமு ருக்கியவே, எயில்கொடு குத்திய நெடு வரை யொத்தன ரயில்க ளெடுத்தவரே.

(இ-ள்) ஒளியுள்ள சிரோமணியையுடைய ஆதி சேஷன்மேல் நித்திரைசெய்கின்றதேவர்களுக்கு அரிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உதைத்தபடியால், அவர்கள் மார்பிலே பாதங்கள்பட்டு ஊடுருவிமயில்வாகனத்தைச் செலுத்தித் தேவர்கள் பகையாகிய சூரபதுமன்முதலிய அசுரர்களைச் சங்கரித்த சுப்பிரமணியசுவாமி வேலா

யுதங்கொண்டு குத்திய நெடிய கிரௌஞ்சகிரியை ஒத்தார்கள் வேலாயுதங்களெடுத்த வீரர்கள் எ-று. 195

மின்சுடி கைப்புய கங்கள்வெ ருக்கொளும் வெங்கரு டக்கொடியோன், வன்பத பற்பந கங்கொடெடுத்துயர் வண்கக னத்திடலான், முன்புவ னத்திடை வந்துக விக்கிறை மொய்ம்புண ரப்புகல்போ, தென்புமலைக்குறு பண்டைய டுத்தன ரெஞ்சிய பப்பரரே.

(இ-ள்) மின்னுகின்ற ரத்னம் விளங்கிய உச்சியையுடைய சர்ப்பங்கள் அஞ்சுகின்ற வெவ்விய கருடக்கொடியோனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தம்முடைய பாததாமரையிலிருக்கும் நகத்தைக் கொண்டு எடுத்து உயர்ந்த ஆகாயத்திலே வீசிஎறிதலால் முன் காட்டிலே வந்து சுக்ரீவன் இராமன்வலிமையை யறியச்சொன்ன போது, ராமரால் துந்துபியின் எலும்புமலை என்னபாடு பட்டதோ அதைஒத்தார்கள் வலிமைகுறைந்த பப்பரர்.

மைந்து படைத்துயர் பஞ்சவர் சொற்படி வந்தமலர்க்கழலா, லுந்தி யுதைத்துட லம்புதை யப்பிலமொன்றியொளித்திடலா, லந்தணன்முற்பகல் வந்துபுடைத்திட வஞ்சிநி லத்திடைவீழ், விந்தமொ டொத்தனர் வன்குழி யிற்றிகழ் வெங்கண ரக்கருமே.

(இ-ள்) வலிமை படைத்து உயர்ந்த பஞ்சபாண்டவர்கள் சொற்படி தூதுவந்த மலர்போன்ற பாதத்தினால் தள்ளியுதைத்துத் தேகம்புதையப் பிலத்துவாரத்திலே ஒன்றி ஒளித்திடும்படி செய்ததாலே, அகஸ்திய முனிவர் முன்னாளிலேவந்து தள்ளப்பயந்து பூமியிலே வீழ்ந்த விந்தகிரியையொத்தனர் நிலவறையிலே அகப்பட்ட வெவ்விய கண்களையுடைய இராக்ஷதர்கள் எ-று.

அந்தவி டத்தெறி பம்பர மொத்துட லஞ்சுழ லச்சுழலக், குந்தியு றித்தயி ருண்டவர் பொற்கழல் கொண்டுசு ழற்றுதலான், மூந்தம ரர்க்கமு தந்தர மைக்கடன் முன்சுழ லச்சுழலு, மந்தர மொத்தனர் குந்தமெடுத்தெதிர் வந்தும லைந்தவரே.

(இ-ள்) அந்த நிலவறையிலே எறிகின்ற பம்பரத்தை யொத்துத் தேகம் சுழலச் சுழலக் குந்தியிருந்து உறியிலிருந்த தயிரையுண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபக

வான் பொன்போன்ற பாதத்தைக் கொண்டு சுழற்று தலினாலே முன்னே தேவர்களுக்கு அமுதுகொடுக்கச் சமுத்திரமானது சுழலச். சுழலுகின்ற மந்தரகிரியை யொத்தார்கள் எறியீட்டி யெடுத்து எதிரேவந்து யுத்தம் செய்த சுத்தவீரர்கள் எ-று. 198

முட்டியதொல் குருதிக்கடன் மல்கலின் முட்டி கொள் பல்விரலா, னெட்டுடலம்வகிர் பட்டதனுள்விழ நித்தர்செய் கொல்வினையான், மட்டற வல்விற லுற் றெதிர் செல்கவி மைக்கட லெல்லையிலே, யிட்டன கல் வரை யொத்தனர் வெல்கழ லெக்குல மல்லருமே.

(இ-ள்) அந்த நிலவறையை முட்டப்பெற்ற ரத்த சமுத்திரம் நிறைந்தபடியால் முட்டிக்கொள்கின்ற பல விரல்களினாலே நெடிய தேகம் பிளவுபட்டு அதினுள் ளேவிழ, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்செய்த செய்கையினாலே அளவற்ற வலிமைகொண்டு எதிரிட்டுச் சென்ற வான ரங்கள் கரிய கடலிலேயிட்ட பர்வதங்களை யொத்தனர் வெல்லுகின்ற வீரக்கழலை யணிந்த கூட்டமாகிய எவ் விதமானவர்களும் எ-று. 199

எப்புவி நிற்பன வெக்கிரி நிற்பன வெக்கட னிற் பனவென், றிப்புவ னத்துயிர் முற்றுமயக்குற வுட்கின ரெய்த்திமையோர், மைப்புய லொத்தொளிர் பச்சைநி றத்தினன் வர்க்கம லர்க்கழலா, லொப்பற மட்குழி யுற் றவ ரைப்பட வொத்திமி தித்தலுமே.

(இ-ள்) இனி எந்தப் பூமிகள் நிற்கும்? எந்த மலை கள் நிற்கும்? எந்தக் கடல்கள் நிற்கும்? என்று இந்தப் பூமியிலுள்ள உயிர் முழுவதும் மயக்கத்தை யடையத் தேவர்கள் அஞ்சி யிளைத்தார்கள்; கரிய மேகத்தை யொத்து விளங்கிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அநேக மலர் போன்ற திருவடிகளால் ஒப்பில்லாமல் நிலவறையில் இருந்தவரை அழியும்படி ஒத்திமிதித்தலால் எ-று.

கொண்டன் முழக்கென வப்புவி யைக்கடல் கொண் டெழு தற்கெதிருஞ், சண்டமு ழக்கென வன்பவ னக் கிளை தந்தமு ழக்கெனவே, வண்டின மொய்த்தெழு வண்டுள வத்தொடை வண்டுவரைத்திருமா, லண்டமு கட்டுற நின்றுசி ரித்தன னங்கணெ ருப்பெழவே.

(இ-ள்) மேகமுழக்கம் என்று சொல்லவும், பூமியைக் கடல்கொண்டு எழுதற்கு எதிரும் வேகத்தையுடைய முழக்கமென்று சொல்லவும், வலிமை பொருந்திய வாயுவின் கூட்டஞ்செய்த முழக்கமென்று சொல்லவும், வண்டுகள் மொய்த்தெழுகின்ற வளத்தையுடைய துளபமாலையணிந்த துவாரகைக்கு அரசாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அண்டமுகடுஅளாவநின்று அழகிய கண்களில் நெருப்பு உண்டாகச் சிரித்தார் எ-று. 201

ஒன்றுபடக்கடலம்புழு கப்பன வும்பர்குலத்தருவுஞ், சென்றுமுறிப்பன வெண்டிசை யிற்குல சிந்துரமெற்றுவவெண், குன்றமுடைப்பன பைம்பொனூரக் கிரிகொண்டு திரிப்பனவா, லன்று தனித்தனி நின்று மலைத்தரு ளங்கைகள் பற்பலவே.

(இ-ள்) அப்போது வெவ்வேறு யுத்தஞ்செய்த பல கையிலே சில கைகள் சமுத்திர நீரையெல்லாம் ஒன்றுபடுப்படுமொள்ளும், சிலகைகள் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் பஞ்சதருக்களையும் போய் முறிக்கும், சில கைகள் அட்டகுல பர்வதங்களையும் உடைக்கும், சில கைகள் மகாமேருவைச் சுற்றும் எ-று. 202

துகிரிதழ்வைத்து நல் வளைகண்முழக்கின தொடர் சில கைத்தலமே, யகிலம் வெருக்கொள வரிமழு வெற்றின வரிசில கைத்தலமே, புகலும் வடிக்கணை யுதண மெடுத்தன பொருசில கைத்தலமே, திகழ்விசயத்தொடு சிலைகள் குனித்தன சிலசில கைத்தலமே.

(இ-ள்) சிலகைகள் பவழம்போன்ற வாயிலே சங்குகளை வைத்து முழக்கஞ் செய்தன; சில கைகள் பூலோகம் அஞ்சும்படி எரிகின்ற மழுவாயுதங்களை எறிந்தன; சில கைகள் கொல்லுகின்ற கருடாஸ்திரங்களை எடுத்தன; சில கைகள் ஜயத்துடனே வில்லுகளை வளைத்தன எ-று. 203

வெங்கணையத்திரள் குந்தநி றப்படை வெம்புமுலக்கைகள் போர், பொங்கிய வச்சிர மூந்துக லப்பைகள் புண்கழு வர்க்கமயி, லெங்குமலைத்தெழு செஞ்சுரிகைத்திர டண்டமி வற்றிநெடுந், தங்கிய சக்கர பந்திதரித்தன தண்பல கைத்தலமே.

(இ-ள்) வெவ்விய வளைதடிகள் கைவேல்கள் வெம்பச்செய்யும் உலக்கைகள் போரைமிகச்செய்கின்றவச்சிராயுதங்கள் எறிகின்ற கலப்பைகள் குலவர்க்கங்கள் எவ்விடத்தும் போர்செய்து எழுகின்ற உடைவாள்கள் தண்டாயுதங்கள் பலபேர் தாங்கிய சக்ரபந்திகளாகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தன அநேகம் கைகள் எ-று.

மேலெழு மங்கதிர் வாளுறை போம்படி வீசின வான்புடையே, தோலினமேந்தின நீள்கவணேந்தின சோரிகள் சோர்ந்திடவே, ஞாலமெ லாப்பொரு தோமரம் வாங்கின நாவொரு மூன்றனவாஞ், சூலமொ டோங்கின பாசமொ டோங்கின சூழ்சில பூங்கரமே.

(இ-ள்) சில கைகள் மேலே எழுகின்ற அழகிய கிரணங்களையுடைய வாளாயுதங்களை உறைபோகும்படி வீசுதல் செய்தன, சில கைகள் கேடயங்கள் ஏந்தின, சில கைகள் நெடிய கவண்களேந்தின, சில கைகள் உதிரம் ஒழுகப் பூமி முழுவதையும் பொருகின்ற தோமரம் கொண்டன, சில கைகள் நாக்குகள் மூன்று என்னப்பட்ட சூலங்களோடு உயர்ந்தன, சில கைகள் பாசங்களோடு உயர்ந்தன எ-று. 205

சிலசில கைத்தல மடுகழ லிற்பல செறிகழல் கட்டினவே, சிலசில கைத்தல மறுகுபு யத்திடை செறிதொடை யிட்டனவே, சிலசில கைத்தல மணிகொளுரத்திடை பணிகடி ருத்தினவே, சிலசில கைத்தலம் விரல்கொடு சுட்டின செறுநர்தி கைத்திடவே.

(இ-ள்) சிலசில கைகள் கொல்லுகின்ற பாதங்களிலே வீரக்கழல்களைக் கட்டின, சிலசிலகைகள் புயங்களிலே மலர்மாலைக ளிட்டன, சிலசில கைகள் அழகினைக் கொண்ட மார்பிலே ஆபரணங்களைத் தரித்தன, சிலசில கைகள் சத்துருக்கள் திகைக்கும்படி விரல்களைக் கொண்டு சுட்டிக் காண்பித்தன எ-று. 206

மாயிரு ஞாலமெ லாம்வெளி யாயொளிர் மரகத சோபையுறப், போயிரு பாலும் வளைந்து வளைந்தெதிர் பொருமுனை வெம்படையோ, டாயிர மாயிர மங்கைபுறப்பட வண்டரு பாதவரும், பாயிர நான்மறை பாடிவியந்துப ணிந்துபு கழ்ந்தனரே.

(இ-ள்) மகத்தாகிய பெரிய பூமியெல்லாம் வெளியாய் விளங்குகின்ற மரகதத்தின் பிரகாசம் பொருந்த இரண்டு பக்கத்திலும்போய் வளைந்து வளைந்து எதிரே பொருகின்றமுனையையுடைப் வெவ்விய ஆயுதத்துடன் இரண்டாயிரம் கைகள் புறப்படத் தேவர்களும் முனிவர்களும் பாயிரமுள்ள நான்கு வேதங்களைப் பாடி அதிசயித்துப் பணிந்து புகழ்ந்தார்கள் எ-று. 207

ஆரண னேயரனேபுவ னங்க ளனைத்தையு மன்றுதவுங், காரண னேகரு ணாகர னேகம லாசனி காதலனே, வாரண மேபொது வேயொரு பேரிட வந்தருளும்புயலே, நாரண னேமுனி யேன்முனி யேலென நாகர் பணிந்தனரே.

(இ-ள்) பிரமதேவனே! உருத்திரமூர்த்தியே! புவனங்களையெல்லாம் அன்று உதவிய மகாவிஷ்ணுவே! கிருபைக்குஇடமானவனே! இலட்சுமிக்குக்கணவனே! கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே யென்று பொதுவாய் ஒரு பெயரிட்டு அழைக்க நானே அப்பேருக்கு உடையவன் என்று வந்த மேகவண்ணனே! நாராயணனே! கோபியாதே கோபியாதே என்று தேவர்கள் வணங்கினார்கள்.

மாதவ னேமுனி யேலெமை யாளுடை வானவனே முனியேல், யாதவ னேமுனி யேவித யத்திலி ருப்பவனேமுனியே, லாதவ னேமுனி யேன்மதி வெங்கனலானவ னேமுனியே, னீதவ னேமுனி யேன்முனி யேலென நின்றுப ணிந்தனரே.

(இ-ள்) மாதவனே! கோபியாதே, எங்களை அடிமையாகவுடையதேவனே! கோபியாதே, யாதவமரபில்வந்தவனே! கோபியாதே, அடியார்கள் மனத்தில் இருப்பவனே! கோபியாதே, சோம சூரியாக்கினியானவனே! கோபியாதே, சந்திரன் வெவ்விய அக்கினி இவர்களின் சொரூபமானவனே! கோபியாதே, நீதியை யுடையவனே! கோபியாதே, கோபியாதே என்று நின்று பணிந்தார்கள் எ-று. 209

கங்கைம கன்கதி ரோன்மக னம்பிகை காதன்மகன்றனய, ரங்கவை யின்கணி ருந்தநரா திப ரடையவெழுந்தடைவே, செங்கை குவித்த சிரத்தின ராயுணர்

வொன்றிய சிந்தையரா, யெங்கள் பிழையினை யின்று பொறுத்தரு ளென்றுப ணிந்தனரே.

(இ-ள்) வீஷ்மாசாரி, கர்ணன், திருதராட்டிரன், அவன் பிள்ளைகள், அங்கே சபையிலிருந்த ராஜாக்கள் எல்லோரும் எழுந்திருந்து சிரத்தின்மேல் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டவர்களாய் அறிவு மிகுந்த மனமுடையவராய் நாங்கள் செய்த தப்பிதத்தை இன்று பொறுத் தருள்வாய் என்று வணங்கினார்கள் எ-று. 210

கண்ண பொறுத்தருள் வெண்ணெய ருந்திய கள்வபொறுத்தருள்கார், வண்ணபொ றுத்தருள் வாம பொறுத்தருள் வரதபொ றுத்தருணீ, திண்ணமனத் துணர் வொன்றுமிலாதவர் செய்தபெரும்பிழையென், றண்ணன்ம லர்க்கழல் சென்னியில் வைத்தெதி ரன்றுதி த்தனரே.

(இ-ள்) கண்ணனே! பொறுத்தருள், ஆயர்பாடியில் வெண்ணெய் உண்ட கள்வனே! பொறுத்தருள், மேகவண்ணனே! பொறுத்தருள், வாமனே! பொறுத் தருள், வரதனே! பொறுத்தருள், சத்தியமாக மனத்திலே அறிவானது எவ்வளவுமில்லாத சிறியவர்கள் செய்த பெரும் பிழையை நீர் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களைச் சிரத்திலே வைத்துக்கொண்டு எதிரே நின்று அப்பொழுது துதிசெய்தார்கள் எ-று. 211

தேவரும்வாசவ னுந்தவருந்திசை முகனுநராதிப ரும், யாவரு மன்பினொ டாயிர நாமமு மெண்ணி யிறைஞ்சுதலான், மூவருமொன்றென நின்றருணுதனு முனிவுதவிர்ந் தருளா, மீவரு மண்டமு றுந்திரு மேனியொ டுங்கினன் மீளவுமே.

(இ-ள்) முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், இந்திரனும், திறமையுடைய தேவதேவனாகிய பிரமதேவனும் மனிதருக்குத்தலைவரான அரசர்களும் எல்லாரும் பக்தியுடனே ஆயிரந்திருநாமமும் தியானித்து வணங்கியபடியால் திரிமூர்த்திகளும் ஒன்று என்று சொல்லும்படி நின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் கோபம் நீங்கிக் கிருபைசெய்து உலகமெல்லாமாகிய திருமேனி மறுபடியும் அடக்கினார் எ-று. 212

தன்னிலு யர்ந்தவர் யாருமி லாமுகில் சதுர்மறை யின்படியே, யெந்நில மூந்திரு வடியின்ம றைந்திட விப்படி நின்றிடவும், பின்னையு மஞ்சிய யர்ந்தில னெஞ்சுபெ யர்ந்தில ஞசனமுஞ், சென்னியி லுங்கரம் வைத்திலன் வண்புகழ் சிறிதுமொ ழிந்திலனே.

(இ-ள்) தனக்கு உயர்ந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நான்கு வேதத்தின்படி எந்தப் பூமியும் திருவடியிலே மறைந்திட இப்படி நிற்கவும் பின்னும் அஞ்சி மனத்தில் வருந்துகிலன், தேக மசைகிலன், சிரத்திலே கரங்களும் கூப்புகிலன், வளத்தையுடைய அவர்கீர்த்தியைச் சிறிதும் சொல்லு கிலன் துரியோதனன் எ-று. 213

தொல்லவை யின்கணி ருந்தந ராதிப துன்மதி யாலெனை நீ, கொல்ல நினைந்தது நன்றென வன்றிறல் கூறின னெம்பெருமா, னெல்லையி னின்குல மூற்றும டிந்திட வுற்றும லைந்தொர்கணத், தெல்லையின் வெஞ் சமர் நூறுவன் யாவரு மேறுவர் வானுலகே.

(இ-ள்) பழைமையாயுள்ள இராஜசபையிலேயிருந்த துரியோதனராஜனே! துற்புத்தியினால் நீ என்னைக் கொல்ல நினைத்தது நல்லதென்று சொல்லி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சீக்கிரத்தில் உன்குலம் முழுவதும் மடிய யுத்தம் செய்து ஒரு கணநேரத்திற் கொல்லுவேன், அப்போது எல்லோரும் மேலுலகத்திலே ஏறு வார் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் எ-று. 214

அஞ்சின நின்னைய ழித்திட நின்னுட னன்றுபெ ருஞ்சமர்வாய், வெஞ்சுட ராயுத மொன்றுமெ டுக்கில மென்றுவி ளம்பியது, மெஞ்சம லைந்தெதிர் வந்துயிர் கொள்ளுது மென்று தனித்தனியே, பஞ்சவர் கூறிய வஞ்சின வாசக மும்பழு தாமெனவே.

(இ-ள்) உன்னைக் கொல்லுவதற்கு அஞ்சினேம், ஏனெனில் உன்னுடனே அன்று பெரிய யுத்தத்திலே வெவ்விய கிரணத்தையுடைய ஆயுதம் ஒன்றும் எடுக்க மாட்டோம் என்று சொல்லியதும், பாண்டவர்கள் தாம்வந்து சண்டையிட்டு உயிரைக் கொல்லுகிறோம் என்று தனித்தனியே சொல்லிய சபதமுள்ள பேச்சும் பழுதாகுமென்றல்லவோ? எ-று. 215

என்றுரை யாடிநெ டுங்கடல் வண்ணனெ ழுந்தரு ளப்பிறகே, சென்றன ரெம்முடி மன்னவ ரும்பணி சேர்கொடி யோனையலார், நின்றுப சாரமு ரைத்தவர் தம்மைநி றுத்திய னந்தரமே, வன்றிற லங்கர்பி ரானொடு கூறினன் மற்றொரு வாசகமே.

(இ-ள்) இப்படிச் சொல்லி நெடிய கடல்வண்ண ரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருள, பின்பு எல்லா அரசர்களும் அவர் பின்னே போனார்கள். சர்ப்பக் கொடி படைத்த அந்தத் துரியோதனனை யல்லாமல் நின்று உபசாரம் சொன்னபேர்களை நிறுத்திப் பின்பு வலிமையுள்ள திறலையுடைய அங்கதேசத்துக்கு அதி பதியாகிய கர்ணனுடன் ஒரு வார்த்தைசொன்னார். 216

வண்மையி னுலுய ரங்கர்குலாதிப மதிகுலம் வாழ் வுறவந், துண்மையி னுலுயர் மன்னவ ரைவரு முன்னி லுனக்கிளையோர், பெண்மையி னுலுயர் குந்திவ யிற் றிடை பெருமையி னுலிதயத், திண்மையி னுலுயர் நின்னையு மன்பொடு தினகர னல்கினனே.

(இ-ள்) கொடையினுலுயர்ந்த கர்ணமகாராஜனே! சந்திரவமிசம் வாழ்வது உண்மையினுல் உயர்ந்த பாண் டவர் ஐந்துபேரும் நினைக்குமிடத்தில் உனக்கிளையவர் கள்; பெண்மையிலுயர்ந்த குந்திமாதேவி வயிற்றிலே பெருமையினுலும் மனவலியாலும் உயர்ந்த உன்னையும் அன்புடனே சூரியன் பெற்றான எ-று. 217

ஏயுநெடுங்கொடி முரசுடை யோனையெ ழிற்றரு மன்றாவே, வாயுவ ழங்கினன் வீமனை நல்கினன் விச யனை வாசவனு, மாயுநி கழ்ந்திடு வேதம ருத்துவ ரன் பொட ளித்தனர்செந், தேயுவெ னுந்திற னகுலனை யுஞ்சக தேவனை யும்பெரிதே.

(இ-ள்) நெடிய முரசக்கொடி யுடைய தரும ராஜாவை அழகிய யமன் பெற்றான், வீமனை வாயுபக வான் பெற்றான், அருச்சுனனைத் தேவேந்திரன் பெற் றான், அக்கினி யென்னுந் திறலையுடைய நகுலனையும் சகதேவனையும் ஆயுள்வேதமறிந்த மருத்துவதேவர் கள் அன்புடனே பெற்றார்கள் எ-று. 218

அந்தணன் முன்றரு மந்திர மைந்தினி லறுவரை யுங்கடவுட், குந்திபயந்தனள் யானினியென்பல கூறுவ துங்களினீ, ரிந்தநிலம்பெறு வீர்தவிர் கிற்பெற யாரினி வேறுரியார், வந்தினி தும்பியர் தம்மொடு சேர்கென மாயன்மொ ழிந்தனனே.

(இ-ள்) துருவாசமுனிவர் அருளிய ஐந்துமந்திரத்திலே ஆறுபேரையும் தெய்வத்தன்மையுள்ள குந்திமாதேவி பெற்றனள். யான் பலபேச்சுச் சொல்லவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் இந்தப் பூமியைப் பெற்றாலும் விட்டுவிட்டாலும் உங்களைவிடப் பெறுதற்கு வேறே எவர் உரிமையுள்ளவர்களாவார்? இனி வந்து உன்னுடைய தம்பிமாரோடு சேரென்று சொன்னார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. ()

வேறு

கன்றால் விளவின் கனியுகுத்துங் குழையா னிரையின் கணமழைத்துங், குன்றன் மழையின் குலந்தடுத்துங் குலவுஞ் செல்வக் கோபாலா, வின்று லெனது பிறப்புணர்ந்தே னென்றன் புருகி யெம்பியர்பாற். சென்று லென்னை நீயறியச் செகத்தா ரென்றுஞ் சிரியாரோ.

(இ-ள்) பசுவின் கன்றினால் விளாமரத்தின் பழத்தை யுதிர்த்தும், மூங்கிற்குழலால் பசுக்கூட்டங்களை யழைத்தும், கோவர்த்தனகிரியால் மேகஞ்சொரிந்த மழையைத் தடுத்தும், பிரகாசிக்கின்ற செல்வத்தையுடைய கோபாலகிருஷ்ணரே! நீர்சொல்லுகையினாலே இன்று என்னுடைய பிறப்பை யறிந்தேன் என்று அன்பால் உருகி என் தம்பியரிடத்திற் போனால் என்னை நீயறிய உலகத்தார் எப்போதுஞ் சிரிக்கமாட்டார்களோ? எ-று.

ஆரென் றறியத் தகாதவென்னை யரசு மாக்கி முடி சூட்டிச், சீருந் திறமுந் தனதுபெருந் திருவுமெனக்கே தெரிந்தளித்தான், பாரின் றறிய நூற்றுவர்க்கும் பழி தீர்வென்றிப் பாண்டவர்க்கும், போரென் றறிந்துஞ் செய்ந்நன்றி போற்று தவரிற் போவேனே.

(இ-ள்) இன்னானென்று அறியத்தகாத என்னை அரசனாக்கிக் கிரீடந்தரித்துச் சிறப்பையுந்திறத்தையும்

தனது பெரிய செல்வத்தையும் எனக்கே தெரிந்து கொடுத்தான். அதுவுமல்லாமல் இன்று பூமியெல்லா மறிய அந்தத் துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவர்க்கும் குற்றமற்ற ஜயத்தையுடைய பஞ்சபாண்டவர்க்கும் யுத்தம் வந்து நேரிட்டிருக்கிறதென்று அறிந்தும், ஒருவன் செய்த நன்றியைக் காப்பாற்ருத பேர்களைப் போல் நான் போவேனே? என்ருன் கர்ணமகாராஜன்.

இரவிக் குரிய திருமதலை யிவ்வா றுரைக்க விசை வண்டு, விரவிப் பயிலுந் துழாய் முடியோன் வேருேர் மொழியும் விளம்பாம, லுரவிற் றடந்தோ ளூரவோனை யேகென்றருளி யொருசார்வெம், புரவித் தாமா நின் ருனை வருகென் றழைத்துப் புகல்கின்ருன்.

(இ-ள்) சூரியன் புதல்வனுகிய கர்ணன் இப்படி சொல்ல, வண்டுகள் இசைபாடுகின்ற துளபமாலையை யணிந்த கிரீடத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மற் ெருரு சொல்லுஞ் சொல்லாமல் வலிமை பொருந்திய வில்லையேந்திய தோள்களின் வலிமையுடைய கர்ண னைப் போவென்றனுப்பி ஒரு பக்கத்திலே நின்ற அஸ் வத்தாமனை வாவென்று அழைத்துச்சொல்வார் எ-று.

போயே கானம் பலதிரிந்து புகன்றவிரதம் பொய் யாதோ, ராயே வந்த பாண்டவர்களைந் தூர் வேண்ட மறுத்ததற்குச், சேயே யனைய சிலைமுனிவன் சேயே நாளைச் செருக்களத்தில், நீயே கரியென் றெடுத் துரைத்தா னெடியோன் றுளப முடியோனே.

(இ-ள்) காடுகளெல்லாம் போய்த் திரிந்தும் சொன்ன விரதம் பொய்யாமல் செலுத்திவந்த பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஐந்தூராவது கேட்க, இல்லையென்று துரியோதனன் மறுத்ததற்கு முருகக்கடவுளை யொத்த துரோணுசாரி குமாரனுன அஸ்வத்தாமாவே! நாளை யுத்தகளத்தில் நீயே சாட்சியாவாய் என்று எடுத்துச் சொன்னுர் நெடியவனும் துளபமணிந்த முடியை யுடையவனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 223

ஆனு வுனதாண் மைக்குநிக ரவனி தலத்தில் வேறுண்டோ, ஞானு திபனே போர்க்களத்தி னுகக் கொடியோன் பணிந்துன்னைச், சேனு பதியா கென்ரு

லுஞ் செலுத்தே னென்று நீமறுத்தி, யாரு லுய்வ ரைவருமற் றவர்பா லுனக்கு மன்புண்டே.

(இ-ள்) நீங்காத உன்னுடைய வலிமைக்குச் சமான மாய்ப்பூமியிலேஒருவருண்டோ? ஞானத்துக்கதிபனே! யுத்தகளத்திலே சர்ப்பக்கொடிபடைத்ததுரியோதனன் உன்னை வணங்கிச் சேனுதிபதியா யிருமென்று சொன்னாலும், நான் செலுத்தமாட்டேன் என்று மறுத்தாயானல், பஞ்சபாண்டவர்கள் பிழைப்பார்கள், அவர்களிடத்தில் உனக்கும் விசுவாசம் உண்டே என்ருர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 224

ஆயோ தனத்தி லடலரியே றனையான் றன்னை யிவ்வாறு, மாயோ னுரைத்துத் தன்விரலின் மணியாழியை மண்ணிடை வீழ்த்தான், சேயோனதனை யெடுத்தவன்றன் செங்கை கொடுக்க வாங்காமற், றூயோ யூர்கோள் பரிதிதனைச் சூழ்ந்த தகல்வான் மீதென்றே.

(இ-ள்) யுத்தத்திலே பெருமை பொருந்திய ஆண் சிங்கத்தை யொத்த அசுவத்தாமாவை இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்சொல்லித் தமதுவிரலிலிருந்த ரத்தினம் பதித்த மோதிரத்தைப் பூமியிலே நழுவவிட்டார். அசுவத்தாமா அதனை யெடுத்து அவர் கையிலே கொடுக்க வாங்காமல், பரிசுத்தமானவனே! ஆகாயத்திலே சூரியனைப் பரிவேடம் சூழ்ந்ததென்ருன் எ-று.

வரித்தா மரைக்கட் டிருநெடுமால் வான்வாய் நோக்க வரிவிற்கைப், பரித்தா மாவு மாழியுடன் பரிதி வடிவந் தனைப்பார்த்தான், கிரித்தாழ் கவிகைக் கருங்கள்வன் கிளர்நூன் முனிவன் மைந்தனையும், பிரித்தானவனுஞ் சூளுற்று னென்று ரிருந்த பேரவையோர்.

(இ-ள்) செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆகாயத்திலே பார்க்க நெடிய வில்லைக் கையிலேயுடைய அசுவத்தாமாவும் மோதிரத்துடனே சூரியன் வடிவைப் பார்த்தான். கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்த கள்வனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துரோணுசாரி குமாரனுகிய அசுவத்தாமாவையும் பிரிந்தான்; அவனும் சபதம்

செய்து!கொடுத்தான் என்றார்கள் பெரிய சபையிலிருந்தவர்கள் எ-று. 226

தனிவந் தகலுந் தூதனைப்போய்த் தானே யணுகித் தடஞ்சாப, முனிவன்புதல்வன் மோதிரந்தொட் டருஞ் சூண் முன்னர் மொழிகின்ற, னினிவந் துறவாய் நின்றாலு மெங்ஙன் றெளிவ திவனையெனத். துனிவந்தாசர் முகநோக்கிச் சொன்ன னிடியே றன்னனே.

(இ-ள்) தனியே வந்துபோகுந் தூதனிடத்தே தானே பலவந்தமாய்ப் போய்த் துரோணாசாரி குமாரனாகிய அசுவத்தாமா மோதிரத்தைத் தொட்டு அரிய சபதம் எதிரே சொல்லுகின்றான். ஆகையால் இனி வந்து நம்முடனே சிநேகமாய் நின்றாலும் எப்படி இவனையோக்கியனென்று அறிவது? என்றுகோபித்து ராஜாக்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்ன இடியேற்றை யொத்த துரியோதனன் எ-று. 227

துளியார் மதுவின் வலம்புரிந்தார்த் துரியோதனன் றான் சொல்லியது, மொளியா ரவையில் வாள்வேந்த ரொருவர்க் கொருவ ருரைத்தனவுங், களியா னையன்ன் செவிப்படலுங் கலங்கிச்சித்த மிவரென்னைத், தெளியா வண்ணம் பேதித்தான் றிருமா லென்றே சிந்தித்தான்.

(இ-ள்) துளிகள் நிறைந்த தேனையுடைய நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையை அணிந்த துரியோதனராஜன் சொல்லியதும், பிரகாசம் நிறைந்த சபையிலே வாளாயுதத்தையுடைய அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசியவைகளும் களிப்பினைக்கொண்ட ஆண் யானைக்குச் சமானமாகிய அசுவத்தாமா காதிலே விழுந்தவளவில் மனம் கலங்கி இந்தச்சபையில் உள்ளவர்கள் என்னைத் தமக்கு அனுகூலனென்று தெளியாவிதம் பேதப்படுத்தினர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் என்று நினைத்தான்.

கண்ணத் துளப முடியோனுந் தனித்தங் கிருந்து தன் மனத்தி, னெண்ணம் பலித்த தெனமகிழ்ந்தே யிளையோன் றனக்கு விடைநல்கி, விண்ணின் றமரார் மிகத்துதிக்க விதுரன் மனையின் மேவியபின், றிண்ணங் கடவுட் குலவரசன் வருமா றறிந்து சிந்தித்தான்.

(இ-ள்) குளிர்ந்த துளபமாலையையணிந்த முடியை யுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் தனிப்பட்டு அங்கே யிருந்து தன் மனத்திலே நினைத்த எண்ணம் பலித்த தென்று சந்தோஷித்து அசுவத்தாமனுக்குச் செலவு கொடுத்துவிட்டு ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் மிகவுந் துதிசெய்ய விதுரன் அரண்மனைக்குப் போனபின்பு தேவர்கட்கு அரசனாகிய இந்திரன் வரும்படி தெரிந்து நினைத்தார் எ-று. 229

அந்தக் கணத்தில் வந்திறைஞ்சு மாகண் டலனை முக நோக்கிக், கந்தத் துளப முடியோனுங் கண்ணுங் கருத்துங் களிகூரத், தந்தத்தொழிலி னரிசுமந்த தவிசி னிடையே யுடனிருத்தி, முந்தக் கருது கின்றவினை முடிப்பா னுபாய மொழிகின்றான்.

(இ-ள்) அந்த க்ஷணத்திலே வந்து வணங்கிய இந்திரனை முகத்தைப் பார்த்து வாசனை பொருந்திய துளபமாலையை யணிந்த முடியையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானும் கண்ணுங் கருத்துங் களிப்பை அடைந்து யானைத் தந்தங்களால் செய்த சிங்காதனத்திலே உட்காரவைத்துக்கொண்டு தான் நினைக்கின்ற காரி யத்தை முடிக்கும்பொருட்டு உபாயஞ்சொல்லுகிறார் எ-று. 230

கிரியின் சிறகை யரிபடையாய் கேண்மோ வாண் மைக் களமீதில், வரிவெஞ் சிலைக்கை விசயனுக்கு மாறாய் முனிந்து வருகின்ற, வெரியுங் கனல்வாய் விட வரவொன் றிவனுக் குற்ற பகையான, வரியின் புதல் வன் றனக்கொருபே ரம்பா கியதா ரறியாதார்.

(இ-ள்) மலைகளின் சிறகையறுத்த வச்சிராயுதத்தை யுடைய இந்திரனே! கேள்; ஆண்மையாக யுத்தகளத் தில் நீண்ட வெவ்விய வில்லையுடைய அருச்சுனனுக்கு மாறாகக் கோபித்து வருகின்ற விஷநெருப்பை வீசு கின்ற வாயையுடைய அச்சுவசேனன் என்கிற சர்ப்பம் ஒன்று இவனுக்குப் பகையாகிய சூரியன் குமாரனான கர்ணனுக்கு ஒரு அம்பாகியிருப்பதை அறியாதவர்கள் யார்? எ-று. 231

கன்னன் விசயன் றனைக்கொல்லிற் கடற்பார் முழு துங் கண்ணில்லா, மன்னன் புதல்வன் றனக்கேயா மொழிந்தோர் தாமு மடிந்திடுவார், முன்னஞ் சூதின் மொழிந்தபகை முடியா திருந்தி னவர்க்கன்று, நின் னெஞ்சறிய யானறிய நினக்கே வசையு நிலையாமே.

(இ-ள்) கர்ணன் அருச்சுனனைக் கொன்றால் சமுத் திரம் சூழ்ந்த பூமிமுழுதும் திருதராட்டிரன் புத்திர னாகிய துரியோதனனுக்கே யாகும்; மற்றைப் பாண்ட வரும் இறந்துவிடுவார்கள்; சூதினாலே சொன்ன பகையை முடியாதிருந்தால், அவர்களுக்குக் குற்றம் நிலையாகும் என்றார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எ-று. 232

கவசங் கனக குண்டலமென் றிரண்டு புனையிற் கற்பாந்த, திவசம் பொரினுங் கன்ன னுயிர் செருப்பார் மண்ணிற் சிலருண்டோ. வவசங்கிளை ருறத்துணைவ ரரற்றக் களத்தி லடுகுரங்குத், துவசம் படைத்தோன் படும்பயந்த துணைவா வின்னே சொன்னேனே.

(இ-ள்) கவசம் சொர்ணகுண்டலம் என்று சொல் லும் இரண்டும் தரிப்பானேயானால் கற்பமுடிவுநாள் வரைக்கும் யுத்தம் செய்தாலும் கர்ணன் உயிரைப் போக்குவார் பூமியிலே சிலபேருண்டோ? பந்துக்க ளெல்லாம் பரவசப்பட, உடன்பிறந்தவர்களை யுத்த களத்தில் அநுமக்கொடி படைத்த அருச்சுனன் படுந் துயரத்தைத் துணைவனே! இன்றேசொன்னேன் எ-று.

வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கு மறைநூ லவர்க்குங் கடவுளர்க்கு, மில்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிறந்தோர் தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ், சொல்லா தவர்க்குஞ் சொல் பவர்க்குஞ் சூழுஞ் சமயாதிபர்களுக்கு, மல்லா தவர்க்கு மிரவிமக னரிய தான மளிக்கின்றான்.

(இ-ள்) செயல் இல்லாதவர்களுக்கும், கலையிலே வல்லவராகிய வித்துவான்களுக்கும், வேதத்திலே வல்ல பிராமணர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், இல்லா தவர்களுக்கும், உள்ளவர்களுக்கும், இறந்தவர்களுக் கும், துறந்தவர்களுக்கும், சொல்லாதவர்களுக்கும், சொல்லுகிறவர்களுக்கும், சமயங்களிலே விசேஷமான

வர்களுக்கும், இவை அல்லாதவர்களுக்கும் சூரியன் புத்திரனாகிய கர்ணமகாராஜன் அரிய தானம் கொடுக்கின்றான் எ-று. 234

மைந்தற் குறுதி நீவேண்டின் வல்லே முனிவர் வடிவாகிச், சந்தப் பனுவ லிசைமாலைத் தானு கரனை விரைந்தெய்தி, யந்தக் கவச குண்டலங்க ளளிப்பா யென்றா லவனென்று, மிந்தப் புவியின் மறுத்தறியா னுயிரே யெனினு மீந்திடுவான்.

(இ-ள்) உன் புத்திரனாகிய அருச்சுனனுக்கு நீ உறுதி செய்ய வேண்டினாயாகில் வல்லமையுள்ள இந்திரனே! பிராமணருடைபவடிவம்கொண்டு சந்தத்தை யுடைய கவிமாலையைக்கொண்ட தானத்துக்கிடமாகிய கர்ணனிடத்தில் சீக்கிரம்போய் அந்தக் கவசகுண்டலங்களைத் தருவாய் என்று கேட்டால், அவன் ஒன்றாவது இந்தப் பூமியிலே இல்லையென்று சொல்லி யறியான்; உயிரைக் கேட்டாலும் கொடுப்பான் எ-று. 235

இரண்டுமவன்பா னீகவரி னிருந்தே ரூர்ந்திப்படி யரசர், திரண்டுவரினும் வெஞ்சமரிற் றிண்டேர் விசய னெதிர் நில்லார், முரண்டு பொருவிற் கன்னனுந்தன் முன்னே யெய்தி முடிசிதறிப், புரண்டு மறியு மென வணங்கிப் புத்தே ளரசன் போகின்றான்.

(இ-ள்) அந்தக் கவசகுண்டலங்கள் இரண்டையும் நீ வாங்கிக்கொண்டாயானால் பெரிய தேரிலேறிக்கொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள அரசர்கள் திரண்டு வந்தாலும் வெவ்விய வில்லைக் கையிலே யுடைய விஜய பலமுள்ள அருச்சுனன் முன்னே நிற்கமாட்டார்கள்; மாறுபட்டுப் பொருகின்ற வில்லையுடைய கர்ணனும் அவன் முன்னே வந்து தலை யறுப்புண்டு மண்ணிற் புரண்டு மடிவான் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல, அதுகேட்டு வணங்கிப் போகின்றான் தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் எ-று. 236

வேறு

தண்டு தாளெனக் குனிந்துட லலமரத் தாளிணை தளர்ந்து தள்ளாடக், கண்டி யாவருங் கைதொழக்

கவித்தகைக் குடையுடன் கங்கைநீர் நுரையை, மொண்டுமேலுறச் சொரிந்ததாமெனநரை திரையுடன் மூப்பொரு வடிவங், கொண்ட தாமென வொருமுனி யாகியே கொற்றவன் வாயில்சென் றடைந்தான்.

(இ-ள்) சிவிகையின் தண்டுபோலத் தேகம் வளைந்து சுழற்சியடைய, கால்கள் தளர்ந்து தள்ளாட, எவர்களும் பார்த்துக் கைதொழ, கையிலே ஒரு குடையும் கங்கை நீரிலிருக்கும் நுரையை கொண்டு மேலே சொரிந்ததாகுமென்று சொல்ல, நரை திரைகளுடனே மூப்புத்தன்மையே ஒரு வடிவம் கொண்டதாம் என்று சொல்ல ஒரு பிராமண வடிவாகிக் கர்ணன் அரண்மனை வாசலிலே போனான் தேவேந்திரன் எ-று. 337

அடுத்த தானமும் பரிசிலு மிரவலர்க் கருளுடன் மூற்பக லளவுங், கொடுத்து நாயகன் புகுந்தன னாளை நீர் குறுகுமி னென்றவன் கோயிற், றடுத்த வாயிலோர் மீளவு முணர்த்தலிற் றலைவனுந் தருகென விரைவின், விடுத்த நான்மறை முனியைமுன் காண்டலும் வேந்தனுந் தொழுதடி வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்) அடுத்திருக்கின்ற தானமும், யாசகமும், இரப்போர்க்குக் கிருபையுடனே பதினைந்து நாழிகை யளவுங் கொடுத்து, கர்ணமகாராஜன் அரண்மனைக் குப் போய்விட்டான்; நாளைய தினம் நீர் வாரும் என்று அவன் அரண்மனையில்தடுத்த வாசற்காரர் மறுபடியும் சென்று சொன்னதால், கர்ணமகாராஜன் அவரை அழையும் என்று சொல்லச் சீக்கிரத்திலே அவரும் போக, அவரைக் கண்டமாத்திரத்திலே கர்ணனும் தொழுது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான் எ-று.

என்ன மாதவம் புரிந்தனன் பரிந்துநீ யீண்டெழுந் தருளுதற் கென்று, பொன்னி னாசனத் திருத்தி மெய் யருளுடன் பூசையு முறைமுறை புரிய, வன்ன வேதியன் றளர்ந்தவென் னடையினா லானதே பிற்பகலென்று, சொன்ன வேலையி னகைத்தனக் களிப்பனீ சொன்னவை யாவையு மென்றான்.

(இ-ள்) என்ன தவம் செய்தேன் அன்புவைத்து நீர் இங்கே எழுந்தருளுதற்கென்று பொன்னினால்

செய்த ஆசனம்போட்டு, அதிலிருத்தி உண்மைப் பக்தி யுடனே கிரமமாகப் பூசைசெய்ய, அந்தப் பிராமணன் தளர்ச்சியையுடைய என்னுடைய நடையினுலே இங்கே வர இரண்டு சாமத்திற்கு மேற்பட்டதென்று சொன்ன போது கர்ணமகாராஜன் நகைத்து, நீர்கேட்ட பொரு ளெல்லாம் உமக்குக் கொடுப்பேன் என்ருன் எ-று. 239

அருத்தி யீதல்பொற் சுரதரு வினுக்குமற் றரிது நீ யளித்தியோ வென்று, விருத்த வேதியன் மொழிந்திட நகைத்து நீ மெய்யுயிர் விழைந்திரந்தாலுங், கருத்தி னேடுனக் களித்திலே னெனினெதிர் கறுத்தவர் கண் ணிணை சிவப்ப, வுருத்த போரினிற் புறந்தரு நிரு பர்போ யுறுபத முறுவனென் றுரைத்தான்.

(இ - ள்) ஆசைப்பட்டவைகளைக் கொடுப்பதற்குப் பொன்மயமாகிய தெய்வலோகத்தில் இருக்கும் பஞ்ச தருவுக்கும் அருமையாகும்; நீ கொடுப்பையா? என்று அந்த விருத்தப் பிராமணன் சொல்லச் சிரித்து, நீ உடலையும் உயிரையும் விரும்பி யாசித்தாலும், உள்ளன் புடனே உனக்குக் கொடாமற் போனேனேயானுல் பகைவர் கண்கள் சிவக்க எதிர்த்துப் பொருகின்ற யுத்த களத்திலே முதுகு காட்டுகின்ற அரசர்கள் அடையும் பதத்தை யான் அடைவேன் என்ருன் கர்ணமகா ராஜன் எ-று. 240

வந்த வந்தணன் கவசகுண் டலங்களை வாங்கிநீ வழங்கெனக் கென்னத், தந்த னன்பெறு கெனவவன் வழங்கவிண் டலத்திலோர் தனியசரீரி, யிந்தி ரன்றனை விரகினுன் மாயவ னேவினுன் வழங்கலீ யெனவுஞ், சிந்தை யின்கணோர் கலக்கமற் றளித்தனன் செஞ்சுடர்த் தினகரன் சிறுவன்.

(இ - ள்) வந்த பிராமணன் நீ தரித்திருக்கின்ற கவச குண்டலங்களை வாங்கிக்கொடு என்று கேட்க, இதோ கொடுத்தேன் கொள்வாயென்று கொடுக்க, ஆகாயத்திலே ஓர் அசரீரிவாக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஓர் உபாயத்தினுலே இந்திரனை அனுப்பிவைத்தார்; நீ கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவும், மனத்திலே

ஒரு கலக்கம் இல்லாமல் கொடுத்தான் சூரியன் புதல்வனுன கர்ணமகாராஜன் எ-று. 241

அண்டர் யாவரு மலர்மழை பொழிந்தன ரந்தர துந்துபி யார்ப்பக், கொண்டல் வாகனன் கொண்ட மெய் யொழிந்துதன் கோலமெய் யுடன்வெளி நின்ருன், கண்டு மாமன முருகியே களித்திடுங் கன்னனுக் கந்நெடுங் கடவுண், மண்டு போரினில் வயந்தரு மிது வென மற்ருெரு கொற்றவே லெடுத்தே.

(இ-ள்) அப்போது தேவர்கள் யாவரும் புஷ்ப மாரி பொழிந்தார்கள். தேவ துந்துபிசப்திக்க மேக வாகனனுன இந்திரன் தான் கொண்ட விருத்தப் பிராமண வேடம் நீங்கித் தனது நிசரூபத்துடனே எதிர் நின்ருன்; அது கண்டு மனமுருகிச் சந்தோஷித்த கர்ணமகாராஜனுக்கு, அந்த இந்திரன் மிகுந்த யுத்தத்திலே இது ஜயத்தைக் கொடுக்குமென்று வெற்றியுள்ள வேலாயுதத்தை யெடுத்து எ-று. 242

வெலற்க ருந்திறல் விசயன்மே லொழித்துநீ வெஞ்சின மடங்கல்போ னெஞ்சிற், கலக்க மொன்றறப் பொருதிறல் புனைந்திடு கடோற்கசக் காளைதன் னுயிரே, யிலக்கு வந்தெதிர் மலைந்தபோ திதற்கென வேவென மறையையு மியம்பிச், சொலற்க ரும்புகழ்ச் சுரபதி கொடுப்பவத் தோன்றலுந் தொழுதுகைக்கொண்டான்.

(இ-ள்) வெல்லுதற்கரிய திறலையுடைய அருச்சுனன்மேல் விடுவதை யொழித்து, நீ வெவ்விய கோபத்தையுடைய சிங்கத்தைப்போல் நெஞ்சிலே ஒரு கலக்கமில்லாமல் போர் செய்கின்ற கடோற்கசனுடைய உயிரே இதற்கு லக்ஷியமாகும். அவன் வந்து உன்னை எதிர்க்கும்போது இதை விடுவாயென்று வேதமந்திரமுஞ்சொல்லி, சொல்லுதற்கு அரிய கீர்த்தியையுடைய இந்திரன் கொடுக்க, அந்தக் கர்ணனும் வணங்கிக் கையிலே வாங்கிக் கொண்டான் எ-று. 243

நிரந்த ரம்புகழ் நிலைபெறுங் கன்னனை நெஞ்சுற மகிழ்ந்தவ ணிறுத்திப், புரந்த ரன்பசுந் தண்டுழா யணிந்திடும் புயல்வண னிருந்துழிப் போந்தே, யிரந்து

சென்றுதான் மொழிந்தது மவ்வள வீந்தது மாங்கவற் கிசைத்தான், வரந்த ருந்திரு மாலதை வினவியவ் வாசவன் றனக்குரை வழங்கும்.

(இ - ள்) எப்போதும் நிலைபெற்ற புகழுடைய கர்ணமகாராஜன் செய்கையைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து அவனை அங்கே நிறுத்திவிட்டு, இந்திரனானவன் பசிய குளிர்ந்த துளபமாலையை அணிந்த மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருந்த இடத்திற்குப்போய் தான் போய்க் கேட்டதும், கர்ணன் கொடுத்ததும் அவருக்குச் சொன்னான். அப்போது வரத்தைத் தருகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதைக்கேட்டு அந்த இந்திரனுக்குச் சொல்லுவார் எ-று. 244

உண்மை யாகவெஞ் சமர்முகத் தெறிபடை யொன் றும்வந் திடலுற வொட்டாத், திண்மை யாலுயர் கவச குண் டலங்களைச் சென்றிரந் தவற்கிவன் கொடுத்தா, னெண்மையாயினுங் கிளைஞரே யேற்பினு மியல்பிலாப் புன்செல்வ ரீயார், வண்மை யாளர்தம் மாருயிர் மாற்றலார் கேட்பினு மறுக்கிலா ரென்றே.

(இ - ள்) சத்தியமாக வெவ்விய யுத்த முகத்திலே வீசுகின்ற ஆயுதங்கள் ஒன்றும் தேகத்திலே படவொட்டாத உறுதியாலுயர்ந்த கவச குண்டலங்களை இரந்த இந்திரனுக்கு அந்தக் கர்ணன் கொடுத்தான் ஆகையால் எளியதாய் இருந்தாலும் பந்துக்களே யேற்றாலும் இயற்கை குணமில்லாத அற்பசெல்வத்தை யுடையவர்கள் கொடுக்கமாட்டார்கள். தியாகியானவர்கள் தம்முடைய உயிரைச் சத்துருக்கள் கேட்டாலும் இல்லையென்று மறுக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லினர். 245

வாசவன் றனக்கு விடைகொடுத் ததன்பின் வந்த காரியந்தனை முடிப்பான், கேசவன் றனது தாதையோடுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக்கிட்டித், தேசவன் றந்த குரிசில்பால் விரைவிற் செல்கெனப் பயந்தசேயிழையும், பாசமுன் னுறமா லேவலாற் றனது பாதபங் கயஞ்சிவப் பித்தாள்.

(இ - ள்) தேவேந்திரனுக்குச் செலவுகொடுத்து அனுப்பிவிட்டுத் தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்

றும் பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தன் தகப்ப ஞேடுபிறந்த உறவுமிகுந்த குந்திதேவியை அடைந்து, சூரியன்பெற்ற குமாரனுன கர்ணனிடத்தில் சீக்கிரமா கப்போ என்று சொன்னுர். அவளும் அன்பானது முன்னே தன்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய ஏவுதலி ஞலே தன்னுடைய பாதஞ் சிவக்கப்போனுள் எ-று.

வந்து குந்திநின் கோயிலெய் தினளென வாயிலோ ருரைத்திட மைந்தன், மூந்து மன்புடன் ருெழுதெதிர் கொண்டுநன் மூறைமையா லாசனத் திருத்தி, யிந்து வின் கதிர் கண்டுமேன் மேலுமுற் றிரங்கிவான் கரை கடந் தேறுஞ், சிந்து வெண்டிரைச் சிந்துவொத் துருகுந் தெரிவையையோ டுரைசில செப்பும்.

(இ-ள்) குந்திதேவி உன் அரண்மனையில் வந் தாள் என்று காவற்காரர் சொல்லப் புத்திரனுகிய கர்ணன் மிக அன்புடனே வணங்கி எதிர்கொண்டு போய்க்கிரமப்படி ஆசனங்கொடுத்து அதிலேயிருக்கச் சொல்ல, அப்போது சந்திர கிரணங்களைக் கண்டு மன மகிழ்ந்து இரக்கமூற்று வன்மைபொருந்திய கரையைக் கடந்து அலையை வீசுகின்ற சமுத்திரத்தையொத்து மனமுருகும் அந்தத் தாயுடனே சில வார்த்தைகள் பேசுவான் அந்தக் கர்ணமகாராஜன் எ-று. 247

அன்னை வந்ததென் னருந்தவப் பயனென வன் பினு லின்புற வணங்கி, யென்னை வந்தவா றென்னமற் றவளுமே யீன்றதா யானுனக் கென்று, முன்னை வந் தொரு மந்திரந் தவமுனி மொழிந்ததுங் கதிரவ னருளாற், பின்னை வந்ததும் பேழையில் விடுத்ததும் பிழை யிலா துரைத்திடக் கேட்டே.

(இ-ள்) தாயே! நீ வந்தது யான்செய்த தவத்தின் பிரயோஜனம் என்று அன்பினுலே இன்பம் பொருந்த வணங்கி, வந்தகாரியம் என்ன? என்று கேட்க, அவள் நான் உனக்குப் பெற்ற தாய் என்றும், முன்னே துர் வாசமுனி வந்து ஒரு மந்திரம் சொன்னதும் சூரிய ஞலே நீ பிறந்ததும் உன்னைப் பெட்டியில் விடுத்ததும் பிழையில்லாமற் சொல்லக்கேட்டு எ-று. 248

மாய ஞர்விர கிதுவென மனத்தினின் மதித்து வந் தளித்திடும் வள்ள னீய நாளெனைப் பயந்தவ

ளென்னினு நின்மொழி நெஞ்சுறத் தேறேன், பேய ரைர்சிலர் பேரறி வின்மையாற் பெற்றதா யெனக்கென வந்து, தூயநாகரி னமைந்ததோர் துகிலாற் றுன்பமுற் றெழும்புருவானார்.

(இ - ள்) இது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய உபாயம் என்று மனத்திலே நினைத்து, வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கப்பட்ட தியாகியாகிய கர்ணமகாராஜன் நீ அந்த நாளிலே என்னைப் பெற்றவள் என்று சொன்னாலும் உன் பேச்சை என் மனம் பொருந்தத் தெளியமாட்டேன்; பேயையொத்த சிலமகளிர் நல்ல அறிவில்லாமையால் என்னைப் பெற்ற தாய்மார் என்று வந்து பரிசுத்தமாகிய நாகரிகமாயுள்ள ஒரு வஸ்திரத்தால் அவர்கள் எல்லாம் துன்பப்பட்டு எழும்புருவு ஆனார்கள் எ-று. 249

அடாது செய்தவர் படாதுபட் டனரெனு மங் கர்கோ னருண்மொழி கேட்டுத், தடாத வன்புடைக் கெடாதநன் மொழி பகர் தையலு மையலிற் றவிர்ந்து, படாம தென்கையிற் றருகென வருதலும் பயந்திலே னெனிலெனை முனியென், றெடாவி ரித்தலைத் துடற் படப் போர்த்தெதி ரீன்றதா யாமென விருந்தாள்.

(இ - ள்) அடாத காரியத்தைச் செய்து அவர்கள் படாதபாடும் பட்டார்கள் என்று சொல்லும் அங்க தேசாதிபதியாகிய கர்ணமகாராஜன் சொல்லக்கேட்டுத் தடுக்காத அன்பினையுடைய கெடாத பரிசுத்தமாகிய சொல்லைச் சொல்லிய குந்திமாதேவியும் மயக்கத்தினின்று நீங்கி அந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவா என்று வாங்கி உன்னைப் பெறாதிருந்தேனே யானால் என்னைக் கோபிப்பாய் என்று அதையெடுத்து விரித்து உதறித் தேகமுழுவதும் போர்த்தும் அவனைப் பெற்ற தாயென்று சொல்ல விருந்தாள் எ-று. 250

இருந்த தாயீன்ற வன்றுபோ லுருகி யிருதடங் கொங்கைபால் சொரிந்தா, ளருந்துவான் போல விரவி சேய் விரும்பி யாதரத் துடன் புளகானன், புரிந்ததா யன்போ டிறுகுறத் தழுவிப் பொன்முடி மோயின

ஞயிராப், பரிந்துநா னன்றே யுனைவளர்த் தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்திலே னென்ருள்.

(இ-ள்) இப்படியிருந்த தாயும் அன்றே பெற்றவள் போலே பருத்த இரண்டு கொங்கைகளிலும் பால் சொரிய நின்ருள். அதைப் புசிக்கின்ற இளம்பிள்ளை போலக் கர்ணனும் புளகித்து விதிவழி நீங்கினுன். மிகுந்த அன்புடனே பக்கத்திலே பொருந்தத் தழுவிப் பொன்முடி யணியும் உச்சியை மோந்து, அன்புடையவளாய்ப் பரிவு செய்து, நானும் அன்றுன்னை வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்யவில்லை என்ருள் குந்திமா தேவி எ-று. 251

வருகவென் மதலா யிளைஞரை வருநின் மலரடி யன்பினுல் வணங்கி, யுரிமையான் மனமொத் தேவலே புரிய வொருதனிச் செய்யகோ லோச்சி, யரசெலாம் வந்துன் கடைத்தலை வணங்க வாண்மையுஞ் செல்வமும் விளங்கக், குருகுலா திபர்க்குங் குரிசிலாய் வாழ்வு கூர்வதே கடனெனக் குறித்தாள்.

(இ-ள்) புத்திரனே! நீ வரக்கடவாய்; உன் தம்பிமாராகிய பஞ்சபாண்டவரும் என்னுடைய மலர் போன்ற பாதத்தைப் பக்தியினுலே வணங்கி ஒருமித்து மனமொத்து உனக்கு ஏவல்செய்ய ஒப்பற்ற செங்கோல் செலுத்தி இராஜாக்களெல்லாம் வந்து உன் கடை வாயிற்படியில் நின்று வணங்க, ஆண்மையுஞ் செல்வமும் விளங்கக் குருகுலத்திலேயிருந்த அரசர்களுக்கு எல்லாம் அரசனுகிய வாழ்வை யடைவது முறை யென்று சொன்னுள் குந்திமாதேவி எ-று. 252

பெற்றநீர் மகவன் பிலாமையோ வன்றிப் பெரும் பழி நாணியோ விடுத்தீ, ரற்றைநாட் டொடங்கி யென்னையின் றளவு மாருயிர்த் துணையெனக் கருதிக், கொற்றமா மகுடம் புனைந்தர சளித்துக் கூடவுண்டுரிய தம் பியருஞ், சுற்றமா னவரு மென்னடி வணங்கத் தோற்றமு மேற்றமு மளித்தான்.

(இ-ள்) என்னைப் பெற்ற நீர் பிள்ளையாசை யில்லாமலோ? அல்லாமல் பெரிய பழிக்கு நாணியோ?

விட்டுவிட்டீர்; அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் என்னை உயிர்த்துணையாக நினைத்து வெற்றியுள்ள பெருமை பொருந்திய முடியைசூட்டி. அரசளித்துக் கூடவுண்டு தன்னுடைய அருமையாகிய தொண்ணூற்றென்பது தம்பிமாரும் பந்துக்களும் என்னுடைய பாதத்தை வணங்கப் பிரகாசத்தையும் உயர்வையும் கொடுத்தான்.

மடந்தை பொற் றிருமே கலைமணி யுகவே மாசறத் திகழுமே காந்த, விடந்தனிற் புரிந்தே நானயர்ந் திருப்ப வெடுக்கவோ கோக்கவோ வென்றான், றிடம் படுத் திடவே லிராசரா சனுக்குச் செருமுனைச் சென்று செஞ் சோற்றுக், கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங் கருமமுந் தருமமு மென்றான்.

(இ - ள்) குற்றமற்றுப் பிரகாசிக்கின்ற ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் நான் அவன் மனைவி பானுமதியினது பொன்னினால்செய்த அழகிய மேகலைமணிகளை உதிரச் செய்து, அவன் வருதலைக் கண்டு நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு இருக்க, அப்போது எனக்குத் திடஞ் சொல்லி அந்த மணிகளை எடுக்கவோ? எடுத்துக் கோக்கவோ? என்றான். அப்படிப்பட்ட மெய்ம்மை படைத்துள்ள அரசர்க்கு அரசனாகிய துரியோதனனுக்கு யுத்தமுகத்திற்போய்ச் செம்மையாகிய சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே இனி எனக்குக் கீர்த்தியுந் தொழிலுந் தருமமும் என்றான் கர்ணமகாராஜன் எ-று. 254

பின்னையும் பற்பன் மொழிந்தபின் பலவும்பேசி யென் பூசலோ விளைந்த, துன்னிநீ ரிங்கு வந்ததென் கரவா துண்மையா லுள்ளவா றுரைமி, னென்னமைந் தனுமிப் பரிசினு லுரைப்ப வீன்றறத் துறந்தவன் றையினு, மன்னைநெஞ் சழிந்தே யிருகணீர் சொரிய வலறிவாய் குழறி நொந் தழுதாள்.

(இ - ள்) மறுபடியும் அநேக வார்த்தைகள் பேசி இனிப் பலவார்த்தைகள் பேசி யாவதென்ன? யுத்தம் விளைந்திருக்கின்றது; என்னை இப்போது நீர் நினைத்து வந்து அழைப்பது யாது? உண்மையாக உள்ளபடி சொல்லும் என்று கர்ணமகாராஜன் இத்தன்மையி

ஞலே சொல்லப்பெற்று ஆற்றிலேவிட்ட அந்நாளி னும் மிக மனம் வருந்தி இரண்டு கண்களிலும் நீர் சொரிய, அலறி வாய்குழறி நொந்து அழுதாள் குந்தி தேவி எ-று. 255

ஆண்டுமா மகனு மிருகணீர் துடைத்தவ் வன்னை யைப் பன்முறை தேற்றி, மூண்டவல் வினையின் பய னலாதியார்க்கு முயற்சியால் வருவதொன் றுண்டோ, வேண்டும்யா வையுமே தருகுவே னீரும் வேண்டிய வேண்டுக வென்னப், பாண்டுவின் றிருமா மனைவியு மதற்குப் பண்பிஞ லின்னன பகர்வாள்.

(இ-ள்) கர்ணனுகிய புத்திரனும் இரண்டு கண்களி னின்றும் வருகின்ற நீரைத் துடைத்து, அந்தத் தாய்க் குப் பலதரந் தேறுதல் சொல்லி மூண்டிருக்கின்ற தீவினைப் பயனல்லாமல் யார்க்கும் முயற்சினுலே வரு கின்ற காரியமுண்டோ? நீர் என்னை என்ன கேட்கின் றீரோ அவையெல்லாந் தருவேன்; நீர் விரும்பியதைக் கேளும் என்று சொல்லப் பாண்டுமகாராஜனுடைய மனைவியான குந்திமாதேவியும், அதற்கு இனிய குணத் தோடு இது வேண்டும் என்று சொன்னுள் எ-று. 256

பார்த்தன் வெஞ்சமரி னின்னுடன் மலைந்தாற் பகைப்பெரும் பாந்தளம் பகழி, கோத்தலும் பிழைத் தான் மறித்துநீ விடுத்துக் கோறலென் றொருவரங் குறித்தாள், வாய்த்தமற் றவர்க ளிளைஞரென் றவரை மலையலென் றொருவரங் குறித்தாண், மூத்தவன் காத லிளைஞர்தம் பொருட்டான் மொழிந்தமை கேட்டிவை மொழிவான்.

(இ-ள்) அருச்சுனன் வெவ்விய யுத்தத்திலே உன் னுடனே யுத்தஞ் செய்தால், பகையையுடைய நாகாஸ் திரத்தைக் கோத்துத் தொடுத்தவளவில் தப்பினுல், இரண்டாந்தரமும் விட்டுக் கொல்லாதே யென்று ஒரு வரம் கேட்டாள். மற்றைப் பாண்டவர்களும் தம்பிமா ரென்று அவருடனே போர் செய்யாதே யென்று ஒரு வரம் கேட்டாள்; மூத்தவனுகிய கர்ணன் தம்பிமார் பொருட்டுத் தாய் சொன்னவைகளைக் கேட்டு இவை சொல்லுவான் எ-று. 257

தெறுகணையொன்று தொடுக்கவு முனைந்து செருச் செய்வோன் சென்னியோ டிருந்தான், மறுகணை தொடுப்ப தாண்மையோ வலியோ மானமோ மன்னவர்க் கறமோ, வுறுகணை யொன்றே பார்த்தன்மேற் றொடுப்ப னெழிந்துளோ ருய்வரென் றுரைத்தான், தறுகணரலர்க்குந் தறுகணு னவர்க்குந் தண்ணளி நிறைந்தசெங் கண்ணன்.

(இ-ள்) கொல்லப்பட்ட பாணம் ஒன்று தொடுக்கவும், எதிரிட்டு யுத்தஞ் செய்வோன் சிரசுடனே தப்பியிருந்தால் மறுகணை தொடுப்பது ஆண்மையோ? வல்லமையோ? மானமோ? அரசர்க்குத் தருமமோ? ஒரு கணையே அருச்சுனன்மேல் விடுவேன்; மற்ற பேர்கள் பிழைப்பார்கள் என்று சொன்னன்; அவன் யாரென்று சொன்னல் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் தண்ணிய கிருபை நிறைந்த சிவந்த கண்களையுடைய கர்ணமகாராஜன் எ-று. 258

பெருவர மிரண்டும் பெற்றபின் றன்னைப் பெற்ற தாயினைக் கரங் குவித்துத், தருவர மெனக்கு மிரண்டுள வுலகிற் சராசரங்களுக்கெலாந்தாயீர், வெருவரு மமரிற் பார்த்தனு லடியேன் வீழ்ந்தபோ தவனிப ரறிய, மருவரு மூலைப்பா லெனக்களித் துந்தமக னெனும் வாய்மையு முரைப்பீர்.

(இ-ள்) பெரியவரம் இரண்டும் பெற்றபின்பு தன்னைப் பெற்ற தாயைக் கைகுவித்து வணங்கி, நீர் எனக்குத் தருகின்ற வரங்கள் இரண்டு உண்டு. உலகத்திலே சராசரங்களுக்கு எல்லாந் தாயானவரே! அஞ்சத்தக்க யுத்தகளத்தில் அர்ச்சுனனுலே நான் வீழ்ந்தபோது இவ்வுலகத்தை ஆளும் அரசர்கள் அறிய மூலைப்பால் எனக்குக் கொடுத்து நான் உம்முடைய பிள்ளை என்கின்ற உண்மையைச் சொல்லுவீர் எ-று. 259

உய்வருந் திறல்வெம் போர்முடிப் பளவு முமக்கு நான் மகனெனுந் தன்மை, யைவரு மறியா வண்ண நீர் காப்பீ ரல்லதங் கவர்சிறி தறியின், மைவருங் கடற்பா ரனைத்தையு மெனக்கே வழங்குவர் வழங்கினுல்

யானென், கைவருந் துணைவன் றனக்கலால் வழங்கேன் கடைப்பிடி கருமமீ தென்ருன்.

(இ-ள்) பிழைத்தற்கு அரிய வெவ்விய யுத்தமுடிவு வரைக்கும் நான் உமக்குப் பிள்ளை யென்கிற தன்மையைப் பஞ்சபாண்டவர்கள் அறியாவிதம் நீர் காத்தல் வேண்டும். அல்லாமல் அவர் சிறிதாவது அறிந்தால் கருங்கடல் சூழ்ந்த பூமியெல்லாம் எனக்கே கொடுப்பார்கள். கொடுத்தால் யான் என்னுடைய துணைவனுகிய துரியோதனனுக்குக் கொடுப்பேனே யல்லாமல் வேருெருவருக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். இந்தக் காரியத்தை மறவாதே யென்ருன் கர்ணமகாராஜன் எ-று.

என்றலு மதுகேட் டீன்றதா யொக்கு மென்று கொண் டிவ்வர நேர்ந்து, வன்றுயர் மேன்மேல் வளர யான் றளரா வகையுயி ருனக்குமுற் பெயர்வ, தென்றினி யெனத்தன் கண்கணீர் சொரிய வினைந்துநைந் தழுதழு திரங்கி, யென்றருண் மதலை தனைத் தழீஇ நிறுத்தி யாதவ னிருந்துழிச் சென்ருள்.

(இ-ள்) அப்படிச் சொன்னவளவில் அது கேட்டுப் பெற்றதாயாகிய குந்திமாதேவியும் சரியென்று இந்த வரங்கள் இரண்டையும் கொடுத்து, வலிமை பொருந்திய துக்கம் மேலுமேலும் உண்டாக இனி யான் தளராதவிதம் உனக்கு முன்னே நான் உயிர் நீங்குவது எக்காலத்திலோ? என்று தன் கண்களிலிருந்து நீர்சொரிய நைந்து அழுதழுது இரக்கமுற்று நின்ற தன் பிள்ளையைத் தழுவிக் கொண்டு அங்கே நிறுத்திவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இருந்த இடத்திற்குப் போனுள் எ-று. 261

கண்ணனுங் குந்தி கன்னனேடுரைத்த கருத்தெலாந் திருத்தமாக் கேட்டாங், கெண்ணமு முடிந்ததென மகிழ்ந்தந்த வணங்கையு மில்லிடை யிருத்தித், தண்ணளி யுடன்றன் பின்வரு நிருபர் தம்மையு முறைமுறை நிறுத்திப், பண்ணமை தடந்தேர் மீதுகொண் டன்றே பாண்டவ ருறைநக ரடைந்தான்.

(இ - ள்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் குந்திமாதேவி கர்ணனேடு சொல்லிய கருத்தையெல்லாந் திருத்த

மாகக் கேட்டு, நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் நிறைவேறியதென்று மனமகிழ்ந்து அவளை அந்த வீட்டிலே நிறுத்திவிட்டு, குளிர்ந்த தயையுடன் பின்னே வந்த அரசர்களையும் அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டு, உறுப்பமைந்த விசாலம் பொருந்திய தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அப்பொழுதே பாண்டவர்கள் இருக்கின்ற நகரத்தை யடைந்தார் எ-று. 262

தூதுபோ யரவத் துவசனே டுறுதி சொன்னது
மறுத்தவன் சினந்து, மோதுபோர் புரியத் துணிந்த
தும் விதுரன் மூரிவில் லிறுத்ததுங் கங்குற், போது
போர் வஞ்சம் விளைத்ததுங் கன்னன் புரந்தரற் கீந்த
தும் பயந்த, மாதுபோய் வரங்கள் பெற்றவை யொழிய
மற்றெலா மைத்துனர்க் குரைத்தான்.

(இ-ள்) தூதுபோய் சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோதனனுக்கு உறுதி சொன்னதும், அதை அவன் மறுத்துக் கோபித்து மோதப்பட்ட யுத்தத்துக்குச் சம்மதித்துத் துணிந்ததும், விதுரன் வலிமையுள்ள தன் வில்லை யொடித்ததும், இராத்திரியில் நிலவறை வெட்டித் தனக்கு வஞ்சனை செய்ததும், கர்ணன் கவசகுண்டலங்களைத் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்ததுவும், பெற்ற குந்திமாதேவி கர்ணன் இடத்திற்குப்போய்ப் பெற்ற வரங்கள் தவிர மற்றவைகளெல்லாம் மைத்துனர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுக்குச் சொல்லினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எ-று. 263

வாழி விருத்தம்

பஞ்சவர் தூத னென்னும் பக்தவச் சலனும் வாழி
கஞ்சமென் முகத்தா ளான கற்புத்தென் பதியும் வாழி
வஞ்சமில் மனத்தோ ரான மன்னரை வர்கள் வாழி
செஞ்சொலா விதைப் படித்தோர் செகந்தோறும் வாழி மாதோ.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

முற்றிற்று.

மலர்மகள் விலாசம் பிரஸ், சென்னை-1.—(5-7-57)

அறிவிப்பு

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது என்னும் நூலுக்கு காஞ்சீபுரம். குமாரசுவாமி தேசிகர் அவர்கள் எழுதிய உரையுடன் அச்சிட்டு வெளிவந்திருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. ஆயினும் இந்தப் பதிப்பு சுத்தமாகச் சீர் திருத்தி அச்சிட்டுயிருப்பதால் படிக்கும் அபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் மலர்மகள் விலாச அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டதா என்று பார்த்து வாங்கக் கோருகிறேன்.

இப்படிக்கு

அ. இராஜரத்தின முதலியார்

நெ. 23, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி, சென்னை-1.

சிறந்த நூல் !　　ஓம்　　குறைந்த விலை !!

மலர்மகள் பதிப்பு

ஜோதிடத்தில் வல்லவர்களாக விரும்புகின்றீர்களா?

ஜோதிடரின் உதவியின்றி

உங்கட்கு நடக்கும் நன்மை தீமைகளை அறிய விரும்புகின்றீர்களா?

இவைகளில் நீங்கள் 60-நாட்களில் வல்லவர்களாக

சாதக அலங்காரம்

விளக்க விருத்தியுரை

என்னும் புத்தகத்தை வாங்கிப் பாருங்கள்.

இந்நூலில் ஜாதக ரகசியத்தை சாதாரணமானவர்கள்முதல் சோதிடர்கள்வரை இலகுவாக அறிந்துகொள்ளுவதற்காக ஜாதகம் கணிக்கவும், ராசி கணிக்கவும், அஷ்டவர்க்கம் கணிக்கவும், கோசாரம் பன்னிரு பாவ பலன்கள், நட்சத்திரபலன், ராசிபலன், திதிபலன், திசாபுத்திபலன்களும், கிரகங்களின் நட்பு சமம் பகை அறிதல், ஆண் பெண் அறியும் விபரம், பெண்கள் ஜாதகங்களில் அழகு பதிவிரதை கட்டை புத்திரர் மலடி அமங்கலை குணம் முதலியவற்றை விபரமாக இந்நூலில் இவைபோன்ற பல சோதிட சம்பந்தமான விஷயங்கள் அனைத்தும் இந்த ஓர்நூலில்மட்டுமே அடங்கியுள்ளது. பிறர் உதவியின்றி தங்கட்குதாங்களே சுலபமாக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு பல அரியசக்கரங்களுடன் விரிவாக கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வேலூர் வேலப்பாடி வி. கே. வேலு நாயகர் அவர்களாலும், காவேரிப்பாக்கம் கே. எம். தெய்வசிகாமணிசோதிடர் அவர்களாலும இயற்றிய அரிய உரையுடன் கூடிய பிரபல சோதிட நூல். பல ராசிசக்கரங்களுடன் 844-பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூல் நல்ல கடிதத்தில் அச்சிட்டு உயர்ந்த கலிகோ பயின்டுடன் அழகிய பல வர்ண முகப்புடனும் கூடியது. மலர்மகள் பதிப்பை கவனித்து வாங்கவும்.

விலை ரூபா பத்து　　　　தபால் சிலவு ரூபா ஒன்று

கிடைக்குமிடம்:—

சரஸ்வதி புத்தகசாலை

175, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.